

26 ม.ค. 2533

การศึกษาความแตกต่างของลักษณะผู้ก่ออาชญากรรม
ในเขตกรุงเทพมหานคร

The Study of Characteristic Differentials of
Criminals in the Bangkok
Metropolitan Area

ร.ศ.ท.สราณี วารชวโร

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาด้านหลักสูตรสังคมศาสตร์มหาบัณฑิต

สาขาวิจัยประชากรและสังคม

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล

พ.ศ. 2532

อธิพนันทนาการ

จาก

สภามหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล

17773

วิทยานิพนธ์

เรื่อง

การศึกษาความแตกต่างของลักษณะผู้ก่ออาชญากรรม

ในเขตกรุงเทพมหานคร

.....
ตราธิ วรณวิไล

ผู้วิจัย

.....
ปราไพทย์ ประสาทกุล ร.บ., M.A., Ph.D

ประธานกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์

.....
สมรธา สุนทรธาดา อ.บ. (ศิลปากร), M.A.

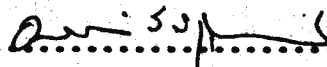
กรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์

.....
มนตรี รุฒสมัย พ.บ., Ph.D

คณบดี

บัณฑิตวิทยาลัย

.....
ฉวีชาติ จำรัสสุธีรงค์ ร.บ., A.N., Ph.D

หัวหน้าโครงการบัณฑิตศึกษา

สถาบันวิจัยประชากรและสังคม

วิทยานิพนธ์

เรื่อง .

การศึกษาความแตกต่างของลักษณะผู้ก่ออาชญากรรม.

ในเขตกรุงเทพมหานคร

ได้รับการพิจารณาอนุมัติให้พิมพ์เป็นสำเนาเพื่อการศึกษา

ตามหลักกฤษฎาธิวิยาถึงคณะศาสตราจารย์ศิลป

สาขาวิชาประชากรและสังคม

วันที่ 5 มิถุนายน 2532

[Signature]

ศาสตราจารย์

ผู้วิจัย

[Signature]

ศาสตราจารย์ ประสาทกุล ร.ม., M.A., Ph.D

ประธานกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์

[Signature]

ศาสตราจารย์ สุพรรณธาดา อ.ม. (ศิลปศาสตร), M.A.

กรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์

[Signature]

ศาสตราจารย์ ไพฑูริย์ ศร.ม., M.Sc., Ph.D

[Signature]

ศาสตราจารย์ จำรัสคุณธีรพงศ์ ร.ม., A.M., Ph.D

ผู้อำนวยการ

สถาบันวิจัยประชากรและสังคม

[Signature]

ศาสตราจารย์ จุฑามณี พ.ม., Ph.D

คณบดี

บัณฑิตวิทยาลัย

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ - สกุล

ร้อยตำรวจโท สรวดี วรณวิไล

วัน เดือน ปีเกิด

26 สิงหาคม 2503

สถานที่เกิด

กรุงเทพมหานคร

ประวัติการศึกษา

พ.ศ.2527 รัฐประศาสนศาสตร์บัณฑิต

โรงเรียนนายร้อยตำรวจ

พ.ศ.2532 สังคมศาสตรมหาบัณฑิต (วิจัยประชากรและสังคม)

มหาวิทยาลัยมหิดล

ประวัติการทำงาน

พ.ศ.2527 - 2528 รองสารวัตรสืบสวนสอบสวน สถานีตำรวจภูธร

อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐม

พ.ศ.2528 - 2530 รองสารวัตรแผนกควบคุมอัตราขึ้นประหวาน

กองกำลังพล กรมตำรวจ

พ.ศ.2530 - ปัจจุบัน รองสารวัตรแผนก 4 กองกำกับการ 2

กองปราบปราม

กิตติกรรมประกาศ

ความสำเร็จของการศึกษาวิจัยครั้งนี้ เกิดจากความร่วมมือของผู้มีพระคุณหลายท่าน ที่ได้ให้ความช่วยเหลือผู้วิจัย ทั้งด้านกำลังกาย กำลังใจ และกำลังปัญญา ตั้งแต่เริ่มต้นจนสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.ปราโมทย์ ประสาทกุล ประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ อาจารย์ ดร.ชาย โพธิ์สีดา และอาจารย์อมรา สุนทรธาดา อาจารย์ที่ปรึกษา ซึ่งกรุณาให้แนวความคิด คำปรึกษา และข้อคิดเห็นที่มีประโยชน์ ตลอดจนความช่วยเหลือ แก่ไขปัญหาข้อบกพร่องต่าง ๆ อย่างดีถึง พจนานุกรมฉบับที่ประสบผลสำเร็จ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์ทุกท่าน ที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาให้แก่ผู้วิจัย จนทำให้สามารถนำความรู้ที่ได้รับมาใช้ประโยชน์ต่อการวิจัยครั้งนี้

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ กองทะเบียนประวัติอาชญากร กรมตำรวจที่อนุญาตให้ใช้ข้อมูลในการทำวิทยานิพนธ์ ทั้งขอขอบคุณเจ้าหน้าที่ห้องสมุด และคุณอุมาภรณ์ กัทรวณิช และคุณสารวย บุญท้าว เจ้าหน้าที่สถาบันวิจัยประชากรและสังคมที่ได้ให้ความช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกในทุก ๆ ด้านด้วยดีตลอดมา และขอขอบพระคุณเพื่อน ๆ ร่วมรุ่น 10 ทุกคน โดยเฉพาะคุณงามละมัย คุณตะวาหิน และคุณเบญจมาศ ศิระมาศวิชัย ที่ได้กำลังใจและให้ความช่วยเหลือจนผู้วิจัยสามารถสำเร็จลุล่วงงานชิ้นนี้ลงได้

ท้ายสุดขอกราบขอบพระคุณ บิดามารดา ผู้บังเกิดเกล้า ซึ่งเป็นผู้ให้กำเนิดหลังกาย หลังใจ พระคุณของทุกท่านที่กล่าวนี้จะอยู่ในความทรงจำของผู้ของผู้วิจัยตลอดไป

สรุณี วรณวิไล

ชื่อวิทยานิพนธ์

การศึกษาความแตกต่างของลักษณะผู้ก่ออาชญากรรมใน เขต
กรุงเทพมหานคร

ผู้วิจัย

ร.ค.ท.สรวิณี วรรณวิไล

ปริญญา

สังคมศาสตรมหาบัณฑิต (วิจัยประชากรและสังคม)

คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์

ปราโมทย์ ประสาทกุล Ph.D.
อมรา สุนทรธาดา M.A.

วันที่สำเร็จการศึกษา

5 มิถุนายน พ.ศ.2532

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความแตกต่างของลักษณะ ทางประชากร เศรษฐกิจ สังคมของผู้กระทำผิดกับประ เภทของการก่ออาชญากรรมใน เขตกรุงเทพมหานคร หัวแปรอิสระที่ใช้ในการศึกษาคือ อายุ เพศ เชื้อชาติ สถานภาพสมรส อาชีพและถิ่นเดิม หัวแปรตาม คือ ประเภทของการก่ออาชญากรรม

ประชากรตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือ ผู้ก่ออาชญากรรมที่ได้รับการตัดสินแล้ว ในช่วงปี พ.ศ.2531 ของเขตกรุงเทพมหานคร ว่าได้กระทำผิดตามกฎหมายจริง เก็บ รวบรวมข้อมูลจากทะเบียนประวัติอาชญากรรมของกรมตำรวจ จำนวน 125,365 คน วิธีการสุ่ม อย่างมีระบบร้อยละ 2 ได้กลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 2,512 ราย

การวิเคราะห์ข้อมูลโปรแกรมสำเร็จรูปสำหรับการวิจัยทางสังคมศาสตร์ ใช้ค่าสถิติ คือ ร้อยละในการแสดงผลลักษณะทั่วไปของข้อมูล ส่วนการวิเคราะห์ความแตกต่างของลักษณะ ผู้ก่ออาชญากรรมกับประ เภทของอาชญากรรมนั้น ใช้การทดสอบไคสแควร์ โดยแสดงผลในรูปแบบ ของตารางไขว้

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าผู้ก่ออาชญากรรมเป็นเพศชายมากกว่าเพศหญิง ส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 20 - 29 ปี สถานภาพสมรสของผู้ก่ออาชญากรรม ผู้เป็นโสดมีพอ ๆ กับผู้ที่สมรสแล้ว เกือบทั้งหมดเป็นผู้ที่มีเชื้อชาติไทย ประกอบอาชีพรับจ้างเป็นส่วนใหญ่ โดยผู้ก่ออาชญากรรมเหล่านี้ ร้อยละ 62.9 มีถิ่นเดิมอยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร ความผิดที่ได้กระทำลงไปนั้น ได้แก่ การกระทำความผิดพระราชบัญญัติการพนัน พระราชบัญญัติประทุษร้ายต่อทรัพย์สิน พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ และประทุษร้ายต่อเพศ ชีวีต ร่างกาย และเสรีภาพ ตามลำดับ

การวิเคราะห์ความแตกต่างของลักษณะผู้ก่ออาชญากรรมพบว่า เพศชายได้กระทำความผิด พ.ร.บ.การพนันมากที่สุด ผู้ก่ออาชญากรรมที่อายุต่ำกว่า 20 ปี จะกระทำความผิดเกี่ยวกับประทุษร้ายต่อทรัพย์สินมากที่สุด ซึ่งแตกต่างกับอายุ 20 ปีขึ้นไปที่ได้กระทำความผิด พ.ร.บ.การพนันมากที่สุด แต่เชื้อชาติของผู้ก่ออาชญากรรมไม่แตกต่างกันมากนัก คือ ผู้มีเชื้อชาติไทยกับเชื้อชาติจีน ได้กระทำความผิด พ.ร.บ.การพนันมากกว่าการกระทำความผิดประเภทอื่น ๆ ในทำนองเดียวกันกับสถานภาพสมรสของผู้ก่ออาชญากรรมที่พบว่า ผู้ที่เป็นโสดและผู้สมรสแล้วได้กระทำความผิด พ.ร.บ.การพนันมากกว่าความผิดอื่น สำหรับอาชีพของผู้ก่ออาชญากรรมพบว่า ผู้ประกอบอาชีพรับจ้างได้กระทำความผิด พ.ร.บ.การพนัน ผู้ประกอบอาชีพค้าขายได้กระทำความผิดอื่น ๆ และผู้ประกอบอาชีพเกษตรกรรมได้กระทำความผิดอาชญากรรมในแต่ละประเภทใกล้เคียงกัน สำหรับถิ่นเดิมของผู้ก่ออาชญากรรมพบว่า ผู้ก่ออาชญากรรมที่มีถิ่นเดิมอยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร ภาคกลาง ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จะทำความผิด พ.ร.บ.การพนันมากที่สุดในขณะที่ผู้ก่ออาชญากรรมจากภาคใต้กระทำความผิดเกี่ยวกับเพศ ชีวีต ร่างกายและเสรีภาพ

A

Thesis Title: The Study of Characteristic Differentials of
Criminals in the Bangkok Metropolitan Area

Name: Sub.Lt. Sarawoot Vannavilai

Degree: Master of Arts (Population and Social Research)

Thesis Supervisory Committee:

Pranote Prasatkul, Ph.D

Anara Soonthorndhada, M.A.

Date of Graduation: 5 June B.E. 2532 (1989)

ABSTRACT

The purpose of this study is to indentify socioeconomic and demographic characteristics of the criminals and the types of criminal offenses committed in the Bangkok Metropolitan area. The variables taken for the analysis include age, sex, ethnicity, marital status, place of residence and occupation. A sample of 2,512 cases was drawn from the Police Department's criminal records for 1988 which contains the total of 125,365 cases. Statistical methods of frequency distribution and chi-square test are employed in the analysis.

The result reveals that more males than females committed crime. Most of the criminals are ethnic Thai, aged between 20 - 29 years. About half of them are married and the majority are laborers. Over 62 percent of the criminal in the sample live in Bangkok. The types of offenses are, in descending order, found to include gambling, acts of property offenses, offenses against narcotic law, and violation against others' sex, life, bodies and freedom.

The analysis also reveals that most of the gambling offenders are male. A larger proportion of the property offenders are under 20 years of age, while the gambling criminals are of older age. There is not much difference in ethnicity, that is majority of the ethnic Thai as well as Chinese are found to commit gambling compared to other kind of offenses. Similarly there is not much difference with regard to marital status; most of the married and the unmarried are found to commit gambling. In occupation, more laborers, compared other groups, are found to be gambling offenders. Majority of traders are offenders of other crimes. But there is no distinctive difference with regard to types of offenses among those in farming occupation. Finally, it is found that most of the gambling criminals are residents of Bangkok, the provinces of the central plain and the Northeast, but those from the South are found to commit crime against sex, life, bodies and freedom of others.

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ก
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ค
สารบัญ	
สารบัญตาราง	
สารบัญภาคผนวก	
บทที่	
1	
บทนำ	1
ความสำคัญและความเป็นมาของปัญหา	1
กรอบแนวความคิด	2
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	10
วัตถุประสงค์ในการวิจัย	15
สมมติฐานในการวิจัย	16
2	
ระเบียบวิธีวิจัย	17
ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษา	17
ขอบเขตการวิจัย	17
นิยามศัพท์	17
แบบแผนการสุ่มตัวอย่าง	19
ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย	19
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลและทดสอบสมมติฐาน	20
3	
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	21
ลักษณะทางประชากร เศรษฐกิจและสังคมของผู้ก่ออาชญากรรม ในเขตกรุงเทพมหานคร	21
ความแตกต่างของลักษณะทางด้านประชากร เศรษฐกิจและสังคมของ ผู้กระทำความผิดตามประเภทของการก่ออาชญากรรมในเขตกรุงเทพมหานคร	38

สารบัญ (ต่อ)

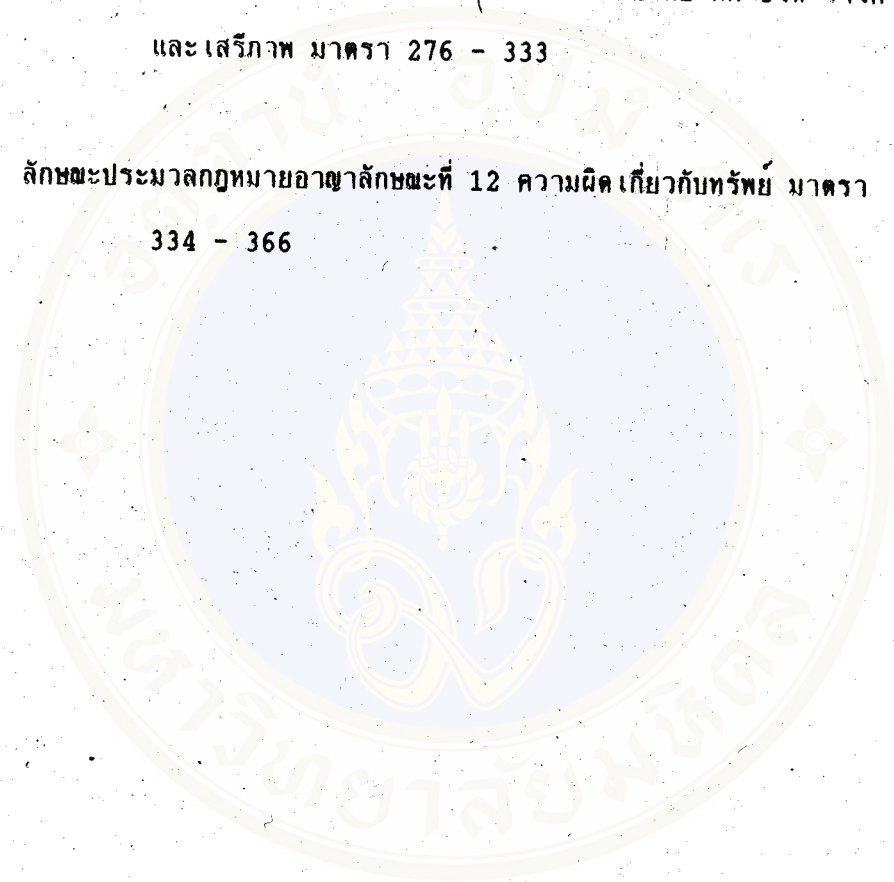
	หน้า
4	
สรุปผลและข้อ เสนอแนะ	58
สรุปผลการศึกษา	59
ข้อ เสนอแนะ	60
บรรณานุกรม	62
ภาคผนวก	64

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
3.1	จำนวนและร้อยละของผู้ก่ออาชญากรรมจำแนกตามเพศ และอายุ	23
3.2	จำนวนและร้อยละของผู้ก่ออาชญากรรม จำแนกตาม เชื้อชาติและสถานภาพสมรส	25
3.3	จำนวนและร้อยละของผู้ก่ออาชญากรรม จำแนกตามอาชีพ	27
3.4	จำนวนและร้อยละของผู้ก่ออาชญากรรม จำแนกตามจังหวัดและภาคที่อาศัยอยู่ครั้งสุดท้าย	29
3.5	จำนวนและร้อยละของผู้ก่ออาชญากรรม จำแนกตามประเภทการก่ออาชญากรรม	35
3.6	จำนวนและร้อยละของผู้ก่ออาชญากรรม จำแนกตามเขตสถานีตำรวจท้องที่ที่เกิดเหตุ	37
3.7	ร้อยละของผู้ก่ออาชญากรรม จำแนกตามเพศ และประเภทของการก่ออาชญากรรม	43
3.8	ร้อยละของผู้ก่ออาชญากรรม จำแนกตามอายุ ประเภทการก่ออาชญากรรม และเพศ	46
3.9	ร้อยละของผู้ก่ออาชญากรรม จำแนกตามสถานภาพสมรสประเภทก่ออาชญากรรม และเพศ	49
3.10	ร้อยละของผู้ก่ออาชญากรรม จำแนกตามเชื้อชาติ ประเภทการก่ออาชญากรรม และเพศ	51
3.11	ร้อยละของผู้ก่ออาชญากรรม จำแนกตามอาชีพ ประเภทการก่ออาชญากรรม และเพศ	54
3.12	ร้อยละของผู้ก่ออาชญากรรม จำแนกตามภาคที่อยู่อาศัยเดิม ประเภทการก่ออาชญากรรม และเพศ	56

สารบัญภาคผนวก

	หน้า
ประมวลกฎหมายอาญาลักษณะที่ 3 - 11 ความผิดเกี่ยวกับเพศ ชีวิต ร่างกาย และเสรีภาพ มาตรา 276 - 333	64
ลักษณะประมวลกฎหมายอาญาลักษณะที่ 12 ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ มาตรา 334 - 366	79

บทที่ 1

บทนำ

1. ความสำคัญของปัญหา

กรุงเทพมหานคร เป็น เมืองหลวงของประเทศไทย เป็นศูนย์กลางของการบริหารราชการอุตสาหกรรม การค้าพาณิชยกรรม การคมนาคม การศึกษา ศิลปวัฒนธรรม ฯลฯ ในปี พ.ศ. 2530 กรุงเทพมหานคร เป็นเมืองที่มีประชากรอยู่มากถึง 5,609,352 คน (สำนักงานกลางทะเบียนราษฎร กรมการปกครอง, 2531) ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 60 ของประชากรที่อยู่ในเขตเมืองทั้งหมดของประเทศไทย กรุงเทพมหานคร มีขนาดประชากรใหญ่กว่าเป็นเมืองใหญ่อันดับสองถึง 19 เท่า นอกจากนั้นยังมีชาวชนบทและประชากรตามหัวเมืองต่าง ๆ ได้หลั่งไหลเข้ามาสู่กรุงเทพมหานคร เป็นจำนวนมาก ทำให้เกิดปัญหาขาดสัดส่วนของรูปแบบการขยายเขตเมืองที่ดี เกิดสภาพที่ไร้ระเบียบของสังคม ซึ่งส่งผลให้กรุงเทพมหานครได้กลายเป็นศูนย์กลางของปัญหาต่าง ๆ อีกมากมาย เช่น ปัญหาการขาดแคลนที่อยู่อาศัย ปัญหาจราจรติดขัด ปัญหาด้านสาธารณสุขโรค และปัญหาอาชญากรรม เป็นต้น

ปัญหาอาชญากรรม เป็นปัญหาหนึ่งที่มีผลกระทบต่อความปลอดภัยในชีวิต ทรัพย์สิน และสวัสดิภาพความเป็นอยู่ของประชาชน อาจกล่าวได้ว่า กรุงเทพมหานคร ได้กลายเป็นศูนย์กลางของปัญหาอาชญากรรมของประเทศไทย ดังจะเห็นได้จากสถิติของกรมตำรวจ ซึ่งพบว่าเมื่อเปรียบเทียบคดีอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในกรุงเทพมหานครกับคดีที่เกิดขึ้นทั่วประเทศ ในปี 2526 - 2530 พบว่า กรุงเทพมหานครมีคดีที่เกิดขึ้น 1 ใน 3 ของคดีที่เกิดขึ้นทั่วประเทศ (กองวิจัยและวางแผน กรมตำรวจ, 2530) เป็นที่น่าสังเกตว่าในขณะที่กรุงเทพมหานครมีประชากรเพียงร้อยละ 10 ของประชากรทั่วประเทศ แต่กลับมีการเกิดอาชญากรรมถึง 1 ใน 3 ของการเกิดคดีอาชญากรรมทั่วประเทศดังนั้นจึงเป็นเรื่องที่น่าสนใจในการศึกษาว่าคดีอาชญากรรมประเภทใด และผู้ที่ก่ออาชญากรรมมีลักษณะอย่างไร เพื่อเป็นแนวทางให้ฝ่ายบริหารของประเทศที่รับผิดชอบปัญหาอาชญากรรมในเขตกรุงเทพมหานครได้ตระหนักถึงสภาพปัญหาและเป็นแนวทางในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมในเขตกรุงเทพมหานครต่อไป

2. กรอบแนวความคิด

ปัญหาของกรุงเทพมหานคร การขยายตัวของกรุงเทพมหานครนับแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน เป็นไปอย่างเสรี ปราศจากการวางแผนควบคุมทำให้ประชากรที่อยู่ใน เขตนครหลวงต้องประสบกับปัญหาต่าง ๆ ประกอบกับอัตราเพิ่มของประชากรในกรุงเทพมหานครมีอัตราสูงมาก ทั้งนี้มีสาเหตุมาจากการเพิ่มประชากรตามธรรมชาติ และการเพิ่มโดยการย้ายถิ่นของประชากรในชนบทเข้ามาในกรุงเทพมหานครที่มีอัตราสูง ส่วนสาเหตุที่เป็นปัจจัยดึงดูดทำให้ชาวชนบทย้ายเข้ามาในกรุงเทพมหานครก็เพราะกรุงเทพมหานคร เป็นเมืองที่เจริญก้าวหน้ากว่าเมืองอื่นในประเทศ เป็นเมืองที่มีสถาบันชั้นสูงมากมายทั้งในด้านการศึกษา เศรษฐกิจ และสังคม ซึ่งเป็นสิ่งชักจูงใจให้ประชาชนในเมืองอื่น ๆ ย้ายเข้ามาอยู่ในกรุงเทพมหานครเพื่อศึกษาหาความรู้ หางานทำ ตลอดจนท่องเที่ยวพักผ่อนหย่อนใจ นอกจากนี้ยังมีปัจจัยผลักดันบางประการ เช่น การทำมาหากินในท้องถิ่นชนบทมีขีดเคือง การทำไร่ทำนาต้องพึ่งพาอาศัยสภาพดินฟ้าอากาศ จึงทำให้ขาดหลักประกันที่แน่นอน การเพิ่มขึ้นของประชากรในอัตราที่สูงทำให้จำนวนประชากรเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ซึ่งก่อให้เกิดปัญหาสังคมหลายประการ โดยเฉพาะปัญหาอาชญากรรม

ปัญหาอาชญากรรมจึง เป็นปัญหาที่มีความรุนแรงปัญหาหนึ่งของกรุงเทพมหานคร และได้มีส่วนทำลายชีวิต ทรัพย์สิน ตลอดจนความสุขของประชาชนโดยทั่วไป (อานนท์ อภิภาภิรม, 2517)

อาชญากรรม เป็นปรากฏการณ์อย่างหนึ่งที่อยู่ควบคู่ในสังคม สังคมไม่สามารถขจัดปัญหาอาชญากรรมให้หมดไปจากสังคม อาชญากรรมได้ก่อให้เกิดภัยอย่างใหญ่หลวงต่อ เศรษฐกิจ และชีวิตความเป็นอยู่ของคนในสังคม ดังนั้น ในทุกสังคมจึงพยายามควบคุมจำกัดการเกิดอาชญากรรมให้อยู่ในระดับที่ทุกคนในสังคมสามารถดำรงชีวิตอยู่ได้ปกติสุข

2.1 ความหมายของอาชญากรรม

อาชญากรรม หมายถึง การกระทำ หรือ การงดเว้นการกระทำซึ่ง เป็นผลให้เกิด

ความเสียหายแก่สาธารณชน มีโทษตามความผิดที่กฎหมายบัญญัติไว้ ตามปกติจะมีการพิจารณาตัดสินตามขั้นตอนของขบวนการยุติธรรม ซึ่งอยู่ในความรับผิดชอบของรัฐ

การกระทำที่ถือว่าเป็นอาชญากรรมได้แก่ การฆ่าคน การข่มขืนกระทำชำเรา การปล้นทรัพย์ การตัดไม้ทำลายป่า การค้ายาเสพติดให้โทษ เป็นต้น

ส่วนการละเว้นการกระทำบางอย่างที่ถือว่าเป็นอาชญากรรมก็ได้ เช่น เห็นผู้อื่นตกอยู่ในอันตรายซึ่งคนช่วยได้แต่ก็ไม่ช่วย (ฉฉพ ชูบำรุง, 2531 : 1)

William L Marshall and Willam L Clark (1970) ได้ให้ความหมายของอาชญากรรมในแง่กฎหมายว่า คือ การกระทำ หรือ การละเว้นการกระทำใด ๆ ซึ่งกฎหมายมหาชนได้บัญญัติห้ามไว้เพื่อคุ้มครองประโยชน์สาธารณะ และถ้าผู้ใดฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามจะถูกลงโทษโดยวิธีดำเนินกระบวนการทางศาลแล้วจะเห็นได้ว่ากฎหมายนั้นเองเป็นเครื่องมือที่สำคัญที่สุดในการบ่งชี้ว่าการกระทำใดจะถือว่าเป็นอาชญากรรมได้หรือไม่

สรุปแล้วในการให้ความหมายของอาชญากรรมนั้น มีความได้ 2 นัย คือ การกระทำที่กฎหมายบัญญัติว่าเป็นความผิดไม่ว่าจะร้ายแรงหรือไม่ก็ตาม และอีกนัยหนึ่ง คือ การกระทำผิดที่มีลักษณะชั่วร้ายจริงเท่านั้น แต่สำหรับการศึกษาครั้งนี้จะใช้ความหมายของอาชญากรรมตามที่กฎหมายบัญญัติไว้เท่านั้น

2.2 สาเหตุของอาชญากรรม

ปัจจุบันกรุงเทพมหานครได้ขยายตัวทางพื้นที่และมีความเจริญก้าวหน้าทางวัตถุประกอบกับมีจำนวนประชากรเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ซึ่งจากรายงานของกรมตำรวจพบว่าอาชญากรรมในกรุงเทพมหานครนั้นมีสาเหตุมาจาก

2.2.1 จำนวนประชากร เมื่อจำนวนประชากรเพิ่มมากขึ้นย่อมก่อให้เกิดปัญหาทางสังคม และ เศรษฐกิจ กล่าวคือ เมื่อบุคคลไม่สามารถต่อสู้หรือแข่งขันในการประกอบอาชีพในทางสุจริต และหมดที่พึ่งก็หันมาประกอบอาชญากรรมเพื่อเลี้ยงชีพ

2.2.2 สภาพครอบครัว ครอบครัวเป็นสิ่งแวดล้อมที่มีอิทธิพลบังคับให้บุคคลกลายเป็น อาชญากรได้ เช่น ครอบครัวที่ยากจน ครอบครัวที่มีคามารคาแตกแยกกัน หรือ ครอบครัวที่มีคา มารคา แยกย้ายไปทำมาหากินคนละทาง ย่อมไม่มีเวลาอบรมสั่งสอนลูกหรือในกรณีที่มีคาหรือ มารคาถูกจำขังอยู่ในเรือนจำ หรือครอบครัวที่ทะเลาะเบาะแว้งกันอยู่เสมอ สภาพของครอบครัว ดังกล่าวทำให้เด็กไม่ยอมกลับบ้าน ทำให้เด็กอยากออกไปเที่ยวแสวงหาความสำราญนอกบ้าน จนในที่สุดถ้าเข้าไปรวมกลุ่มกับ เด็กที่มีสภาพเดียวกัน และ เมื่อ เกิดขาดแคลนขึ้นมา ก็อาจจะก่อ อาชญากรรมได้

2.2.3 การครองชีพและความยากจน บุคคลที่อยู่ในฐานะยากจนจิตใจและอารมณ์ ย่อมไม่ เป็นปกติ เพราะต้องต่อสู้เพื่อความอยู่รอด สภาพการณดังกล่าว เป็นสาเหตุหลักดันให้บุคคล ประกอบอาชญากรรม

2.2.4 การว่างงาน คนว่างงานย่อมจะไม่มีรายได้ สภาพของจิตและอารมณ์และ อารมณ์ ย่อมวุ่นวาย อันเป็นสาเหตุจูงใจในการประกอบอาชญากรรมได้ นอกจากนี้ ผู้ว่างงาน บางประเภทที่มีเงินติดตัวอยู่บ้างก็มักใช้เวลาว่างในทางอบายมุข เช่น เที่ยวเตร่ ดื่มสุรา และ เล่นการพนัน เป็นต้น เมื่อเสียการพนันก็อาจจะประกอบอาชญากรรม เช่น ปล้นทรัพย์ ลักทรัพย์ และชิงทรัพย์

2.2.5 ความเสื่อมโทรมทางศีลธรรม ปัจจุบันนี้ วัฒนธรรมทางวัตถุได้เจริญก้าวหน้าไป เป็นอันมาก ส่วนความ เจริญทางจิตใจหรือศีลธรรมไม่ได้สัดส่วนสัมพันธ์กัน เพราะฉะนั้นบุคคลที่ ขาดการศึกษา และการอบรมจิตใจที่จริงจังหันไปประกอบอาชญากรรม เพื่อแสวงหาความสุขให้แก่ ชีวิต

2.2.6 การเปลี่ยนแปลงทางสังคม สังคมไทยได้รับเอาบางสิ่งบางอย่างจากตะวันตก เข้ามาใช้เป็นอำนาจ เป็นเหตุให้เกิดความขัดแย้งกับวัฒนธรรมดั้งเดิมของไทย เช่น ใน เรื่อง การแต่งกาย ความสัมพันธ์ทางเพศซึ่ง เป็นการช่วยทางกามรมณ์จนถึงขนาดประกอบอาชญากรรม ได้ (อานนท์ อภาภิรม, 2517)

2.3 ประเภทของอาชญากรรม

เนื่องจากอาชญากรรมมีความหลากหลายในการกระทำ ดังนั้น จึงเป็นการยากที่จะจัดกลุ่มประเภทของอาชญากรรม แต่อย่างไรก็ตามก็ได้มีผู้ที่พยายามแยกประเภทของอาชญากรรมจำแนกตามหลักสังคมวิทยา

สำหรับการแบ่งประเภทของอาชญากรรมตามหลักกฎหมายนั้นก็ยิ่งแบ่งออกเป็น 3 ลักษณะ คือ

2.3.1 แบ่งตามความรุนแรงของการกระทำผิด

ก. การกระทำผิดทางอาชญาร้ายแรง เช่น ฆาตกรรม ข่มขืนกระทำชำเรา ฉ้อโกง วางเพลิง เป็นต้น ความผิดลักษณะนี้จะได้รับการลงโทษอย่างหนัก ตั้งแต่จำคุก 1 ปี

ข. การกระทำความผิดอาชญาประเภทที่เบากว่า เช่น บริโภคอาหารแล้วไม่ชำระเงิน หลนหนีจากการคุมของเจ้าหน้าที่ ทำลายคนเพื่อปิดบังเหตุแห่งการตาย การแสดงตนเป็นเจ้าพนักงาน โดยตนเองมิได้เป็นเจ้าพนักงาน เป็นต้น

2.3.2 แบ่งตามศีลธรรม

ก. อาชญากรรมที่มีความผิดในตัวของมันเอง หรือ มีความผิดทางศีลธรรมที่เรียกว่า Mala in Se เช่น ฆาตกรรม ข่มขืนกระทำชำเรา วางเพลิง ปล้นทรัพย์ ปลอมแปลงเอกสาร เป็นต้น

ข. อาชญากรรมที่ไม่มีความผิดในตัวของมันเอง แต่ถือว่าเป็นอาชญากรรมเพราะกฎหมายห้ามไว้ที่เรียกว่า Mala prohibita เช่น การละเมิดกฎหมายแรงงาน ละเมิดกฎหมายลิขสิทธิ์ เป็นต้น

2.3.3 แบ่งตามสิ่งที่ถูกกระทำ

ก. ความผิดต่อบุคคลหรืออาชญากรรมต่อบุคคล (Crimes against person) ได้แก่ ฆาตกรรม ช่มชู้นกระทำชำเรา ทำร้ายร่างกาย เป็นต้น

ข. ความผิดต่อทรัพย์สินหรืออาชญากรรมต่อทรัพย์สิน (Crimes against property) ได้แก่ ลักทรัพย์ ชิงทรัพย์ ปล้นทรัพย์ ยักยอกทรัพย์ เป็นต้น

การแบ่งแยกประเภทของอาชญากรรมตามหลักกฎหมายทั้ง 3 ลักษณะนั้นไม่ค่อยมีประโยชน์ในการศึกษาวิจัยเท่าไรนัก เพราะยังมีความคลุมเครือ การจัดกลุ่มอาชญากรรมก็เหลื่อมล้ำกันอยู่ เป็นการยากแก่การศึกษา

2.4. ประเภทของอาชญากรรมจำแนกโดยอาศัยหลักทางสังคมวิทยา

การแยกอาชญากรรมตามหลักสังคมวิทยานั้น พิจารณาจากพฤติกรรมที่มองเห็นได้โดยจัดพวกที่มีพฤติกรรมใกล้เคียงกัน เข้าไว้ในกลุ่มเดียวกัน จึงเป็นประโยชน์ในการศึกษาวิจัยสำหรับการจำแนกประเภทอาชญากรรมตามหลักสังคมวิทยานั้น นักสังคมวิทยาชาวอเมริกันชื่อ Marshall B Clinard and Richard Quinney (1970) ได้แยกไว้ 9 ประเภท ดังนี้

2.4.1 อาชญากรรมที่กระทำต่อบุคคลอย่างรุนแรง (Violent personal Crime) เช่น ฆาตกรรม การทำร้ายร่างกายให้บาดเจ็บสาหัส การข่มขืน ฯลฯ

2.4.2 อาชญากรรมที่กระทำต่อทรัพย์สินตามแต่โอกาสจะอำนวย (Occasional property) เช่น การขโมยของในร้านขายของ การปลอมเช็ค การขโมยรถยนต์ การทำลายทรัพย์สินสาธารณะ

2.4.3 อาชญากรรมเพราะอาชีพ (Occupational Crime) โดยเฉพาะพวกทุจริต ต่อหน้าที่ในห้างร้านบริษัทหรือราชการ เรียกอีกอย่างหนึ่งว่า White-collar crime เพราะพวกนี้ในสมัยก่อนชอบสวมเสื้อเชิ้ตสีขาว

2.4.4 อาชญากรรมการเมือง (Political Crime) เช่น การทรยศต่อชาติ การก่อการร้าย การหลบหนีการเป็นทหาร การจลาจล ฯลฯ

2.4.5 อาชญากรรมทำลายระเบียบแบบแผนอันดีงามของสังคม (Public Order Crime) เป็นอาชญากรรมประเภทไม่มีเหยื่อ เช่น การจรรจัด การพนัน การคิดยาเสพติดให้โทษ โสเภณี เป็นต้น

2.4.6 อาชญากรรมที่มีมาแต่ดั้งเดิม (Conventional Crime) เช่น การปล้น ลักขโมย การบุกรุกเข้าบ้านผู้อื่น ฯลฯ

2.4.7 องค์การอาชญากรรม (Organized Crime) เช่น กลุ่มบุคคลที่จัดขึ้นเพื่อคอย ขู่เอาเงินผู้อื่น กลุ่มค้ายาเสพติดให้โทษ ฯลฯ

2.4.8 ความผิดของห้างร้าน บริษัท (Corporali Crime) พวกนี้ทำความผิดเกี่ยวกับ กฎหมายที่ใช้ควบคุมด้านนี้โดยตรง

2.4.9 อาชญากรรมที่ยึดเป็นอาชีพ (Professional Crime) เช่น การปลอมแปลง ลายมือ การปลอมของ การล้วงกระเป๋ามือป็นรับจ้าง

ในบรรดาอาชญากรรมที่กล่าวมาอย่างมากมายนั้น อาชญากรรมที่ตำรวจได้รับรายงาน ให้ทราบมากมีอยู่ 7 พวก คือ การฆ่าคน ข่มขืนกระทำชำเรา ปล้นทรัพย์ ทำร้ายร่างกาย บุกรุกเข้าบ้านผู้อื่น การขโมยทรัพย์สินผู้อื่น การขโมยรถยนต์

อาชญากรรม หรือ พฤติกรรม ที่เป็นอาชญากรรม เป็นประเด็นที่ได้รับการกล่าวถึง และมีการศึกษาเกี่ยวข้องมานานแล้ว อาชญากรรมเป็นปรากฏการณ์อันซับซ้อน จะเกิดขึ้นมี องค์ประกอบ 4 ประการ ปรากฏอยู่ด้วยกันได้แก่ กฎหมายผู้กระทำผิดเป้าหมายหรือเหยื่อ และ สถานที่ (Colren L.E, and Felson, M. 1979 : (588 - 608) ดังนั้น จึงได้มีผู้ที่ พยายามที่จะอธิบายถึงสาเหตุของการเกิดอาชญากรรมหลายคนด้วยกัน ดังนี้

Watter C Reckless (1940, อ้างโดย อึ้งฉพ ชูบำรุง, 2523) ได้ตั้งทฤษฎีว่าด้วย กลไกของการควบคุม (Containment Theory) เป็นทฤษฎีที่อธิบายพฤติกรรมของคนที่ไม่เคารพ กฎหมาย และพฤติกรรมของคนที่เป็นงบนหรือไม่เคารพกฎหมาย โดยแบ่งกลไกการควบคุม ตัวเองของบุคคล 2 อย่าง คือ

ก. การควบคุมภายใน (Inner Control System) คือ ส่วนประกอบภายใน ตัวบุคคลที่ช่วยในการควบคุมสภาพจิตใจ เช่น ความมั่นคงในอารมณ์ ความอดทน ความรับผิดชอบ ฯลฯ

ข. การควบคุมภายนอก (Outer Control System) คือ สิ่งที่อยู่ภายนอกอัน ได้แก่ สถาบันต่าง ๆ ให้สังคมที่คอยเพิ่มพูนความรู้ ความเข้าใจให้บุคคลมีแนวประพฤติที่ เหมาะสมกับสภาพสังคม

สิ่งที่ทำให้คนไม่เคารพกฎหมายมี 3 ประการ คือ

ก. แรงกดดันทางสังคม (Social Pressure) เช่น ความยากจน การถูกเอารัด เอาเปรียบ การขัดแย้ง สภาพการเป็นชนกลุ่มน้อย ทำให้ขาดโอกาสในการประสบความสำเร็จ ในชีวิต

ข. แรงดึงดูดทางสังคม เช่น สภาพสิ่งแวดล้อมในสังคม ได้แก่ การสุบสุพร การ โฆษณาชวนเชื่อ อาจทำให้เกิดการหลงผิดในพวกวัยรุ่น ก่อให้เกิดพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนได้

ค. ความปรารถนาในใจหรือตัณหา เช่น ความต้องการต่าง ๆ ความวิตกกังวล หรือความไม่สงบของจิตใจ ความผิดหวัง ความรู้สึกว่าตนเองต่ำต้อย

แรงกดดันอย่างใดอย่างหนึ่งใน 3 แรงดังกล่าวนี้ เป็นตัวทำให้บุคคลมีพฤติกรรม เบี่ยงเบนได้ หากระบบการควบคุมอ่อนหรือจิตใจไม่เข้มแข็งพอ แนวความคิดของทฤษฎีนี้

เกี่ยวข้องกับงานวิจัยเรื่องนี้ประเด็นเกี่ยวกับว่า ผู้ย้ายถิ่นและประชากรในกรุงเทพมหานครก็มีแรงกดดันทั้ง 3 ประการ ในลักษณะที่แตกต่างกัน เช่น ผู้ย้ายถิ่นอาจมีแรงกดดันทางสังคมในเรื่องสภาพที่เป็นคนกลุ่มน้อยในกรุงเทพมหานคร การที่ย้ายถิ่นเข้ามา ก็เพื่อที่จะหาโอกาสที่จะประสบความสำเร็จในชีวิต เมื่อไม่ได้รับโอกาสก็อาจเกิดความผิดหวัง มุ่งร้าย ก็อาจจะทำให้ขาดสติ หรือ กลไกในการควบคุมตัวเองอ่อนลงไปก็อาจจะทำให้ก่ออาชญากรรมได้ ในขณะที่ชาวกรุงเทพมหานครเองก็มีแรงกดดันทางสังคมเช่นกัน ไม่ว่าจะเป็น เรื่องการต้องต่อสู้ดิ้นรนแข่งขันกับบุคคลอื่น เนื่องจากการที่เป็นแหล่งที่มีความแออัดของประชากร เมื่อมีการแข่งขันในด้านการประกอบอาชีพ อีกทั้งมีความต้องการในการดำรงชีพในสภาพที่มีการแข่งขัน ก็อาจเกิดความขัดแย้ง ความไม่สงบของจิตใจ ทำให้แสดงพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนไป หรือก่ออาชญากรรมได้

Clifford Shaw and Henry Mckey (อ้างโดยโสภา ชูพิกุลชัย, 2525) ได้ใช้ทฤษฎีนิเวศวิทยาอาชญากรรมในการอธิบายการเกิดอาชญากรรมว่า เนื่องจากความไม่เป็นระเบียบในสังคม (Social Disorganization) ทำให้เกิดอาชญากรรมได้ โดยเน้นว่าเมื่อสังคมมีการเปลี่ยนแปลงย่อมทำให้เกิดความไม่เป็นระเบียบในสังคม เพราะในสังคมมักมีการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ แต่พฤติกรรมของมนุษย์ไม่สามารถดำเนินตามเงื่อนไขของสังคมใหม่ได้ ทำให้บุคคลไม่สามารถปรับตัวได้ทันสังคมก็อาจทำให้เกิดพฤติกรรม เบี่ยงเบนในการก่ออาชญากรรมได้

แนวความคิดของทฤษฎีนี้ เป็นการมองสังคมว่ามีการเปลี่ยนแปลงไปตลอดเวลา ทำให้เกิดความไม่เป็นระเบียบในสังคม เนื่องจากบุคคลในสังคมไม่สามารถปรับพฤติกรรมของตนตามเงื่อนไขของสังคมได้ อธิบายโดยใช้ข้อมูลงานวิจัยนี้ประกอบได้ว่า กรุงเทพมหานครเป็นสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอไม่ว่าจะเป็นการขยายตัวทางเศรษฐกิจ ปริมาณของคนที่เพิ่มขึ้นในถิ่นนี้ ดังนั้น การที่จะจัดระบบสังคมในกรุงเทพมหานครให้เป็นระเบียบ เป็นไปได้ยาก เพราะความไม่เหมาะสมของจำนวนประชากรต่อพื้นที่ รวมทั้งระบบเศรษฐกิจที่จะจัดการกับคนเหล่านี้ ทำให้ต้องเกิดการแข่งขันเพื่อให้อยู่รอดในสังคม เงื่อนไขทางสังคมก็คือต้องแข่งขันเพื่อความอยู่รอดในสังคม แต่จะมีคนที่ปฏิบัติตามเงื่อนไขในสังคมได้มากน้อยเพียงใด โดยเฉพาะผู้ย้ายถิ่นแล้ว การปรับตัวให้เข้ากับสภาพ เงื่อนไขทางสังคมในถิ่นปลายทางนั้นก็ เป็นสิ่งที่ เฉพาะ

บุคคล ดังนั้น สำหรับบุคคลที่ปรับตัวไม่ได้ก็อาจจะถอยหนีจากสังคม หรือ อีกนัยหนึ่งคือการต่อต้านสังคมซึ่งลักษณะพฤติกรรมต่อต้านสังคมส่วนหนึ่งก็อาจออกมาในรูปการก่ออาชญากรรมได้

แนวความคิดของเอมิล เดอร์ไคม์ (Emile Durkheim) (อ้างโดยวเรช จันทรคร, 2522) เชื่อว่าในการก่ออาชญากรรมของบุคคลแห่งบุคคลนั้น เป็นหน้าที่ของชีวิตมนุษย์ ซึ่งเมื่อใดก็ตามที่บรรทัดฐานของสังคมไม่สามารถที่จะควบคุมการกระทำของมนุษย์หรือไม่สามารถสนองตอบต่อความต้องการทางสังคมของบุคคลหรือกลุ่มบุคคลใด ๆ แล้ว การล้าหลังเมื่อบรรทัดฐานทางสังคมจะเกิดขึ้น และจะนำไปสู่การกระทำผิดได้ สภาพการณ์เช่นนี้ เดอร์ไคม์ชี้ให้เห็นว่า มักจะเกิดอย่างกว้างขวางในสังคมอุตสาหกรรมที่มีการเปลี่ยนแปลงของสภาพแวดล้อมทาง เศรษฐกิจและ เทคโนโลยีอย่างรวดเร็วจนไม่สามารถที่จะแก้ไขความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในสังคมนั้น ๆ ได้ โดยนัยนี้การศึกษาของเดอร์ไคม์จึงเป็น เรื่อง เน้นหนักในด้านการขจัดความขัดแย้งระหว่างผลประโยชน์ของชุมชน ตามหลักมโนธรรมของบุคคล รวมทั้งการเสริมสร้างความเป็นธรรมในสังคม เพื่อ เป็นปัจจัยในการสร้างสรรค์ความสุขให้แก่สังคมส่วนรวม

สรุป ทฤษฎีที่กล่าวมานี้ เป็นการอธิบายการเกิดอาชญากรรมโดยพิจารณาสภาพสังคมที่เอื้อต่อการเกิดอาชญากรรม ลักษณะบุคคลที่จะก่ออาชญากรรมประกอบกับในการอธิบายว่าความไม่ เป็นระเบียบในสังคม เกิดจากการเปลี่ยนแปลงของสังคม และการที่บุคคลไม่สามารถปรับพฤติกรรมตามเงื่อนไขทางสังคมได้ ทำให้เกิดความขัดแย้ง ความผิดหวัง ก็อาจทำให้เกิดอาชญากรรมได้

3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การเกิดอาชญากรรมนั้นจะแตกต่างกันในแต่ละ เมือง แม้แต่ใน เมืองเดียวกันแต่ละท้องที่ที่มีจำนวนของการก่ออาชญากรรมไม่เท่ากัน คนที่อยู่ในตัว เมืองหรือในชุมชนที่มีคนอยู่หนาแน่นย่อมมี ความเป็นอยู่ ทัศนคติ และพฤติกรรมแตกต่างกันกับคนที่อยู่ในชนบท ทั้งนี้เพราะใน เมืองใหญ่มีคนหนาแน่นมักจะประสบกับความตึงเครียด เนื่องจากสภาพด้าน เศรษฐกิจสังคม บังคับ จากการศึกษาของ โสภา ชูพิบูลชัย และคณะ (2524) เรื่องการกระทำความผิดซ้ำของ

ผู้ที่ได้รับพระราชทานอภัยโทษหมู่ ปี 2522 - 2523 พบว่าผู้ที่อยู่ในแถบเมืองใหญ่จะประกอบอาชีพกรรมในลักษณะการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินมากกว่า 2 ครั้งขึ้นไป ทั้งนี้เพราะความกดดันทางเศรษฐกิจและสังคมในเมืองใหญ่มาก และในเมืองใหญ่ก็มีคนมากมายทั้งเป็นเจ้าของท้องถิ่นเดิมกับคนที่ย้ายมาอยู่ใหม่ เพราะเมืองใหญ่มีความเจริญย่อมเป็นแหล่งดึงดูดให้มีการย้ายถิ่นเข้ามาทำกิน แต่เมื่อย้ายเข้ามาแล้วถ้าประสบความสำเร็จคือ มีงานทำ มีรายได้จนเจือครอบครัวย่อมก็สามารถที่จะอยู่ในเมืองใหญ่ได้อย่างปกติสุข แต่ถ้าไม่มีงานทำหรือมีรายได้ไม่เพียงพอต่อการดำรงชีพก็อาจส่งผลให้อยู่ในเมืองใหญ่ไม่ได้ และถ้าต้องการอยู่ก็ต้องประกอบอาชีพใหม่สุจริตได้ ซึ่งผลการศึกษานี้สอดคล้องกับรายงานการประชุมขององค์การกรรมกรระหว่างประเทศเกี่ยวกับการจ้างงานในกลุ่มผู้ย้ายถิ่น (International Labour Office, 1945) รายงานว่าผู้ย้ายถิ่นที่ย้ายเข้าสู่เมืองที่เป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมนั้นมักจะเป็นผู้มีอาชีพเดิมด้านการเกษตรและส่วนใหญ่เป็นแรงงานไร้ฝีมือ รับจ้างในอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ เป็นสาเหตุให้เกิดอาชญากรรมอยู่เรื่อย ๆ และเนื่องจากโอกาสการจ้างงานในเมืองมีไม่พอค่าจ้างก็ทำให้ขาดความมั่นคงที่จะตั้งถิ่นฐานถาวรในเขตเมือง การขาดรายได้สำหรับผู้ย้ายถิ่นก็จะตั้งถิ่นฐานในเขตเมือง เพราะถ้ายังคงอยู่ต่อไป เขาก็ไม่สามารถที่จะยกฐานะของครอบครัวให้สูงขึ้นได้ สิ่งนี้เห็นชัดในทิศทางจิตใจที่มีน้อยอันอาจทำให้อาชญากรรม เช่น การลักทรัพย์

เพศ เกี่ยวกับข้อแตกต่างระหว่างเพศ เพศหญิงกับเพศชายที่เป็นอาชญากรรมนั้น จากการศึกษาของ Scheter (1963, อ้างโดย อัญญา ชูบารุง, 2522) ได้ศึกษาจากนักโทษในรัฐฟลอริดา ปี ค.ศ. 1963 จำนวน 721 คน ที่กระทำผิดเกี่ยวกับการฆ่าคนตาย ทำร้ายร่างกายจนบาดเจ็บสาหัส โจรกรรม กระทำความผิดมากกว่า 1 อย่าง จากการศึกษาสรุปว่า ในคดีอุกฉกรรจ์ (ฆาตกรรม ทำร้ายร่างกายจนสาหัส โจรกรรม) ผู้ชายจะกระทำมากกว่าผู้หญิง 17 เท่าตัว เหตุที่เป็นเช่นนี้เนื่องจากสภาพทางกายของผู้หญิงมีความแข็งแรงน้อยกว่าผู้ชาย ดังนั้น การประกอบอาชญากรรมชนิดที่รุนแรงจึงมีน้อยกว่าชาย

อายุ จากการศึกษาของ Scheter กับนักโทษในรัฐฟลอริดา ในปี ค.ศ.1963 เช่นกัน สำหรับใน เรื่องกลุ่มอายุที่ประกอบอาชีพกรรมพวว่ารุ่นเยาว์กระทำผิดเพราะหวังทรัพย์สินเงินทอง ส่วนคนที่สูงอายุกว่านั้นจะกระทำลงไป เพราะความเก็บกดทางอารมณ์ จากสถิติของศาลคดีเด็กและเยาวชนกลางพบว่า อาชญากรรมที่เยาวชนกระทำมาก เป็นอันดับหนึ่งคือ ลักทรัพย์ อธิบายได้ว่าอาจเกิดจากความต้องการที่จะได้สิ่งของนั้นแต่ไม่สามารถจะหามาได้ จึงทำให้เกิดความต้องการมากขึ้นและพยายามหาทางให้ได้มาซึ่งสิ่งของความต้องการนั้น ดังนั้น ก็อาจทำให้ขาดสติยังคิดไปก่ออาชญากรรมได้

อาชีพและรายได้ อาชีพและรายได้เป็นปัจจัยสำคัญอย่างหนึ่งในการบ่งบอกถึง สถานภาพทาง เศรษฐกิจและสังคมของบุคคลอาชีพและรายได้ก็เป็นผลมาจากการได้รับการศึกษา ต่ำ โอกาสที่จะประกอบอาชีพที่มีรายได้พอเพียงแก่ความต้องการจึง เป็นไปได้ยาก เพราะโอกาส ทั้งทาง เศรษฐกิจและสังคมก็ถูกปิดกั้นด้วยความสามารถของตนเอง ดังนั้น การเลือกวิธีที่นำไปสู่ การได้มาซึ่งโอกาสนั้นก็ย่อมที่จะมีแนวโน้มที่จะกระทำผิดได้ จากการศึกษาของ โสภา ชูพิกุลชัย และคณะ (2524) ที่ได้ศึกษานักโทษพระราชทานอภัยโทษปี 2522 - 2523 พบว่า ผู้ที่อยู่ใน เมืองใหญ่จะก่ออาชญากรรม เรื่องเกี่ยวกับการลักทรัพย์มาก ทั้งนี้ เพราะใน เขตเมืองใหญ่มีคนอยู่หนาแน่น ย่อมต้องประสบปัญหาความตึงเครียด ความกดดันต่าง ๆ ประสบกับปัญหาทางเศรษฐกิจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในผู้ที่มีอาชีพที่หารายได้น้อย เช่น กรรมกรรับจ้าง คนที่ว่างงาน เมื่อได้รับความกดดันก็อาจทำให้อาชญากรรมได้

จากการศึกษาของ อนันต์ชัย เขื่อนธรรม และคณะ (2527) ได้ศึกษาการกระทำผิดของเยาวชนในประเทศและแนวทางควบคุมพบว่า เยาวชนส่วนใหญ่ได้กระทำความผิด เกี่ยวกับการลักทรัพย์ รองลงมาคือความผิดเกี่ยวกับช่องโง่ ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ ความผิดเกี่ยวกับการทำร้ายร่างกายและความผิดเกี่ยวกับกฎหมายอาวธรบิตตามลำดับ และความผิดที่เกิดขึ้นบ่อย ๆ ได้แก่ ความผิด 4 ประเภทคือ ลักทรัพย์ ช่องโง่ ยาเสพติดให้โทษ และ ทำร้ายร่างกาย ส่วนสาเหตุสำคัญที่ก่อให้เกิดการกระทำผิดคือ การได้รับความบีบบังคับทาง เศรษฐกิจ สำหรับการกระทำผิดของเยาวชนที่มีอายุ 18 - 25 ปี นั้นพบวาระหว่างปี 2523 -

อายุ 15 - 19 ปี เพียงร้อยละ 19.2 เท่านั้น สำหรับผู้หญิงที่แต่งงานแล้วอยู่ในกลุ่มอายุ 20-29 ปี ถึงร้อยละ 23.5 ของจำนวนผู้ย้ายถิ่นหญิงทั้งหมดและยังพบอีกว่าผู้ย้ายถิ่นชายเข้ามาทำงานเป็นช่างฝีมือและกรรมกร ผู้ย้ายถิ่นหญิงเข้ามาประกอบอาชีพเป็นพนักงานบริการ

จากการศึกษาของ สวลีย์ เปี่ยมภิติ (Piampiti, 1985) พบว่า ผู้ย้ายถิ่นชายส่วนใหญ่ประกอบอาชีพกรรมกรหรือใช้แรงงาน รองลงมาคือค้าขายร้อยละ 29 และร้อยละ 19 ตามลำดับ) ส่วนเพศหญิงพบว่าส่วนใหญ่ประกอบอาชีพค้าขาย สำหรับผู้ย้ายถิ่นเพศชายที่มาจากชนบทส่วนใหญ่ประกอบอาชีพที่มีรายได้ต่ำ ซึ่งประมาณร้อยละ 40 ประกอบอาชีพบริการ ร้อยละ 25 ประกอบอาชีพใช้แรงงาน

จากข้อมูลของกองบัญชาการตำรวจ สำนักรักษาความปลอดภัยและปราบปรามยาเสพติด ให้โทษ พบว่า ปี 2527 ผู้เข้ามารับบำบัดรักษาจำนวน 46,55 ราย จากสถานพยาบาล 86 แห่ง สูงกว่าปี 2525 จำนวน 15,083 ราย หรือเพิ่มขึ้นประมาณร้อยละ 47.9 ผู้ติดยาเสพติดที่เข้าบำบัดรักษาเป็นเพศชายประมาณร้อยละ 95 ของผู้เข้าบำบัดรักษาทั้งหมด และมากกว่าครึ่งหนึ่งคือประมาณร้อยละ 60.2 ของผู้ติดยาเสพติด มีอายุ 21 ปี ถึง 30 ปี รองลงมา ช่วงอายุ 30 ถึง 31 ปี นอกจากนี้ ยังได้พบว่าในปี 2527 มากกว่าครึ่งหนึ่งของผู้เข้ารับการบำบัดรักษาอาศัยอยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร คือ มีประมาณร้อยละ 56.5 ของผู้เข้ารับการบำบัดทั้งประเทศ รองลงมาอยู่ในภาคกลาง ภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคใต้ โดยมีอัตราส่วนดังนี้ 21.9 10.9 5.6 และ 5.1 ตามลำดับ และผู้ที่เข้ารับการบำบัดรักษาครึ่งหนึ่งยังเป็นโสด คือ ประมาณร้อยละ 55.4 นอกจากนั้นเป็นผู้แต่งงานแล้ว และยังคงอยู่ด้วยกันมีประมาณร้อยละ 35.5 และแยกกันอยู่ 5.1 หย่า 3.0 และหม้ายประมาณร้อยละ 1.0 ของผู้เข้ารับการบำบัดรักษาทั้งหมดในด้านสถานภาพการทำงานปรากฏว่า ผู้เข้ารับการบำบัดทุกขั้วรักษาส่วนมากเป็นผู้ที่มีงานประจำมีร้อยละ 49.6 ของผู้รับการรักษาทั้งหมดเทียบกับปี 2526 รองลงมาเป็นผู้ว่างงานมีประมาณร้อยละ 27.1

จากสถิติของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน พบว่า ปี 2527 มีเด็กและเยาวชนถูกจับกุมตัวส่งสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลางจำนวน 2,194 คน และลดลงจากจำนวน 2,480 คน ในปี 2526 ประมาณร้อยละ 11.5 และลดลงจาก 5 ปีก่อนคือ

ปี 2523 ประมวลร้อยละ 39.2 สำหรับความผิดที่เด็กและเยาวชนต้องหามากที่สุด 5 ประเภทใหญ่ ๆ เรียงลำดับดังนี้คือ ความผิดคดีลักทรัพย์ ช่องโจร ยาเสพติด ทำร้ายร่างกาย และความผิดกฎหมายอาชญากรรม ซึ่งในจำนวนความผิดดังกล่าวปรากฏว่าปี 2527 จำนวนเด็กและเยาวชนได้กระทำความผิดเกี่ยวกับคดียาเสพติดสูงขึ้นกว่าปี 2526 ประมวลร้อยละ 19.1 ในขณะที่การกระทำความผิดในลักษณะอื่น ๆ ลดลงทุกประเภท (ฝ่ายการศึกษาและวิจัยพัฒนาทางสังคม, 2528)

กล่าวโดยสรุปแล้ว การเกิดอาชญากรรมนั้นมีความเกี่ยวข้องกับสภาพแวดล้อมของสังคมกับลักษณะของบุคคลในอันที่จะปรับพฤติกรรมให้สอดคล้องกับสภาพของสังคมนั้น ดังนั้น ในขณะที่สังคมยังเปลี่ยนแปลงไปก็ย่อมมีบุคคลที่ไม่สามารถปรับพฤติกรรมของตนให้สอดคล้องกับสังคมได้ ซึ่งคนเหล่านี้จะมีพฤติกรรมของบุคคลที่ เบี่ยงเบนไปจากสังคมใน เรื่องการก่ออาชญากรรมในแต่ละประเภทว่า ลักษณะของบุคคลทางด้านประชากร เศรษฐกิจ และสังคม เปลี่ยนแปลงไป จะมีความแตกต่างในการก่ออาชญากรรมแต่ละประเภทหรือไม่ อันจะเป็นแนวทางสำหรับเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบในการกำหนดนโยบายและมาตรการในการป้องกันอาชญากรรมในเขตกรุงเทพมหานคร

4. วัตถุประสงค์ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา ความแตกต่างของลักษณะทางประชากร เศรษฐกิจ สังคม ของผู้ก่ออาชญากรรมในเขตกรุงเทพมหานครกับประเภทการก่ออาชญากรรม โดยอาศัยแนวความคิดที่เกี่ยวข้องกับการก่ออาชญากรรมซึ่งในการศึกษาลักษณะของผู้ก่ออาชญากรรมทางด้านอายุ เพศ เชื้อชาติ สถานภาพสมรส อาชีพ ถิ่นเดิม จำแนกตามประเภทการก่ออาชญากรรมซึ่งในการศึกษาลักษณะของผู้ก่ออาชญากรรมมิใช่เป็นการศึกษาตัวกำหนดการก่ออาชญากรรม

5. สมมติฐานในการวิจัย

- 5.1 ผู้ก่ออาชญากรรมที่มีอายุน้อย น่าจะประกอบอาชญากรรมประเภทต่างกับกับผู้ที่มีอายุมาก
- 5.2 ผู้ก่ออาชญากรรมที่เป็นเพศชาย น่าจะประกอบอาชญากรรมประเภทต่างกับกับผู้ที่เป็นเพศหญิง
- 5.3 ผู้ก่ออาชญากรรมที่เป็นโสด น่าจะประกอบอาชญากรรมประเภทต่างกับกับผู้ที่มีสมรส หรือหม้าย หย่า แยก
- 5.4 ผู้ก่ออาชญากรรมที่เป็นเชื้อชาติต่างกัน น่าจะประกอบอาชญากรรมประเภทต่างกับกับผู้ที่เป็นเชื้อชาติอื่น ๆ
- 5.5 ผู้ก่ออาชญากรรมที่มีอาชีพรับจ้าง น่าจะประกอบอาชญากรรมประเภทต่างกับกับผู้ที่มีอาชีพอื่น ๆ
- 5.6 ผู้ก่ออาชญากรรมที่มีถิ่นเดิมในกรุงเทพมหานคร น่าจะประกอบอาชญากรรมประเภทต่างกับกับผู้ที่มีถิ่นเดิมในต่างจังหวัดและต่างประเทศ

บทที่ 2

ระเบียบวิธีวิจัย

ในการศึกษาเรื่องความแตกต่างของลักษณะทางประชากร เศรษฐกิจ และสังคมของผู้ก่ออาชญากรรมกับประเภทการก่ออาชญากรรมนี้ ได้มีวิธีการดำเนินการวิจัยซึ่งจะกล่าวในบทนี้ตามลำดับ คือ แหล่งข้อมูลที่ใช้ในการศึกษา ขอบเขต นิยามศัพท์ ประชากร และการสุ่มตัวอย่าง ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

2.1 แหล่งข้อมูลในการศึกษา

สำหรับข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาค้างนี้ ใช้ข้อมูลจากทะเบียนประวัติอาชญากรรมของกองทะเบียนประวัติอาชญากรรม กรมตำรวจ ปี พ.ศ. 2531 ซึ่งได้มาจากการที่ผู้ก่ออาชญากรรมที่ถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมตัวและถูกดำเนินคดีได้แจ้งรายละเอียดเกี่ยวกับประวัติส่วนตัวของผู้ก่ออาชญากรรมลงในแบบฟอร์มแผ่นพิมพ์ของผู้ต้องหา และกลุ่มประชากรที่ศึกษาค้างนี้คือ ผู้ก่ออาชญากรรมในเขตกรุงเทพมหานคร และได้รับการตัดสินลงโทษ ในช่วงปี พ.ศ. 2531 ซึ่งมีจำนวนทั้งสิ้น 125,365 ราย

2.2 ขอบเขตในการวิจัย

ในการศึกษาค้างนี้ จะพิจารณาผู้ที่ประกอบอาชญากรรมในระหว่างวันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2531 ถึงวันที่ 31 ธันวาคม พ.ศ. 2531 และเป็นผู้ที่ก่ออาชญากรรมที่ศาลได้ตัดสินพิจารณา ลงโทษว่าผิดจริงเท่านั้น และเป็นการศึกษาจากผู้ก่ออาชญากรรมแล้วว่ามีลักษณะทางประชากร เศรษฐกิจ และสังคมอย่างไร และมีการก่ออาชญากรรมประเภทอะไร

2.3 นิยามศัพท์

อาชญากรรม หมายถึง การกระทำหรือละเว้นการกระทำซึ่งเป็นผลทำให้เกิดความเสียหายแก่สาธารณชนมีโทษตามความผิดที่กฎหมายบัญญัติไว้ ซึ่งในที่นี้แบ่งการกระทำผิดออกเป็น

5 ประเภท คือ ความผิดตาม พ.ร.บ.การพนัน ความผิดตาม พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ คดี ประทุษร้ายต่อทรัพย์ คดีประทุษร้ายต่อเพศ ชีวิต ร่างกาย และเสรีภาพ และความผิดอื่น ๆ

ผู้ก่ออาชญากรรม หมายถึง บุคคลที่ถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมไว้ ทำสำนวนคดีส่งฟ้อง ศาลและศาลได้พิจารณาคัดสินว่ามีความผิดจริง

ลักษณะของผู้ก่ออาชญากรรม หมายถึง ลักษณะทางด้านอายุ เพศ สถานภาพสมรส เชื้อชาติ อาชีพ ถิ่นเดิม

อายุ หมายถึง อายุที่ก่ออาชญากรรมรายงานต่อเจ้าหน้าที่สอบสวนคดี

อาชีพ หมายถึง อาชีพที่ผู้ถูกจับกุมรายงานต่อเจ้าพนักงานสอบสวนว่า ประกอบอาชีพ นั้น ๆ เช่น รับจ้าง ค้าขาย เกษตรกรรม วางงาน เป็นต้น

ถิ่นเดิม หมายถึง ถิ่นที่อยู่ครั้งสุดท้ายซึ่งเป็นจังหวัด ภาค หรือต่างประเทศของผู้ก่อ อาชญากรรมที่อาศัยอยู่ก่อนที่จะก่ออาชญากรรมในเขตกรุงเทพมหานคร

ประเภทการก่ออาชญากรรม หมายถึง ชนิดของการกระทำผิดตามที่กฎหมายได้บัญญัติ ว่าเป็นความผิดโดยในที่นี่แบ่งเป็น 5 ประเภท คือ ความผิดตาม พ.ร.บ.การพนัน ความผิด ตาม พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ คดีประทุษร้ายต่อทรัพย์ คดีประทุษร้ายต่อเพศ ชีวิต ร่างกาย เสรีภาพ และความผิดอื่น ๆ

ความผิดตาม พ.ร.บ.การพนัน หมายถึง การกระทำผิดซึ่งเกี่ยวกับการเล่นเอา ทรัพย์สินกันโดยผิดกฎหมาย

ความผิดตาม พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ หมายถึง การกระทำผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับ ยาเสพติดให้โทษ

คดีประทุษร้ายต่อทรัพย์ หมายถึง การกระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ของบุคคลอื่น ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 334 - 336

คดีประทุษร้ายต่อเพศ ชีวิต ร่างกาย และเสรีภาพ หมายถึง การกระทำความผิด เกี่ยวกับชีวิต ร่างกายและเสรีภาพของบุคคลอื่น ๆ ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 276 - 333

ความผิดอื่น ๆ หมายถึง การกระทำความผิดตามที่กฎหมายกำหนดไว้ยกเว้นความผิด ตาม พ.ร.บ.การพนัน ความผิดตาม พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ คดีประทุษร้ายต่อทรัพย์และคดี ประทุษร้ายต่อเพศ ชีวิต ร่างกายและเสรีภาพ

2.4 แบบแผนการสุ่มตัวอย่าง

การสุ่มตัวอย่างของการศึกษาคั้งนี้ใช้การสุ่มแบบมีระบบ (Systematic Random Sampling) โดยมีข้อสมมติว่า ผู้ก่ออาชญากรรมมีการกระจายไปในแต่ละประเภทการก่ออาชญากรรมอย่างเท่าเทียมกัน สำหรับขั้นตอนในการสุ่มมีดังนี้

ทำการสุ่มผู้ก่ออาชญากรรมในเขตกรุงเทพมหานคร ในอัตรา 2% ของผู้ก่ออาชญากรรมในเขตกรุงเทพมหานคร ทั้งหมดในปี พ.ศ.2531 ในประชากรที่ก่ออาชญากรรม 50 รายแรก สุ่มมา 1 รายแล้ว เริ่มนับจากกลุ่มตัวอย่างนั้นไปอีก 50 ราย แล้วหยิบมาอีก 1 ราย ทำจนครบจะได้กลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 2,512 ราย

2.5 ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ตัวแปรอิสระ

ลักษณะทางประชากร เศรษฐกิจ สังคม ของผู้ก่ออาชญากรรม

1. อายุ หมายถึง อายุเต็มของผู้ก่ออาชญากรรมที่รายงานต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจทราบระหว่างสอบสวน โดยกลุ่มแรกอายุต่ำกว่า 20 ปีลงมา และกลุ่มต่อไปแบ่งเป็นกลุ่มละ 5 ปี คือ 20 - 24 ปี 25 - 29 ปี 30 - 34 ปี 35 - 39 ปี 40 - 44 ปี และกลุ่มสุดท้ายตั้งแต่ 45 ปีขึ้นไป
2. เพศ หมายถึง เพศของผู้ก่ออาชญากรรมที่รายงานให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบขณะถูกทำการสอบสวนแบ่งเป็น เพศชายและเพศหญิง
3. เชื้อชาติ หมายถึง เชื้อชาติของผู้ก่ออาชญากรรมที่รายงานให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบขณะถูกสอบสวน แบ่งเป็นเชื้อชาติไทย จีน และอื่น ๆ
4. สถานภาพสมรส หมายถึง สถานภาพสมรสของผู้ก่ออาชญากรรมที่รายงานให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบขณะถูกสอบสวน แบ่งเป็นโสด สมรส หม้าย หย่า แยก

2.5.5. อาชีพ หมายถึง อาชีพของผู้ก่ออาชญากรรมที่รายงานให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบขณะถูกสอบสวน แบ่งเป็นรับจ้าง ค้าขาย เกษตรกรรม วางงาน และอื่น ๆ

2.5.6. ถิ่นเดิม หมายถึง จังหวัด ภาค หรือต่างประเทศของผู้ก่ออาชญากรรมที่ได้พักอาศัยอยู่ครั้งสุดท้ายก่อนกระทำความผิดและได้รายงานให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบขณะถูกสอบสวนแบ่งเป็นภาคเหนือ ภาคใต้ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคกลาง และกรุงเทพมหานคร

ตัวแปรตาม

ประเภทของการกระทำผิดอาชญากรรม

1. ความผิดตามพระราชบัญญัติการพนัน
2. ประทุษร้ายต่อทรัพย์
3. ประทุษร้ายต่อเพศ ชีวิต ร่างกายและเสรีภาพ
4. ความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ
5. ความผิดอื่น ๆ

2.6 การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ใช้การประมวลผลด้วยคอมพิวเตอร์ของศูนย์คอมพิวเตอร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปสำหรับการวิจัยทางสังคมศาสตร์ (Statistical Package for Social Science : SPSS) การนำเสนอข้อมูลใช้ตารางแจกแจงความถี่สถิติใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้คือ

2.6.1. ใช้ร้อยละ (Percentage) อธิบายข้อมูลทั่วไปและเพื่อศึกษาลักษณะทางประชากร เศรษฐกิจ สังคมของผู้ก่ออาชญากรรมในเขตกรุงเทพมหานคร

2.6.2. ใช้ไค-สแควร์ (Chi-Square) เพื่อศึกษาความแตกต่างของลักษณะทางประชากร เศรษฐกิจ สังคมของผู้ก่ออาชญากรรมในเขตกรุงเทพมหานครกับประเภทการก่ออาชญากรรม

บทที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

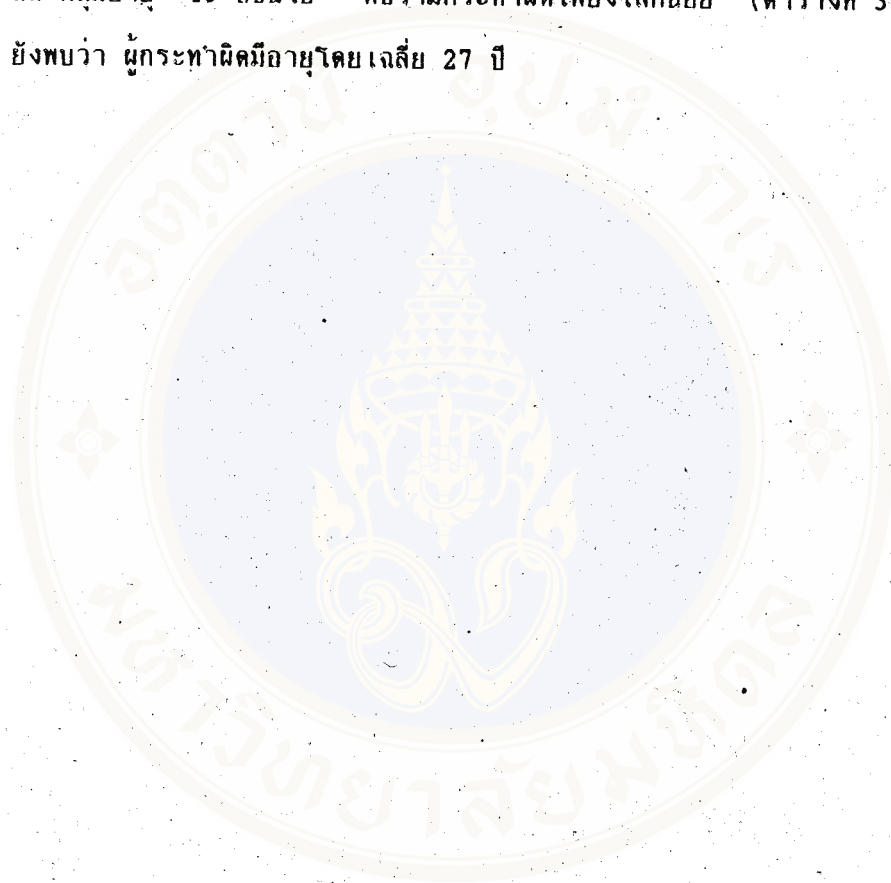
จากการที่ได้ศึกษามผลการวิจัยเกี่ยวกับลักษณะทางด้านประชากร เศรษฐกิจและสังคมของผู้กระทำผิด ทำให้ทราบว่าลักษณะในด้านต่าง ๆ ของผู้กระทำผิดที่นำมาศึกษานั้นมีความแตกต่างกันออกไปตามประเภทของการกระทำผิดที่แตกต่างกันอีกด้วย การศึกษาเกี่ยวกับความแตกต่างของลักษณะทางด้านประชากร เศรษฐกิจและสังคมของผู้กระทำผิดตามประเภทของการก่ออาชญากรรมในเขตกรุงเทพมหานคร ในครั้งนี้ ผู้วิจัยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาลักษณะทั่วไปของผู้กระทำผิด และความแตกต่างของลักษณะผู้กระทำผิดตามประเภทของการก่ออาชญากรรมในเขตกรุงเทพมหานคร โดยการใช้ค่าไคสแควร์ในการทดสอบสมมติฐานที่ว่า ก่ออาชญากรรมที่มีลักษณะทางด้านอายุ เพศ สถานภาพสมรส เชื้อชาติ อาชีพ ดินเดิมที่แตกต่างกันจะก่ออาชญากรรมแตกต่างกัน เพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ และตอบสมมติฐานที่ได้ตั้งเอาไว้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ จึงได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูล ดังรายละเอียดต่อไปนี้

3.1 ลักษณะทางประชากร เศรษฐกิจและสังคมของผู้กระทำผิดในเขตกรุงเทพมหานคร

จากจำนวนผู้ที่ก่ออาชญากรรมในเขตกรุงเทพมหานคร และได้รับการตัดสินลงโทษ 125,365 ราย ได้ทำการสุ่มตัวอย่างออกมา 2,512 ราย ที่ใช้เป็นตัวอย่างไม่ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เมื่อทำการวิเคราะห์เบื้องต้น เพื่อดูลักษณะทั่วไปของข้อมูลในตัวแปรแต่ละตัวคือ อายุ เพศ สถานภาพ สมรส เชื้อชาติ อาชีพ และดินเดิม ปรากฏผลการศึกษาดังต่อไปนี้ (ดูรายละเอียดจากตารางที่ 3.1)

เพศ ผู้ก่ออาชญากรรมที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวนทั้งหมด 2,512 ราย พบว่า ส่วนใหญ่เป็นเพศชายถึงร้อยละ 78.3 และเป็นเพศหญิง เพียงร้อยละ 21.7 เท่านั้น ซึ่งผลการศึกษาดังกล่าว ได้สอดคล้องกับผลการศึกษาของ Scheter

อายุ อายุ นับ เป็นลักษณะหรือองค์ประกอบด้านประชากรที่สำคัญให้ทราบถึงการมีความ
รับผิดชอบได้บ้างพอสมควร จากการศึกษาครั้งนี้พบว่า ผู้กระทำผิดอยู่ในกลุ่มอายุ 20 - 29 ปี
ถึงร้อยละ 50.1 กลุ่มอายุต่ำกว่า 20 ปี ซึ่งถือว่าเป็นเด็กและเยาวชนกระทำผิดร้อยละ 9.2
และกลุ่มอายุ 40 ปีขึ้นไป พบว่ามีกระทำผิดเพียงเล็กน้อย (ตารางที่ 3.1) นอกจากนี้
ยังพบว่า ผู้กระทำผิดมีอายุโดยเฉลี่ย 27 ปี

ตารางที่ 3.1 จำนวนและร้อยละของผู้ก่ออาชญากรรมจำแนกตามเพศและอายุ

ลักษณะทั่วไป	จำนวน	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	1,967	78.3
หญิง	545	21.7
รวม	2,512	100.0
อายุ		
ต่ำกว่า 20 ปี	233	9.2
20 - 24 ปี	688	27.3
25 - 29 ปี	572	22.8
30 - 34 ปี	390	15.5
35 - 39 ปี	258	10.3
40 - 44 ปี	179	7.1
45 ปีขึ้นไป	192	7.6
รวม	2,512	100.0
อายุเฉลี่ย		27 ปี

เชื้อชาติ จากจำนวนตัวอย่าง 2,512 ราย พบว่า ผู้กระทำผิดเป็นผู้ที่มีเชื้อชาติไทย ร้อยละ 96.5 อีกร้อยละ 3.1 เป็นผู้กระทำผิดที่มีเชื้อชาติจีน และร้อยละ 0.4 เป็นผู้กระทำผิดอื่น ๆ (ตารางที่ 3.2)

สถานภาพสมรส สถานภาพสมรสของผู้กระทำที่เป็นตัวอย่างพบว่าผู้กระทำผิดเป็นโสด และสมรสแล้วในอัตราร้อยละที่ใกล้เคียงกัน คือ ร้อยละ 48.7 และร้อยละ 46.8 ตามลำดับ (ตารางที่ 3.2) แสดงให้เห็นว่า การสมรสหรือการเป็นโสดนั้นไม่มีความแตกต่างกันในการกระทำผิดมากนัก ซึ่งอาจกล่าวได้ว่า ผู้กระทำผิดที่มีครอบครัวและผู้ก่ออาชญากรรมที่เป็นโสด อาจเกิดจากการกระทำเพื่อความจำเป็นของครอบครัว และผู้ก่ออาชญากรรมที่เป็นโสด อาจเกิดจากการกระทำเพื่อความจำเป็นของตัวเองก็เป็นได้ สำหรับผู้ก่ออาชญากรรมที่เป็นหม้าย หย่า แยกนั้น มีเพียงร้อยละ 4.5 เท่านั้น

ตารางที่ 3.2 จำนวนและร้อยละของผู้ก่ออาชญากรรม จำแนกตาม เชื้อชาติ สถานภาพสมรส

ลักษณะผู้กระทำความผิด	จำนวน	ร้อยละ
<u>เชื้อชาติ</u>		
ไทย	2,424	96.5
จีน	77	3.1
อื่น ๆ	11	0.4
รวม	2,512	100.0
<u>สถานภาพสมรส</u>		
โสด	1,244	48.7
สมรส	1,176	46.8
หม้าย หย่า แยก	112	4.5
รวม	2,512	100.0

อาชีพ อาชีพเป็นลักษณะที่สำคัญลักษณะหนึ่ง ในการบอกให้ทราบถึงสถานภาพทาง เศรษฐกิจและสังคม โดยเฉพาะรายได้จากการประกอบอาชีพ พร้อมกันนี้ยังสามารถพิจารณาได้ ถึงระดับการศึกษาที่อยู่ของผู้ประกอบอาชีพที่แตกต่างกันออกไปด้วย ซึ่งถ้าการศึกษาค่าโอกาสที่ จะประกอบอาชีพที่มีรายได้เพียงพอกับความต้องการ จึงเป็นไปได้ยาก เพราะโอกาสทั้งทาง เศรษฐกิจและสังคมได้ปิดกั้นความสามารถเอาไว้ อันอาจเป็นแนวทางหนึ่งที่ทำให้หันไปสู่การ กระทำผิดกฎหมายหรือก่ออาชญากรรมขึ้นมาได้ จากการศึกษาพบว่า ผู้กระทำผิดประกอบอาชีพ รับจ้างก่อนก่ออาชญากรรมในเขตกรุงเทพมหานคร ร้อยละ 80 รองลงมาคือ อาชีพค้าขาย (ร้อยละ 9.3) ดังตารางที่ 3.3 จะเห็นได้ว่า ผู้ก่ออาชญากรรมที่ประกอบอาชีพรับจ้าง ซึ่งมี อยู่มากที่สุดนั้น ก็สามารถจะแยกกล่าวได้ถึง 2 ประการด้วยกัน ในการก่อให้เกิดอาชญากรรม ของอาชีพนี้ กล่าวคือประการแรกผู้ประกอบอาชีพรับจ้างนั้น ส่วนมากมักจะมีรายได้ค่อนข้างต่ำ ประกอบกับในเขตกรุงเทพมหานครนั้น ราคาสินค้าหรือสิ่งของต่าง ๆ มีราคาแพง คือมี ค่าครองชีพสูง จึงเป็นเหตุทำให้ผู้ประกอบอาชีพรับจ้างมีรายได้ที่ไม่ค่อยพอกับความ ต้องการ เทำไรนัก จึงอาจจะก่ออาชญากรรมขึ้น เพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งที่จำเป็นกับความ ต้องการของ ครอบครัวและตนเอง ประการที่สอง อาจจะเป็นเพราะว่าได้มีผู้ย้ายถิ่นมาจากที่อื่น ๆ ได้มา อาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานคร แล้วมีอาชีพรับจ้างในการดำรงอยู่เป็นส่วนใหญ่มากกว่าอาชีพอื่น ๆ ก็ได้ ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ สุวัลลีย์ เปี่ยมปิติ ที่พบว่า ผู้ย้ายถิ่นส่วนใหญ่มักจะได้ ประกอบอาชีพกรรมกรและรับจ้าง โดยเฉพาะผู้ย้ายถิ่นเข้ากรุงเทพมหานคร เป็นต้น

ตารางที่ 3.3 จำนวนและร้อยละของผู้ก่ออาชญากรรมจำแนกตามอาชีพ

อาชีพ	จำนวน	ร้อยละ
รับจ้าง	2,010	80.0
ค้าขาย	233	9.3
เกษตรกร	37	1.5
ว่างงาน	124	4.9
ข้าราชการ	22	0.9
แม่บ้าน	46	1.8
พนักงานรัฐวิสาหกิจ	16	0.6
ไม่ทราบ/ไม่ตอบ	24	1.0
รวม	2,512	100.0

ถิ่นเดิม ในที่นี้พิจารณาเป็นรายภาค โดยใช้ภาคที่ผู้กระทำผิดอยู่อาศัยก่อนก่ออาชญากรรมในเขตกรุงเทพมหานคร จากข้อมูลของผู้กระทำผิด (ตาราง 3.4) พบว่า ผู้กระทำผิด เป็นผู้ที่อาศัยอยู่ในเขตกรุงเทพมหานครถึงร้อยละ 62.9 รองลงมา คือผู้กระทำผิดที่มาจากภาคกลาง (ร้อยละ 15.8) และมีผู้กระทำผิดที่มาจากต่างประเทศร้อยละ 0.4 จากผลการศึกษาในตารางที่ 3.2 พบว่าผู้ก่ออาชญากรรมในกรุงเทพมหานครนั้น ได้มีถิ่นเดิมหรือที่อยู่ครั้งสุดท้ายอยู่ในทุกจังหวัดทั่วประเทศ แต่ผู้ก่ออาชญากรรมส่วนใหญ่ได้อาศัยในกรุงเทพมหานคร เป็นจังหวัดสุดท้ายก่อนที่จะได้ก่ออาชญากรรมขึ้น มีอยู่สูงถึงร้อยละ 62.9 ส่วนจังหวัดอื่น ๆ ที่ผู้ก่ออาชญากรรมอยู่ครั้งสุดท้ายอยู่ก่อนก่ออาชญากรรมมีค่อนข้างสูง ส่วนมากอยู่ในเขตภาคกลางรอบๆ กรุงเทพมหานคร ได้แก่ นนทบุรี ร้อยละ 2.1 ปทุมธานี ร้อยละ 1.4 นครปฐม ร้อยละ 1.4 สมุทรปราการ ร้อยละ 1.3 และพระนครศรีอยุธยา ร้อยละ 1.3 ส่วนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ นั้นเป็นผู้ที่มีที่พักอาศัยอยู่ในเขตจังหวัดใหญ่เสียส่วนมาก คือ อุบลราชธานี ร้อยละ 1.8 ร้อยเอ็ด ร้อยละ 1.2 ขอนแก่น ร้อยละ 1.2 และสุรินทร์ ร้อยละ 1.0 นอกจากนั้นเป็นจังหวัดที่อยู่ครั้งสุดท้ายของผู้ก่ออาชญากรรมต่ำกว่าร้อยละ 1.0 ดังแสดงไว้ในตารางที่ 3.4

ตารางที่ 3.4 จำนวนและร้อยละของผู้ก่ออาชญากรรม จำแนกตามภาคและจังหวัดที่อยู่
ครั้งสุดท้าย

จังหวัดที่อยู่ครั้งสุดท้าย	จำนวน	ร้อยละ
ภาคเหนือ	155	6.2
1. ลำปาง	15	0.6
2. แม่ฮ่องสอน	3	0.1
3. เชียงราย	30	1.2
4. พะเยา	13	0.5
5. แพร่	5	0.2
6. น่าน	2	0.1
7. เชียงใหม่	14	0.6
8. ลำพูน	4	0.2
9. พิชัยโลก	8	0.3
10. พิจิตร	8	0.3
11. สุโขทัย	10	0.4
12. อุตรดิตถ์	4	0.2
13. เพชรบูรณ์	5	0.2
14. นครสวรรค์	12	0.5
15. ตาก	11	0.4
16. กำแพงเพชร	8	0.3
17. อุทัยธานี	3	0.1

มีต่อ

ตารางที่ 3.4 (ต่อ)

จังหวัดที่อยู่ครั้งสุดท้าย	จำนวน	ร้อยละ
<u>ภาคใต้</u>	79	3.1
18. สงขลา	6	0.2
19. สุราษฎร์ธานี	3	0.1
20. ระนอง	6	0.2
21. ชุมพร	11	0.4
22. พังงา	8	0.3
23. ภูเก็ต	5	0.2
24. นครศรีธรรมราช	8	0.3
25. พัทลุง	1	0.0
26. กระบี่	6	0.2
27. ตรัง	8	0.3
28. ยะลา	6	0.2
29. ปัตตานี	3	0.1
30. นราธิวาส	6	0.2
31. สตูล	2	0.1
<u>ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ</u>	290	11.5
32. นครราชสีมา	19	0.3
33. ชัยภูมิ	9	0.4

มีต่อ

ตารางที่ 3.4 (ต่อ)

จังหวัดที่อยู่ครั้งสุดท้าย	จำนวน	ร้อยละ
34. บุรีรัมย์	20	0.8
35. สุรินทร์	25	1.0
36. ศรีสะเกษ	18	0.7
37. อุบลราชธานี	46	1.8
38. กาฬสินธุ์	11	0.4
39. ยโสธร	4	0.2
40. มหาสารคาม	9	0.4
41. ร้อยเอ็ด	30	1.2
42. ขอนแก่น	31	1.2
43. เลย	2	0.1
44. สกลนคร	17	0.7
45. มุกดาหาร	5	0.2
46. หนองคาย	14	0.6
47. อุตรดิตถ์	23	0.9
48. นครพนม	7	0.3
ภาคกลาง	398	15.8
49. พระนครศรีอยุธยา	33	1.3
50. อ่างทอง	12	0.5
51. สระบุรี	3	0.1
52. ปทุมธานี	36	1.4

มีต่อ

ตารางที่ 3.4 (ต่อ)

จังหวัดที่อยู่ครั้งสุดท้าย	จำนวน	ร้อยละ
53. สิงห์บุรี	5	0.2
54. ลพบุรี	15	0.6
55. นนทบุรี	54	2.1
56. ชัยนาท	2	0.1
57. ชลบุรี	12	0.5
58. นครนายก	13	0.5
59. ปราจีนบุรี	22	0.9
60. ฉะเชิงเทรา	20	0.8
61. ระยอง	10	0.4
62. จันทบุรี	3	0.1
63. ตราด	2	0.1
64. สมุทรปราการ	32	1.3
65. นครปฐม	36	1.4
66. สุพรรณบุรี	26	1.0
67. กาญจนบุรี	13	0.5
68. ราชบุรี	20	0.8
69. ประจวบคีรีขันธ์	4	0.2
70. เพชรบุรี	10	0.4

มีต่อ

ตารางที่ 3.4 (ต่อ)

จังหวัดที่อยู่ครั้งสุดท้าย	จำนวน	ร้อยละ
71. สมุทรสาคร	11	0.4
72. สมุทรสงคราม	4	0.2
73. กรุงเทพมหานคร	1,580	62.9
ต่างประเทศ	10	0.3

ประเภทการก่ออาชญากรรม จากผู้กระทำความผิด 2,512 ราย พบว่าเป็นการกระทำความผิด พ.ร.บ.การพนันในสัดส่วนสูงสุด (ร้อยละ 36.8) รองลงมาคือ ประทุษร้ายต่อทรัพย์สิน และ พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ (ร้อยละ 16.1 และร้อยละ 15.8) ดังข้อมูลตารางที่ 3.5 จะเห็นได้จากการกระทำความผิด พ.ร.บ.การพนันนั้นมียุ่่มากที่สุด ซึ่งอาจเกิดจากการกระทำความผิดทางด้าน พ.ร.บ.การพนันนั้น ผู้กระทำความผิดคิดว่าเป็นสิ่งที่ไม่ร้ายแรงนัก ประกอบกับมีปัจจัยเอื้ออำนวยให้มาก เช่น มีเวลาว่างเล็กน้อย ก็เล่นการพนันได้และของทุกสิ่งทุกอย่างสามารถนำมาทำเป็นการเล่นพนัน หรือแข่งขันในเชิงพนันได้มาก จึงทำให้เกิดขึ้นได้ง่ายกว่าการกระทำความผิดประเภทอื่น ๆ ที่กล่าวมาข้างต้น

ตารางที่ 3.5 จำนวนและร้อยละของผู้ก่ออาชญากรรม จำแนกตามประเภทของการก่ออาชญากรรม

ประเภทการก่ออาชญากรรม	จำนวน	ร้อยละ
พ.ร.บ.การพนัน	925	36.8
ประทุษร้ายต่อทรัพย์	504	16.1
ประทุษร้ายต่อเพศ ชีวิต ร่างกาย เสรีภาพ	263	10.5
พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ	397	15.8
ช่องโจร	88	3.5
ฉับรถประมาท	138	5.5
ค้าประเวณี	98	3.9
คดีเช็ค	54	2.1
พกพาอาวุธ	35	1.4
ปลอมแปลงเอกสาร	36	1.4
อื่น ๆ	73	2.9
รวม	2,512	100.0

เขตที่กระทำผิด ในกรุงเทพมหานครซึ่งเป็นเมืองใหญ่ ประชากรหนาแน่น จึงได้มี
สถานีตำรวจอันเป็นที่พึ่งของประชาชนทั่วไป เมื่อเกิดเหตุการณ์ต่าง ๆ ขึ้น ก็ต้องมาแจ้งต่อเจ้า
หน้าที่ตำรวจยังสถานีตำรวจ โดยเฉพาอย่างยิ่ง เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้นผิดกฎหมายของบ้านเมือง
การได้ก่ออาชญากรรมขึ้นของบุคคลทั่วไป ดังนั้น จึงถือเอาว่า ได้เกิดการก่ออาชญากรรมใน
บริเวณใดหรือท้องที่ใด เขตความรับผิดชอบของสถานีตำรวจใด ก็ให้สถานีตำรวจนั้นที่เป็นเขตที่
เกิดการกระทำผิดของผู้ก่ออาชญากรรม โดยการวิจัยครั้งนี้ พบว่า มีสถานีตำรวจที่เป็นเขตที่เกิด
การกระทำผิดทั้งหมด 71 สถานีตำรวจ ซึ่งสถานีตำรวจพญาไทมีผู้กระทำผิดอาชญากรรมหรือผู้ก่อ
อาชญากรรมมากที่สุดร้อยละ 33 ของสถานีตำรวจทั้งหมด รองลงมาเป็นสถานีตำรวจยานนาวา
ร้อยละ 3.1 สถานีตำรวจบางซื่อ ร้อยละ 2.9 และสถานีตำรวจวัดพระยาไกร ร้อยละ 2.7
ตามลำดับ นอกนั้นแต่ละสถานีก็มีการก่ออาชญากรรมเกิดขึ้นเพียงเล็กน้อย

**ตารางที่ 3.6 จำนวนและร้อยละของผู้ก่ออาชญากรรม จำแนกตามเขตสถานีตำรวจท้องที่
ที่เกิดเหตุ**

เขตท้องที่ที่เกิดเหตุ	จำนวน	ร้อยละ
1. สน.จักรวรรดิ	40	1.6
2. สน.พระราชวัง	29	1.2
3. สน.สำราญราษฎร์	54	2.1
4. สน.นางเลิ้ง	43	1.7
5. สน.ชนะสงคราม	63	2.5
6. สน.สามเสน	50	2.0
7. สน.คูสิต	26	1.0
8. สน.พญาไท	84	3.3
9. สน.ดินแดง	43	1.7
10. สน.ห้วยขวาง	27	1.1
11. สน.มักกะสัน	56	2.2
12. สน.เตาปูน	45	1.8
13. สน.ประชาชื่น	53	2.1
14. สน.พหลโยธิน	31	1.2
15. สน.บางซื่อ	72	2.9
16. สน.สุทธิสาร	36	1.4
17. สน.บางเขน	37	1.5
18. สน.คอนเมือง	31	1.2
19. สน.คันนายาว	41	1.6

มีต่อ

ตารางที่ 3.6 (ต่อ)

เขตท้องที่ที่เกิดเหตุ	จำนวน	ร้อยละ
20. สน.หัวหมาก	53	2.1
21. สน.ลาดพร้าว	49	2.0
22. สน.บางชัน	23	0.9
23. สน.มีนบุรี	19	0.8
24. สน.หนองจอก	23	0.9
25. สน.ลำผักชี	14	0.6
26. สน.ลำคิน	1	0.0
27. สน.จระเข้ข่อย	16	0.6
28. สน.ประเวศ	44	1.8
29. สน.ลาดกระบัง	10	0.4
30. สน.พหลโยธิน เขต 1	41	1.6
31. สน.พหลโยธิน เขต 2	27	1.1
32. สน.ปทุมวัน	52	2.1
33. สน.ทุ่งพลาเกษ	62	2.5
34. สน.บางโพธิ์	27	1.1
35. สน.บางรัก	77	3.1
36. สน.ยานนาวา	58	2.3
37. สน.วัดพระศาโกร	69	2.7
38. สน.พระโขนง	46	1.8
39. สน.บางนา	38	1.5
40. สน.ทองหล่อ	43	1.7

ตารางที่ 3.6 (ต่อ)

เขตท้องที่ที่เกิดเหตุ	จำนวน	ร้อยละ
41. สน.คลองคัน	40	1.6
42. สน.บางยี่เรือ	30	1.2
43. สน.ตลาดพลู	31	1.2
44. สน.บุปผาราม	43	1.7
45. สน.สมเด็จพระเจ้าพระยา	14	0.6
46. สน.สำเหร่	37	1.5
47. สน.บางขุนเทียน	38	1.5
48. สน.ราษฎร์บูรณะ	32	1.3
49. สน.ท่าข้าม	17	0.7
50. สน.บางมด	35	1.4
51. สน.ทุ่งครุ	11	0.4
52. สน.ปากคลองตลาด	0	0.0
53. สน.บางคอแหลม	2	0.1
54. สน.บวรมิ่งคล	1	0.0
55. สน.บางโพ	10	0.4
56. สน.บางกอกน้อย	47	1.9
57. สน.บางกอกใหญ่	26	1.0
58. สน.บางเสาธง	22	0.9

มีต่อ

ตารางที่ 3.6 (ต่อ)

เขตท้องที่ที่เกิดเหตุ	จำนวน	ร้อยละ
59. สน.ท่าพระ	24	1.0
60. สน.บางพลัด	29	1.2
61. สน.บางยี่ขัน	46	1.8
62. สน.วัดราวก	12	0.5
63. สน.คลังชัย	39	1.6
64. สน.ภาษีเจริญ	29	1.2
65. สน.หลักสอง	21	0.8
66. สน.หนองแขม	29	1.2
67. สน.ศาลาแดง	7	0.3
68. สน.บางขุนนนท์	16	0.6
69. สน.ลุมพินี	49	2.0
70. สน.บุคคโล	33	1.3
71. สน.ท่าเรือ	12	0.5
ไม่ระบุท้องที่ที่เกิดเหตุ	77	3.1

3.2 ความแตกต่างของลักษณะทางด้านประชากร เศรษฐกิจ และสังคมของผู้กระทำ ผิดตามประเภทของการก่ออาชญากรรมใน เขตกรุงเทพมหานคร

อาชญากรรม เป็นปัญหาหนึ่งที่เกิดขึ้นในกรุงเทพมหานคร อันมีผลกระทบต่อความปลอดภัยในชีวิต ทรัพย์สิน และสวัสดิภาพความเป็นอยู่ของประชาชน และการพัฒนาความเจริญในทุกด้านของกรุงเทพมหานคร กรุงเทพมหานคร เป็นศูนย์กลางทางด้านความเจริญที่มีความแตกต่างกับเมืองอื่น ๆ ในประเทศไทย จึงทำให้กรุงเทพมหานคร เป็นแหล่งดึงดูดให้มีผู้ย้ายถิ่นเข้ามาอยู่ในกรุงเทพมหานครกันอย่างมากมายหนาแน่นไปหมด จึงเป็นจุดหนึ่งที่ทำให้เกิดอาชญากรรมได้โดยง่ายในหลายประเภทของการก่ออาชญากรรมที่แตกต่างกันออกไป และการก่ออาชญากรรมที่เกิดขึ้นนี้ย่อมมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมของผู้กระทำผิดหรืออาชญากรรม ซึ่งพฤติกรรมหรือลักษณะของผู้กระทำผิดเหล่านั้น ก็ย่อมมีความหลากหลายและแตกต่างกันไปเช่นกัน เพราะกรุงเทพมหานครได้เป็นศูนย์กลางของทุกอย่างของประชาชน หรือบุคคลในทุกประเภทดังกล่าวแล้วข้างต้น ดังนั้น เพื่อจะได้ทราบถึงความแตกต่างของลักษณะของผู้กระทำผิดที่ได้ก่ออาชญากรรมขึ้นตามประเภทของอาชญากรรมที่แตกต่างกันนั้น ย่อมเป็นสิ่งที่มิประโยชน์อย่างมากมายสำหรับกรุงเทพมหานครและประเทศต่อไปได้ เท่ากับเป็นแนวทางในการวางแผนหรือมาตรการต่าง ๆ ไว้ให้พร้อมเพื่อป้องกันมิให้เกิดอาชญากรรมขึ้นมา ซึ่งผลจากการศึกษาปรากฏดังนี้

เพศ ผลของการศึกษาจากตารางที่ 3.7 พบว่าเพศชายได้กระทำผิดตามประเภทอาชญากรรมที่แตกต่างกัน กล่าวคือ เพศชายจะกระทำผิด พ.ร.บ. การพนันมากที่สุดร้อยละ 32 รองลงไปเป็นการกระทำผิดความผิดอื่น ๆ ร้อยละ 20.5 ซึ่งมากกว่าการกระทำผิด พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ และการประทุษร้ายต่อทรัพย์สินเพียงเล็กน้อยคือ ร้อยละ 18.9 และร้อยละ 17.1 ตามลำดับ ส่วนการประทุษร้ายต่อเพศ ชีวิต ร่างกายและ เสรีภาพมีร้อยละ 11.4 เท่านั้น สำหรับเพศหญิงนั้นได้กระทำผิดตามประเภทของอาชญากรรมที่แตกต่างกัน โดยเพศหญิงได้กระทำผิด พ.ร.บ. การพนันมากที่สุด ถึงร้อยละ 54.1 รองลงไปเป็นการกระทำผิดความผิด

อื่น ๆ ร้อยละ 21.8 และได้กระทำผิดด้วยการประทุษร้ายต่อทรัพย์อีกร้อยละ 12.5 และมีเพียงเล็กน้อยที่ได้กระทำผิดด้วยการประทุษร้ายต่อเพศ ชีวิต ร่างกายและเสรีภาพ กับ พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ ร้อยละ 7 และร้อยละ 4.6 ตามลำดับ อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบรวมทั้งสองเพศแล้ว พบว่าเพศหญิงได้กระทำผิด พ.ร.บ. การพนันมากกว่าเพศชาย ทั้งนี้ น่าจะเป็นผลมาจากเพศหญิงมีโอกาสอยู่ในบ้านมากกว่าเพศชายที่ส่วนใหญ่ชอบออกนอกบ้าน แล้วเพศหญิงซึ่งถ้าสมรสแล้วก็อยู่บ้าน ทำให้มีเวลาว่างมากพอที่จะกระทำผิด พ.ร.บ. การพนันได้ โดยการประทุษร้ายต่อทรัพย์ การประทุษร้ายต่อชีวิต เพศ ร่างกายและเสรีภาพ และ พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษนั้น พบว่า ผู้กระทำผิดเพศชายได้กระทำผิดมากกว่าเพศหญิง ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ Scheter ดังนั้น การประกอบอาชญากรรมชนิดที่ค่อนข้างรุนแรง จึงมักมีน้อยกว่าชาย ส่วนความผิดอื่น ๆ ที่ทั่วไปพบว่าเพศชายกับเพศหญิงได้มีการกระทำผิดที่ไม่แตกต่างกันนัก คือ ประมาธร้อยละ 21 จึงพอสรุปได้ว่าเพศที่แตกต่างกัน จะกระทำผิดตามประเภทของอาชญากรรมที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ได้ตั้งเอาไว้

ตารางที่ 3.7 ร้อยละของผู้ก่ออาชญากรรม จำแนกตาม เพศและประเภทของการก่ออาชญากรรม

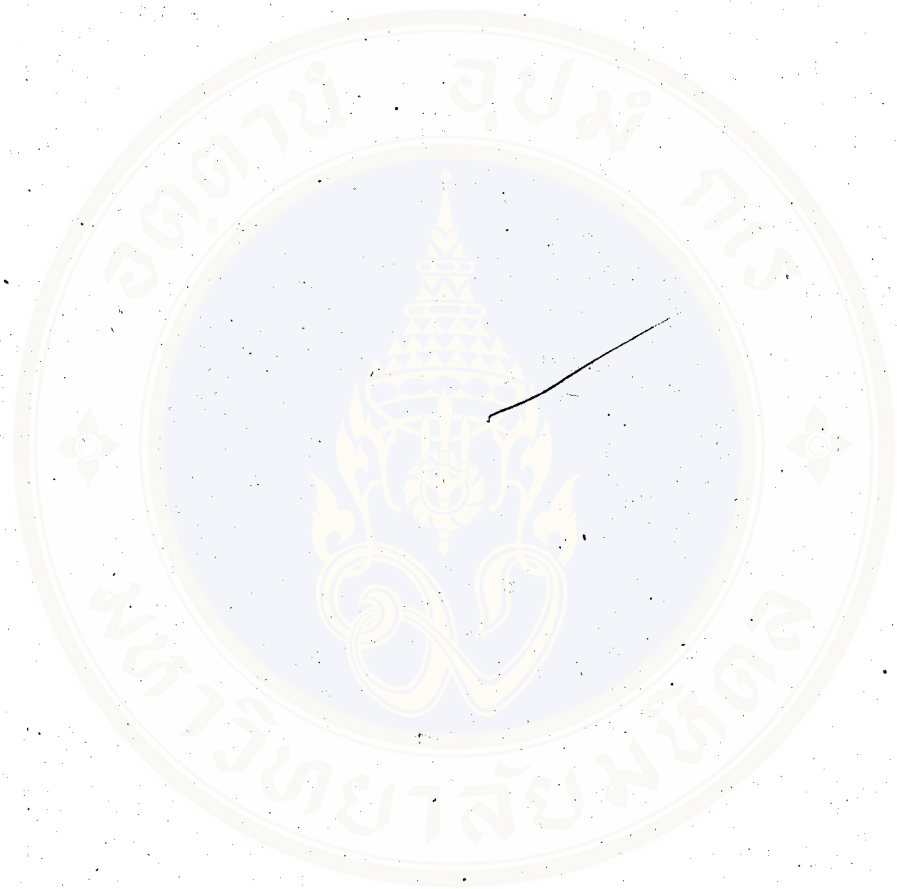
ประเภทของการกระทำผิดอาชญากรรม						รวม	จำนวน
การพนัน	ทรัพย์	เพศ-ชีวิต	ยาเสพติด	อื่น ๆ			
<u>เพศ (1)</u>							
ชาย	32.0	17.1	11.4	18.9	20.5	100.0	1967
หญิง	54.1	12.5	7.0	4.6	21.8	100.0	545

(1) ไคสแควร์ 126.25 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

อายุ ลักษณะด้านอายุผู้กระทำผิดในอาชญากรรมประเภทต่าง ๆ ผลการศึกษาที่ได้ (ตารางที่ 3.8 พบว่าวัยรุ่น (ต่ำกว่า 20 ปี) ส่วนใหญ่ได้กระทำผิดประทุษร้ายต่อทรัพย์ร้อยละ 27.8 รองลงมาเป็นการกระทำผิด พ.ร.บ.การพนันร้อยละ 21.8 ส่วนผู้ก่ออาชญากรรมในกลุ่มอายุ 20 - 24 ปี ได้กระทำผิด พ.ร.บ.การพนันมากที่สุด (ร้อยละ 34.4) รองลงไปเป็นการกระทำผิดความผิดอื่น ๆ ร้อยละ 24.4 และการกระทำผิดประทุษร้ายต่อทรัพย์ร้อยละ 16.2 ในทำนองเดียวกันผู้ก่ออาชญากรรมในกลุ่มอายุ 25 - 29 ปี กล่าวคือ ร้อยละ 37.8 ร้อยละ 19.1 และร้อยละ 16.8 ตามลำดับ เมื่อพิจารณาผู้ก่ออาชญากรรมในกลุ่มอายุ 30 - 34 ปี ก็พบว่า ได้กระทำผิด พ.ร.บ.การพนันมากที่สุดร้อยละ 35.4 รองลงมาเป็นการกระทำผิดความผิดอื่น ๆ ร้อยละ 22.1 และกระทำผิด พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษร้อยละ 18.7 ตามลำดับ ซึ่งเช่นเดียวกับที่พบผู้ก่ออาชญากรรมในกลุ่มอายุ 40 - 44 ปี คือ ร้อยละ 45.3 ร้อยละ 20.7 และร้อยละ 15.1 ตามลำดับ ส่วนผู้ก่ออาชญากรรมในกลุ่มอายุ 35 - 39 ปี และกลุ่มอายุ 45 ปีขึ้นไป ซึ่งพบว่าได้กระทำผิด พ.ร.บ.การพนันมากที่สุด รองลงมาเป็นการกระทำผิดอื่น ๆ และการกระทำผิดประทุษร้ายต่อทรัพย์ตามลำดับ สำหรับผู้ก่ออาชญากรรมเพศชาย พบว่า กลุ่มอายุต่ำกว่า 20 ปี ก่ออาชญากรรมเกี่ยวกับทรัพย์ในสัดส่วนสูงสุด (ร้อยละ 28.9) ในขณะที่กลุ่มอายุที่สูงกว่ากระทำผิด พ.ร.บ.การพนัน สำหรับผู้ก่ออาชญากรรมเพศหญิง พบว่า ในกลุ่มอายุต่ำกว่า 20 ปี กระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์ในสัดส่วนสูงสุด (ร้อยละ 30.5) ในขณะที่กลุ่มอายุสูงกว่ากระทำผิด พ.ร.บ.การพนัน ประมาณร้อยละ 40 ขึ้นไป

เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบ เพื่อหาความแตกต่างของผู้ก่ออาชญากรรมในแต่ละกลุ่มอายุที่ได้กระทำผิดอาชญากรรมในแต่ละประเภท พบว่า วัยรุ่นได้กระทำผิดประทุษร้ายต่อทรัพย์มากกว่ากลุ่มอายุอื่น ๆ รองลงมา ก็กระทำผิด พ.ร.บ.การพนัน อย่างไรก็ตาม ในกลุ่มอายุอื่น ๆ ที่ไม่อยู่ในวัยรุ่นนั้น ได้กระทำผิด พ.ร.บ.การพนันมากกว่าวัยรุ่นในทุกกลุ่มอายุคือ ตั้งแต่ อายุ 20 ปี ไปจนถึงอายุ 45 ปีขึ้นไป ส่วนการกระทำผิดอาชญากรรมในประเภทอื่น ๆ นั้น ไม่แตกต่างกันมากนักในแต่ละกลุ่มอายุ ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ Scheter ที่พบว่าในกลุ่มวัยรุ่นของผู้ก่ออาชญากรรม มักจะกระทำผิด เพราะหวังทรัพย์สินเงินทอง หรือเป็นการกระทำผิดประทุษร้ายต่อทรัพย์ซึ่งอาจเกิดจากความต้องการที่จะได้สิ่งของนั้นมา แต่ไม่สามารถ

จะหามาได้ จึงทำให้เกิดความต้องการมากขึ้น และพยายามหาทางให้ได้มาซึ่งสิ่งสนองความต้องการนั้น เป็นเหตุให้ขาดสติยังคิดไปก่ออาชญากรรมขึ้นได้ ส่วนใน กลุ่มผู้ใหญ่และผู้สูงอายุนั้น มักจะก่ออาชญากรรมที่ค่อนข้างจะเกี่ยวกับความ เก็บกตทางอารมณ์ เช่น ารพนัน และความผิดอื่น ๆ

ตารางที่ 3.8 ร้อยละของผู้ก่ออาชญากรรม จำแนกตามอายุ ประเภทของการก่ออาชญากรรม และเพศ

อายุ	ประเภทของการก่ออาชญากรรม					รวม	จำนวน
	การพนัน	ทรัพย์	เพศ-ชีวิต	ยาเสพติด	อื่นๆ		
รวม (1)							
ต่ำกว่า 20 ปี	21.8	27.8	14.2	19.7	16.3	100.0	233
20 - 24 ปี	34.4	16.2	9.3	15.6	24.4	100.0	688
25 - 29 ปี	37.8	16.8	11.0	15.4	19.1	100.0	572
30 - 34 ปี	35.4	14.1	9.7	18.7	22.1	100.0	390
35 - 39 ปี	42.6	14.7	10.1	14.0	18.6	100.0	258
40 - 44 ปี	45.3	9.5	9.5	15.1	20.7	100.0	179
45 ปีขึ้นไป	47.9	11.5	11.5	10.4	18.8	100.0	192
ชาย (2)							
ต่ำกว่า 20 ปี	22.2	28.9	15.1	20.0	12.7	100.0	200
20 - 24 ปี	33.8	18.2	11.1	15.2	21.7	100.0	398
25 - 29 ปี	32.2	17.6	12.4	17.8	20.0	100.0	460
30 - 34 ปี	29.3	16.6	10.4	21.5	22.1	100.0	307
35 - 39 ปี	36.1	14.7	12.6	18.3	18.3	100.0	191
40 - 44 ปี	34.6	8.7	8.7	21.3	8.4	100.0	127
45 ปีขึ้นไป	39.3	12.9	12.1	14.3	21.4	100.0	140

มีต่อ

ตารางที่ 3.8 (ต่อ)

อายุ	ประเภทของการก่ออาชญากรรม					รวม	จำนวน
	การพนัน	ทรัพย์	เพศ-ชีวิตฯ	ยาเสพติด	อื่นๆ		
หญิง (3)							
ต่ำกว่า 20 ปี	24.1	30.5	6.8	-	33.5	100.0	33
20 - 24 ปี	40.0	11.8	8.2	7.3	32.7	100.0	133
25 - 29 ปี	60.7	13.4	5.4	5.4	15.2	100.0	112
30 - 34 ปี	57.8	4.8	7.2	8.4	21.7	100.0	83
35 - 39 ปี	61.2	14.9	3.0	1.5	19.4	100.0	67
40 - 44 ปี	71.2	11.5	11.5	-	5.8	100.0	52
45 ปีขึ้นไป	71.2	7.7	13.2	-	11.5	100.0	52

(1) ไคสแควร์ = 114.36 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

(2) ไคสแควร์ = 86.30 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

(3) ไคสแควร์ = 76.49 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

สถานภาพสมรส ผู้ก่ออาชญากรรมโดยทั่วไป มักจะกระทำคามผิดด้วยความจำเป็นเสมอ ทั้งทางด้านร่างกายและทางด้านจิตใจ เพื่อเป็นการตอบสนองในสิ่งที่ต้องการของตนหรือของบุคคลอื่น ๆ ก็ตาม ซึ่งจากการศึกษาสถานภาพสมรสของผู้ก่ออาชญากรรมประเภทของการกระทำผิดอาชญากรรมได้พบว่า ผู้ก่ออาชญากรรมที่เป็นโสดส่วนใหญ่ได้กระทำผิด พ.ร.บ. การพนันร้อยละ 32.5 รองลงมาการกระทำผิดความผิดอื่น ๆ ร้อยละ 22.3 และได้กระทำผิดประทุษร้ายต่อทรัพย์สินใกล้เคียงกับการกระทำผิด พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ คือ ร้อยละ 18.1 และร้อยละ 16.7 สำหรับผู้ก่ออาชญากรรมที่สมรสแล้ว ได้กระทำผิด พ.ร.บ. การพนันมากที่สุด ร้อยละ 39.5 รองลงมาเป็นการกระทำผิดความผิดอื่น ๆ ร้อยละ 19.8 และได้กระทำผิดประทุษร้ายต่อทรัพย์สินและ พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษเท่ากันคือร้อยละ 15.1 ส่วนผู้ก่ออาชญากรรมที่เป็นหม้าย หย่า แยกนั้น ได้กระทำผิด พ.ร.บ. การพนันค่อนข้างสูงมากถึงร้อยละ 56.3 รองลงมาเป็นการกระทำผิดความผิดอื่น ๆ และ พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษที่ไม่แตกต่างกันมากนักคือประมาณร้อยละ 12.5 และ 14.3 ในทำนองเดียวกับการกระทำผิดประทุษร้ายต่อเพศ ชีวิต ร่างกาย และ เสรีภาพ และประทุษร้ายต่อทรัพย์สินที่ใกล้เคียงกัน คือร้อยละ 8.0 และร้อยละ 8.9 แต่อย่างไรก็ตาม เมื่อได้พิจารณาถึงสถานภาพสมรสที่แตกต่างกันพบว่า มีผู้ก่ออาชญากรรมได้กระทำผิดอาชญากรรมที่แตกต่างกันออกไป กล่าวคือ ผู้กระทำผิด พ.ร.บ. การพนันนั้น จะเป็นหม้าย หย่า แยกมากกว่าผู้ที่สมรสแล้ว และผู้ที่เป็นโสดตามลำดับ แต่ผู้กระทำผิดประทุษร้ายต่อทรัพย์สินและความผิดอื่น ๆ ผู้ที่เป็นโสดกลับได้กระทำผิดมากกว่าผู้ที่สมรสแล้ว และผู้ที่เป็นหม้าย หย่า แยก ตามลำดับ ส่วนผู้กระทำผิดประทุษร้ายต่อเพศ ชีวิต ร่างกาย และ เสรีภาพนั้น ไม่แตกต่างกันมากนัก ทั้งกลุ่มผู้ที่เป็นโสด สมรส และหม้าย หย่า กล่าวคือร้อยละ 10.3 และร้อยละ 11.0 จากข้อค้นพบดังกล่าว เราสามารถสรุปได้ว่า สถานภาพสมรสที่แตกต่างกันของผู้ก่ออาชญากรรมจะกระทำผิดอาชญากรรมในประเภทที่แตกต่างกันออกไปด้วย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ได้ตั้งเอาไว้ (ดูรายละเอียดในตารางที่ 3.9)

เมื่อพิจารณาผู้ก่ออาชญากรรมเพศชาย พบว่า ทั้งผู้ที่เป็นโสด สมรส และหม้าย หย่า แยก กระทำคามผิดเกี่ยวกับการพนันในสัดส่วนที่สูงสุด (ร้อยละ 31.5 ร้อยละ 31.8 และร้อยละ 42.7 ตามลำดับ) ผู้ก่ออาชญากรรมหญิงก็พบในลักษณะเดียวกัน

ตารางที่ 3.9 ร้อยละของผู้ก่ออาชญากรรม จำแนกตามสถานภาพสมรส ประเภทการก่อ
อาชญากรรมและเพศ

ประเภทของการกระทำผิดอาชญากรรม							รวม	จำนวน
สถานภาพ การสมรส	การพนัน	ทรัพย์สิน	เพศ-ชีวิตา	ยาเสพติด	อื่นๆ			
รวม (1)								
โสด	32.5	18.1	10.3	16.7	22.3	100.0	1224	
สมรส	39.5	14.8	16.8	15.1	19.8	100.0	1176	
หม้าย หย่า แยก	56.3	8.0	8.9	12.5	14.3	100.0	112	
ชาย (2)								
โสด	31.5	18.7	11.0	18.9	19.9	100.0	1023	
สมรส	31.8	16.0	11.9	19.1	21.3	100.0	869	
หม้าย หย่า แยก	42.7	9.3	12.0	17.3	18.7	100.0	75	
หญิง (3)								
โสด	37.8	15.4	6.5	6.0	34.3	100.0	201	
สมรส	61.2	11.4	7.8	3.9	15.6	100.0	307	
หม้าย หย่า แยก	83.8	5.4	2.7	2.7	5.4	100.0	37	

(1) ไคสแควร์ = 114.36 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

(2) ไคสแควร์ = 86.30 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

(3) ไคสแควร์ = 76.49 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

เชื้อชาติ ผู้ก่ออาชญากรรมโดยทั่วไปมีเชื้อชาติไทย โดยผู้ก่ออาชญากรรมที่มีเชื้อชาติไทยส่วนใหญ่กระทำผิด พ.ร.บ. การพนัน รองลงมาเป็นการกระทำผิดความผิดอื่น ๆ และการกระทำผิดประทุษร้ายต่อทรัพย์ ซึ่งใกล้เคียงกับการกระทำผิด พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ (ร้อยละประมาณ 16) ตามลำดับคือ ร้อยละ 3.7 ร้อยละ 20.7 และร้อยละ 16 สำหรับผู้ก่ออาชญากรรมที่มีเชื้อชาติจีนได้กระทำผิด พ.ร.บ. การพนันมากที่สุด รองลงมาได้กระทำผิดความผิดอื่น ๆ การกระทำผิด พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษและการกระทำผิดประทุษร้ายต่อเพศ ชีวิต ร่างกาย และเสรีภาพ ตามลำดับ (ร้อยละ 35.1 23.4 15.6 และ 14.3) ส่วนผู้ก่ออาชญากรรมที่มีเชื้อชาติอื่น ๆ นั้นพบว่า ส่วนใหญ่ได้กระทำผิดประทุษร้ายต่อทรัพย์ร้อยละ 27.3 เท่ากับการกระทำผิดความผิดอื่น ๆ รองลงมาเป็นการกระทำผิดประทุษร้ายต่อเพศ ชีวิต ร่างกาย และเสรีภาพ ซึ่งเท่ากับการกระทำผิด พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ ร้อยละ 18.2 และเมื่อพิจารณาห้วงความแตกต่าง พบว่า ผู้ก่ออาชญากรรมที่มีเชื้อชาติไทยและเชื้อชาติจีน ได้กระทำผิด พ.ร.บ. การพนันใกล้เคียงกัน นอกจากนี้ผู้ก่ออาชญากรรมยังกระทำผิดความผิดอื่น ๆ ใกล้เคียงกันอีกด้วย ไม่ว่าจะมิเชื้อชาติใดก็ตาม ในทำนองเดียวกันกับการกระทำผิด พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษซึ่งพอสรุปได้ว่า เชื้อชาติของผู้ก่ออาชญากรรมไม่มีความแตกต่างกันในการกระทำผิดอาชญากรรมประเภทต่าง ๆ มากนัก (ตารางที่ 3.10)

ตารางที่ 3.10 ร้อยละของผู้ก่ออาชญากรรมจำแนกตาม เชื้อชาติ ประเภทการก่ออาชญากรรมและเพศ

เชื้อชาติ	ประเภทของการก่ออาชญากรรม						จำนวน
	การพนัน	ทรัพย์สิน	เพศ-ชีวิต	ยาเสพติด	อื่น ๆ	รวม	
รวม (1)							
ไทย	37.0	16.2	10.3	15.8	20.7	100.0	2,424
จีน	35.1	11.7	14.3	15.6	23.4	100.0	78
อื่น ๆ	9.0	27.3	18.2	18.2	27.3	100.0	10
ชาย (2)							
ไทย	32.1	17.3	11.5	18.9	20.2	100.0	1,896
จีน	32.8	9.8	9.8	19.7	27.9	100.0	61
อื่น ๆ	10.0	30.0	10.0	20.0	30.0	100.0	10
หญิง (3)							
ไทย	54.5	12.3	6.1	4.7	22.3	100.0	528
จีน	43.8	18.8	31.3	-	6.3	100.0	16
อื่น ๆ	-	-	100.0	-	-	100.0	1

(1) ไค-สแควร์ = 6.46 ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

(2) ไค-สแควร์ = 6.75 ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

(3) ไค-สแควร์ = 30.95 มีนัยสำคัญทางสถิติระดับ ที่ระดับ 0.01

อาชีพ การได้ประกอบอาชีพที่เป็นที่พึงพอใจของบุคคลย่อม เป็นสิ่งที่ดีและส่งเสริม ใจชีวิต และความเป็นอยู่ของคนเองได้ แต่อย่างไรก็ตาม ในสภาพของความเป็นจริงแล้ว โดยเฉพาะในเขตกรุงเทพมหานครทุก ๆ คนย่อมต้องต่อสู้ดิ้นรน เกินอย่างมาก พร้อมทั้งมีการแข่งขันกัน)อย่างมากทั้งทางด้าน เศรษฐกิจและสังคม จึง เป็นเหตุทำให้มีบุคคลที่ได้ประกอบอาชีพที่ตนไม่ พึงพอใจและเกิดความจำเป็นขึ้นมากมายหรือ เกิดจากสภาพแวดล้อมของอาชีพที่ตนเองได้กระทำ อยู่ทั้งทางด้านร่างกายและด้านจิตใจ และด้านปัจจัยอื่นอย่างต่าง ๆ รอบตัวเองอันเป็นเหตุ ใ้บุคคลได้คิดก่ออาชญากรรมและได้ก่ออาชญากรรมขึ้นได้ตามแต่ประเภทของการกระทำผิดของ อาชญากรรมนั้นที่จะเกิดขึ้นได้ ซึ่งจากผลของการศึกษาผู้ก่ออาชญากรรมตามประเภทของการ กระทำผิดอาชญากรรมพบว่า ผู้ก่ออาชญากรรมที่ประกอบอาชีพรับจ้างได้กระทำผิด พ.ร.บ.การ พนันมากที่สุด ร้อยละ 38.1 นอกนั้นก็มีการกระทำผิดที่ไม่แตกต่างกันมากนัก ยกเว้นการกระทำ ผิดประทุษร้ายต่อเพศ ชีวิต ร่างกาย และเสรีภาพ ซึ่งมีเพียงร้อยละ 9.8 เท่านั้น กล่าวคือผู้ก่อ อาชญากรรมที่กระทำผิดความผิดอื่น ๆ พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ และประทุษร้ายต่อทรัพย์สินจะอยู่ ระหว่างร้อยละ 16.0 ถึงร้อยละ 19.3 ตามลำดับ ผู้ก่ออาชญากรรมที่ประกอบอาชีพค้าขายได้ กระทำผิดความผิดอื่น ๆ มากที่สุด ร้อยละ 36.9 รองลงมาเป็นการกระทำผิด พ.ร.บ.การ พนัน ร้อยละ 29.6 ส่วนการกระทำผิดประทุษร้ายต่อทรัพย์สินและชีวิตมีอยู่ร้อยละ 11.2 และ ร้อยละ 15.0 ตามลำดับ สำหรับผู้ก่ออาชญากรรมที่ประกอบอาชีพเกษตรกรรมนั้น ได้กระทำผิด อาชญากรรมประเภทต่าง ๆ เท่ากันคือร้อยละ 24.3 ยกเว้นการกระทำผิด พ.ร.บ.ยาเสพติด ให้โทษกับประทุษร้ายต่อชีวิต ร่างกาย และเสรีภาพที่แตกต่างกันออกไป กล่าวคือได้กระทำผิด พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ ร้อยละ 18.9 แต่ได้กระทำผิดประทุษร้ายต่อชีวิตเพียงร้อยละ 8.1 เท่านั้น เมื่อพิจารณาถึงผู้ก่ออาชญากรรมที่ยังว่างงานอยู่ก็พบว่าส่วนใหญ่กระทำผิด พ.ร.บ.การ พนัน รองลงมาเป็นประทุษร้ายต่อทรัพย์สิน 23.4 ใกล้เคียงกับ พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษร้อยละ 20.2 และประทุษร้ายต่อชีวิตและความผิดอื่น ๆ อีกประมาณร้อยละ 14.5 ส่วนผู้ก่ออาชญากรรม ที่ประกอบอาชีพอื่น ๆ พบว่าได้กระทำผิด พ.ร.บ.การพนันเกือบครึ่งหนึ่งของผู้ประกอบอาชีพ ร้อยละ 43.9 รองลงมาเป็นความผิดอื่น ๆ ซึ่งมีอยู่เพียงครึ่งหนึ่งของผู้กระทำผิด พ.ร.บ.การ พนัน คือร้อยละ 21.5 ซึ่งใกล้เคียงกับผู้กระทำผิดประทุษร้ายต่อทรัพย์สิน ร้อยละ 18.7 อย่างไร

ก็ตามจากการพิจารณาอาชีพที่แตกต่างกันของผู้ก่ออาชญากรรมที่กระทำผิดอาชญากรรมประเภทที่แตกต่างกันออกไปพบว่า ผู้ประกอบอาชีพรับจ้างและอาชีพอื่น ๆ ได้กระทำผิด พ.ร.บ. การพนันมากกว่าอาชีพค้าขาย เกษตรกรรมและว่างงาน โดยอาชีพรับจ้างมากกว่าอาชีพอื่น ๆ แต่เมื่อพิจารณาในผู้ที่ก่ออาชญากรรมเพศชาย พบว่า ผู้ก่ออาชญากรรมที่มีอาชีพรับจ้างกระทำผิด พ.ร.บ. การพนัน ร้อยละ 33.9 ในขณะที่ผู้ก่ออาชญากรรมที่มีอาชีพ เกษตรกรรมกระทำผิด พ.ร.บ. การพนัน ความผิดต่อทรัพย์ พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษและความผิดอื่น ๆ ในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน ผู้ก่ออาชญากรรมที่ว่างงานเกี่ยวกับทรัพย์ ยาเสพติด การพนันในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน สำหรับผู้ก่ออาชญากรรมเพศหญิงพบว่าในทุกกลุ่มอาชีพกระทำผิดเกี่ยวกับการพนันในสัดส่วนสูงสุด (ตารางที่ 3.11)

ตารางที่ 3.11 ร้อยละของผู้ก่ออาชญากรรม จำแนกตามอาชีพ ประเภทการก่ออาชญากรรม และ เพศ

อาชีพ	ประเภทของการก่ออาชญากรรม					รวม	จำนวน
	การพนัน	ทรัพย์สิน	เพศ-ชีวิต	ยาเสพติด	อื่น ๆ		
รวม							
รับจ้าง	38.1	16.0	9.8	16.9	19.3	100.0	2,010
ค้าขาย	29.6	11.2	15.0	7.3	36.9	100.0	233
เกษตรกรรม	24.3	24.3	8.1	18.9	24.3	100.0	37
ว่างงาน	28.2	23.4	14.5	20.2	13.7	100.0	124
อื่น ๆ	43.9	18.7	9.4	6.5	21.5	100.0	107
ชาย							
รับจ้าง	33.9	17.0	10.7	19.7	18.7	100.0	1,614
ค้าขาย	26.9	9.6	15.4	9.6	38.5	100.0	156
เกษตรกรรม	23.3	23.4	10.0	23.3	23.3	100.0	30
ว่างงาน	21.5	28.6	16.8	23.4	15.0	100.0	107
อื่น ๆ	16.4	23.9	11.9	8.9	26.9	100.0	67
หญิง							
รับจ้าง	55.1	11.6	6.3	5.6	21.5	100.0	369
ค้าขาย	35.1	14.3	14.3	2.6	33.8	100.0	77
เกษตรกรรม	28.6	42.9	-	-	28.6	100.0	7
ว่างงาน	70.6	23.5	-	-	5.6	100.0	17
อื่น ๆ	75.0	2.2	4.3	2.1	10.4	100.0	48

ไม่แสดงค่า X^2 เนื่องจากจำนวนตัวอย่างต่ำกว่า 5 คน มากกว่า 15% ของจำนวนตัวอย่างในตารางไขว้แต่ละช่อง

ถิ่นเดิม จากข้อมูลตารางที่ 3.12 พบว่า ผู้ก่ออาชญากรรมจากภาคเหนือกระทำ ความผิด พ.ร.บ.การพนันและยาเสพติดให้โทษในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน (ร้อยละ 26.5 และ ร้อยละ 25.2) ในขณะที่ผู้กระทำผิดจากภาคใต้จะกระทำผิดอื่น ๆ และความผิดประทุษร้าย ต่อเพศ ชีวิต ร่างกาย และ เสรีภาพในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน (ร้อยละ 29.1 และร้อยละ 25.3) สำหรับผู้ก่ออาชญากรรมที่มีถิ่นที่อยู่ในภาคกลาง ภาคตะวันออก เฉียงเหนือ และกรุงเทพมหานคร กระทำผิดในลักษณะคล้ายคลึงกัน กล่าวคือกระทำผิด พ.ร.บ.การพนันในสัดส่วนที่ สูงสุด เมื่อ เปรียบ เทียบกับประ เภทความผิดอื่น ๆ

เมื่อพิจารณาในผู้ก่ออาชญากรรมเพศชาย พบว่า ผู้ก่ออาชญากรรมจากภาคเหนือ กระทำผิดเกี่ยวกับยาเสพติดร้อยละ 27.5 ในขณะที่ผู้ก่ออาชญากรรมจากภาคกลาง กรุงเทพมหานคร และภาคตะวันออก เฉียงเหนือ กระทำผิด เกี่ยวกับการพนันและผู้ก่ออาชญากรรม เพศหญิงพบว่าผู้ก่ออาชญากรรม เพศหญิง เกือบทุกภาคยก เว้นภาค เหนือกระทำผิด เกี่ยวกับการพนัน ในสัดส่วนที่สูงสุด (ประมาณ 1 ใน 2 ของการก่ออาชญากรรมทั้งหมด)

ตารางที่ 3.12 ร้อยละของผู้ก่ออาชญากรรม จำแนกตามถิ่นเดิม ประเภทการก่ออาชญากรรม และ เพศ

ถิ่นเดิม	ประเภทของการก่ออาชญากรรม					รวม	จำนวน
	การพนัน	ทรัพย์สิน	เพศ-ชีวิตา	ยาเสพติด	อื่น ๆ		
รวม							
ภาคเหนือ	26.5	25.2	16.1	8.4	23.9	100.0	155
ภาคใต้	21.5	6.3	25.3	17.7	29.1	100.0	79
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ							
ภาคกลาง	32.4	13.6	21.1	11.8	21.1	100.0	398
กทม.	38.5	16.6	14.1	10.1	20.6	100.0	1,580
ต่างประเทศ	-	30.0	-	-	70.0	100.0	10
ชาย							
ภาคเหนือ	26.0	18.3	8.4	27.5	19.8	100.0	131
ภาคใต้	19.4	23.6	18.1	6.9	31.9	100.0	72
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ							
ภาคกลาง	29.0	21.6	12.4	15.4	21.6	100.0	338
กทม.	31.9	15.6	11.4	20.8	20.3	100.0	1,162
ต่างประเทศ	-	-	-	60.0	40.0	100.0	10

มีต่อ

ตารางที่ 3.12 (ต่อ)

ต้นเดิม	ประเภทของการก่ออาชญากรรม					รวม	จำนวน
	การพนัน	ทรัพย์สิน	เพศ-ชีวิต	ยาเสพติด	อื่น ๆ		
หญิง							
ภาคเหนือ	29.2	4.2	8.3	12.5	45.8	100.0	24
ภาคใต้	42.9	42.9	14.3	-	-	100.0	7
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	42.9	31.4	5.7	-	20.0	100.0	35
กทม.	56.9	10.0	6.7	4.8	21.5	100.0	418
ต่างประเทศ	-	-	-	-	-	-	-

ไม่แสดงค่า χ^2 เนื่องจากจำนวนตัวอย่างต่ำกว่า 5 มากกว่า 15% ของจำนวน
ตัวอย่างในตารางไขว้แต่ละช่อง

บทที่ 4

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

ปัจจุบันกรุงเทพมหานคร เป็นเมืองหลวงของประเทศไทยที่มีความเจริญมากกว่าภาคต่าง ๆ ของประเทศเป็นอย่างมาก ทั้งทางด้านอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม และการบริการ จึงเป็นที่ดึงดูดให้ชาวชนบทและประชากรจากท้องถิ่นต่าง ๆ ได้หลั่งไหลเข้ามาสู่กรุงเทพมหานคร เป็นจำนวนมากอันเป็นเหตุก่อให้เกิดปัญหาต่าง ๆ ขึ้นพร้อมกับปัญหาอาชญากรรมด้วย ถึงแม้ว่า ปัญหาอาชญากรรมจะได้เริ่มลดลงบ้างก็ตาม จากปี พ.ศ.2528 เป็นต้นมา แต่ก็ได้ลดในระดับที่ค่อนข้างช้ามากและปัญหาอาชญากรรมก่อ เป็นปัญหาที่มีผลกระทบต่อความปลอดภัยในชีวิตทรัพย์สินและสวัสดิภาพ ความเป็นอยู่ของประชากรตลอดเวลา และปัญหาอาชญากรรมนี้ ได้เกิดขึ้นในกรุงเทพมหานคร คือ 1 ใน 3 ของคดีที่เกิดขึ้นทั่วประเทศ ผู้วิจัยได้เลือกกรุงเทพมหานคร ที่มีทั้งความเจริญและการเกิดอาชญากรรมที่มีมาก มาเป็นแหล่งในการศึกษาของผู้ก่ออาชญากรรมในแต่ละประเภท ซึ่งจะให้ทราบถึงลักษณะของผู้ก่ออาชญากรรมและทราบว่าลักษณะที่แตกต่างกันของผู้ก่ออาชญากรรมย่อมกระทำผิดอาชญากรรมในประเภทที่แตกต่างกันด้วยของผู้ก่ออาชญากรรมในเขตกรุงเทพมหานคร ทั้งนี้เพื่อที่จะทำให้เกิดประโยชน์ในการป้องกันและปราบปรามการก่ออาชญากรรมที่เกิดขึ้นในเขตกรุงเทพมหานครอื่นจะเป็นประโยชน์ต่อไป

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาลักษณะของผู้กระทำผิดและความแตกต่างของลักษณะของผู้กระทำผิดกับประเภทของการก่ออาชญากรรมในเขตกรุงเทพมหานคร โดยลักษณะทางด้านประชากร เศรษฐกิจ และสังคมที่นำมาใช้เป็นตัวแปรอิสระในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ อายุ เพศ เชื้อชาติ สถานภาพสมรส อาชีพ และถิ่นเดิม สำหรับตัวแปรตาม คือ ประเภทของการกระทำผิดอาชญากรรม

กลุ่มประชากรตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือ ผู้ที่ก่ออาชญากรรมในเขตกรุงเทพมหานคร และได้รับการตัดสินลงโทษในช่วงปี พ.ศ.2523 จำนวนทั้งสิ้น 125,365 ราย จากจำนวนผู้ก่ออาชญากรรมดังกล่าว ได้ทำการสุ่มตัวอย่างมาในอัตรา 2% ของประชากรทั้งหมด โดยวิธีการสุ่มตัวอย่างมีระบบ ได้จำนวนตัวอย่างทั้งหมด 2,512 ราย

การวิเคราะห์ข้อมูลใช้โปรแกรมสำเร็จรูปสำหรับการวิจัยทางสังคมศาสตร์

(Statistical Package for the Social Science SPSS) การแสดงผลลักษณะทั่วไป

ของข้อมูลใช้ค่าร้อยละ (Percentage) ส่วนการวิเคราะห์ความแตกต่างของลักษณะของผู้ก่ออาชญากรรมตามประเภทของการกระทำผิดอาชญากรรมที่แตกต่างกันนั้นใช้การทดสอบไค-สแควร์ (Chi-Square) โดยแสดงผลในรูปของตารางไขว้ (Crosstabs) และกำหนดความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

สรุปผลการวิจัย

ผลการศึกษาในครั้งนี้ พบผู้ก่ออาชญากรรมส่วนใหญ่เป็นเพศชายอายุอยู่ในช่วงระหว่าง 20 - 29 ปี มีเชื้อชาติไทย ซึ่งเป็นผู้ที่สมรสแล้วและยังเป็นโสดอยู่ใกล้เคียงกันโดยได้ยึดอาชีพรับจ้างเป็นอาชีพหลัก ผู้ก่ออาชญากรรมส่วนที่มีถิ่นเดิมอยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร ถึงร้อยละ 62.9 สำหรับประเภทการกระทำผิดอาชญากรรมของผู้ก่ออาชญากรรมพบว่าส่วนใหญ่ได้กระทำผิด พ.ร.บ. การพนัน รองลงมาเป็นการกระทำความผิดอื่น ๆ การกระทำผิดประทุษร้ายต่อทรัพย์ การกระทำผิด พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ และประทุษร้ายต่อเพศ ชีวิต ร่างกายและเสรีภาพ ตามลำดับ

ผลการศึกษาเกี่ยวกับความแตกต่างของลักษณะของผู้ก่ออาชญากรรมตามประเภทของการกระทำผิดอาชญากรรมพบว่า ทั้งเพศชายและเพศหญิงได้กระทำผิด พ.ร.บ. การพนันมากที่สุด โดยเพศหญิงได้กระทำผิดมากกว่าเพศชาย ในด้านอายุผู้ก่ออาชญากรรมนั้น กลุ่มอายุต่ำกว่า 20 ปี ได้กระทำผิดประทุษร้ายต่อทรัพย์มากที่สุด แต่ในกลุ่มอายุอื่น ๆ คือกลุ่มอายุ 20 ปี ได้กระทำผิด พ.ร.บ. การพนันเป็นส่วนใหญ่ โดยเฉพาะกลุ่มอายุ 45 ปีขึ้นไปที่ได้กระทำผิด พ.ร.บ. การพนันมากกว่ากลุ่มอายุอื่น ๆ (ร้อยละ 47.9) ซึ่งผู้ก่ออาชญากรรมที่มีเชื้อชาติไทยกับเชื้อชาติจีนได้กระทำผิด พ.ร.บ. การพนันใกล้เคียงกัน ในด้านสถานภาพสมรสของผู้ก่ออาชญากรรมผู้ที่เป็นโสดได้กระทำผิด พ.ร.บ. การพนันมากที่สุด เช่นเดียวกับผู้ที่สมรสแล้ว และผู้ที่เป็นหม้าย หย่า แยก ซึ่งผู้ที่เป็นหม้าย หย่า แยก ได้กระทำผิด พ.ร.บ. การพนันในอัตรา ร้อยละที่สูงกว่าผู้ที่เป็นโสดกับผู้สมรสแล้ว นอกจากนี้ ผู้ก่ออาชญากรรมที่ประกอบอาชีพรับจ้างได้กระทำผิด พ.ร.บ. การพนันมากกว่าการกระทำผิดประเภทอื่น ๆ เช่นเดียวกับผู้ที่ยังว่างงาน

อยู่และผู้ประกอบอาชีพอื่น ๆ โดยที่ผู้ประกอบอาชีพค้าขายได้กระทำผิดความผิดอื่น ๆ มากกว่า พ.ร.บ.การพนัน ส่วนผู้ประกอบอาชีพเกษตรกรรมได้กระทำผิดอาชญากรรมในแต่ละประเภทใกล้เคียงกัน ยกเว้นการกระทำผิดประทุษร้ายต่อเพศชีวิต ร่างกาย และเสรีภาพ ซึ่งมีอยู่เพียงเล็กน้อยเท่านั้น และผู้ก่ออาชญากรรมที่มีถิ่นเดิมอยู่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคกลาง และกรุงเทพมหานคร ได้กระทำผิด พ.ร.บ.การพนัน มากกว่าประเภทอื่น ๆ โดยผู้ที่มีถิ่นเดิมอยู่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือได้กระทำผิดมากที่สุด ส่วนผู้ที่มีถิ่นเดิมอยู่ภาคเหนือได้กระทำผิดอื่น ๆ มากกว่า พ.ร.บ.การพนัน เช่นเดียวกับผู้ที่มีถิ่นเดิมอยู่ภาคใต้ที่กระทำผิดความผิดอื่น ๆ มากกว่า ประทุษร้ายต่อทรัพย์และ พ.ร.บ.การพนัน เป็นต้น

ข้อเสนอแนะ

จากข้อค้นพบดังกล่าวทำให้ทราบลักษณะพื้นฐานของผู้ก่ออาชญากรรมที่ได้กระทำผิดอาชญากรรมในแต่ละประเภทได้ ผู้วิจัยจึงมีข้อเสนอแนะดังนี้

1. ค่านโยบายและมาตรการป้องกันอาชญากรรม

ในช่วงระยะเวลา 5 ปีที่ผ่านมา ประเทศไทยต้องเผชิญกับปัญหาสังคมที่สำคัญที่สุดประการหนึ่ง คือ ปัญหาอาชญากรรม ซึ่งรัฐบาลโดยเฉพาะกระทรวงมหาดไทยและกรมตำรวจก็ได้มีได้ตั้งนอสนใจต่อปัญหาอาชญากรรมที่เกิดขึ้น และได้มีการกำหนดมาตรฐานและนโยบายในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมเพื่อป้องกันให้เกิดความสงบสุขในสังคมโดยรวม และเป็นการเสริมสร้างความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนโดยทั่วไป ไป โดยเฉพาะกรุงเทพมหานครซึ่งเป็นเมืองหลวงของประเทศ ซึ่งผลจากการศึกษาในครั้งนี้พบว่า ลักษณะที่แตกต่างกันของผู้ก่ออาชญากรรมย่อมจะกระทำผิดอาชญากรรมที่แตกต่างกันด้วย ฉะนั้น การที่จะลดปัญหาอาชญากรรมที่เกิดขึ้นให้บรรลุลตามเป้าหมายที่ได้วางไว้ ควรจะได้มีการวางมาตรการที่ถูกต้องตามสภาพลักษณะของผู้ก่ออาชญากรรมโดยการที่ให้การส่งเสริมด้านอาชีพให้มีรายได้ที่

เพียงพอกับความเป็นอยู่ในสังคมปัจจุบันของประชากร นอกจากนี้การวิจัยยังพบว่าผู้กระทำผิด พ.ร.บ. การพนัน เพศหญิงที่สมรสแล้วมีอัตราสูง จึงควรมีนโยบายส่งเสริมอาชีพหรือการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์แก่ประชากรกลุ่มนี้ และประชากรที่ย้ายถิ่นเข้ามากรุงเทพมหานครที่มีอาชีพรับจ้างก็กระทำผิดมากกว่าอาชีพอื่น จึงควรมีนโยบายสอดคล้องดูแลบุคคลเหล่านี้ และยังพบอีกว่า ประชากรกลุ่มอายุต่ำกว่า 20 ปี มีการกระทำผิด พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษสูงกว่ากลุ่มอายุอื่น จึงควรมีมาตรการป้องกันและปราบปรามที่เข้มงวด นอกจากนี้เจ้าหน้าที่ตำรวจควรเอาใจใส่ในการป้องกันปราบปรามอาชญากรรมอย่างจริงจัง เพื่อความสงบสุขของประชาชนในแต่ละท้องที่ ก็จะทำให้ผู้ที่คิดก่ออาชญากรรมได้เกิดความเกรงกลัวต่อกฎหมายก็สามารถป้องกันการเกิดอาชญากรรมขึ้นได้

2. ด้านการวิจัย

2.1 ควรมีการเก็บข้อมูลที่ได้ไว้ใน เครื่องคอมพิวเตอร์ เพื่อที่จะได้สามารถนำ ข้อมูลดังกล่าวมาทำการวิเคราะห์ในส่วนที่เป็นประโยชน์และง่ายและรวดเร็วยิ่งขึ้นกว่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน

2.2 ควรมีการเก็บข้อมูลเกี่ยวกับ เรื่องแหล่งที่พักอาศัยของผู้ก่ออาชญากรรม ให้ละเอียดกว่านี้ เพื่อจะได้นำมาใช้ในการวิเคราะห์ถึงแหล่งของผู้ก่ออาชญากรรม เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาการป้องกันปราบปรามอาชญากรรมให้ได้ผล

บรรณานุกรม

การวิจัยและวางแผน.

2530 สถานภาพอาชญากรรมในประเทศไทยปี 2530. กรมตำรวจ.

ปัจฉิมศร พิชิต.

2522 ปัญหาสังคม. ภาควิชาสังคมวิทยา-มานุษยวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

นคร พงษ์จรรพพงศ์ และ พลประสิทธิ์ ฤทธิรักษา.

2526 ประมวลกฎหมายอาญาฉบับแก้ไขเพิ่มเติม. กรุงเทพมหานคร.

ฝ่ายศึกษาและวิจัยการพัฒนาสังคม.

2528 สังคมไทย 2528. กองศึกษาและเผยแพร่การพัฒนา สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการ เศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ.

วรเดช จันทร์ศร.

2522 สาเหตุของอาชญากรรม ทฤษฎีและแนวคิดที่เกี่ยวข้อง. วารสาร
พัฒนาบริหารศาสตร์. มกราคม 2522 หน้า 48-49.

อนันต์ชัย เขื่อนธรรม และคณะ.

2532 การกระทำผิดของเยาวชนในประเทศไทยและแนวทางควบคุม.
เอกสารสรุปการวิจัยและข้อมูลนโยบายสาธารณะ. สถาบันเทคโนโลยี
ทางการศึกษา สมาคมสังคมศาสตร์แห่งประเทศไทย ฉบับที่ 78.

อานนท์ อากาภิรม.

2517 ลักษณะทางสังคมและปัญหาสังคมของไทย. ภาควิชาสังคมศาสตร์และ
มนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช
กรุงเทพมหานคร.

อัมมท ชูบำรุง.

2523 อาชญาวิทยา. คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

Clifford R. Shaw and Mckey D. Henry.

1969 Juvenile Delinquency and Urbans Areas.
(rev.ed) Chicago: University of Chicago Press.

William L.Marshall and Chark L. William.

1970 The Deegal Definition of Crime and Criminals in the
Sociology of Crime and Delinquency. ed.by Marvin
E. Wolfgang, Savity and Johnston Norman, 2nd ed.
New York: John Willey & Sons Inc.

ลักษณะ 9

ความผิด เกี่ยวกับเพศ

มาตรา 276 ผู้ใดข่มขืนกระทำชำเราหญิงซึ่งมิใช่ภริยาของตนโดยขู่เข็ญด้วยประการใด ๆ โดยใช้กำลังประทุษร้าย โดยหญิงอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขจัดปัดเป่าได้ หรือโดยทำให้อหญิงเข้าใจผิดว่าตนเป็นบุคคลอื่น ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สี่ปีถึงยี่สิบปีและปรับตั้งแต่แปดพันบาทถึงสี่หมื่นบาท

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคแรกได้กระทำ โดยมี หรือ ใช้อาวุธปืนหรือวัตถุระเบิด หรือโดยร่วมกระทำผิดด้วยกัน อันมีลักษณะเป็นการโหมหนิง ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบห้าปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่สามหมื่นบาทถึงสี่หมื่นบาท หรือจำคุกตลอดชีวิต

มาตรา 277 ผู้ใดกระทำชำเราเด็กหญิงอายุไม่เกินสิบห้าปี ซึ่งมีภริยาของตนโดยเด็กหญิงนั้นยินยอมหรือไม่ก็ตาม ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สี่ปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่แปดพันบาทถึงสี่หมื่นบาท

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคแรก เป็นการกระทำแก่เด็กหญิงอายุยังไม่เกินสิบสามปี ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่เจ็ดปีถึงยี่สิบห้าปี และปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นสี่พันบาทถึงสี่หมื่นบาท หรือจำคุกตลอดชีวิต

ถ้าการกระทำผิดตามวรรคแรกหรือวรรคสอง ได้กระทำโดยร่วมกระทำผิดด้วยกัน อันมีลักษณะเป็นการโหมหนิงและเด็กหญิงนั้นไม่ยินยอม หรือได้กระทำโดยมีอาวุธปืนหรือวัตถุระเบิด หรือโดยใช้อาวุธ ต้องระวางโทษจำคุกตลอดชีวิต

ความผิดตามที่บัญญัติไว้ในวรรคแรก ถ้าเป็นการกระทำที่ชายกระทำกับเด็กหญิงอายุกว่าสิบสามปีแต่ไม่เกินสิบห้าปี โดยเด็กหญิงนั้นยินยอม และภายหลังศาลอนุญาตให้ชายและเด็กหญิงนั้นสมรสกัน ผู้กระทำผิดไม่ต้องรับโทษ ถ้าศาลอนุญาตให้สมรสในระหว่างที่ผู้กระทำผิดกำลังรับโทษในความผิดนั้นอยู่ ให้ศาลปล่อยผู้กระทำผิดนั้นไป

มาตรา 277 ทวิ ถ้าการกระทำความผิดตามมาตรา 276 วรรคแรก หรือมาตรา 277 วรรคแรกหรือวรรคสอง เป็นเหตุให้ผู้ถูกกระทำ

(1) รับอันตรายสาหัส ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบห้าปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่สามหมื่นบาทถึงสี่หมื่นบาท หรือจำคุกตลอดชีวิต

(2) ถึงแก่ความตาย ผู้กระทำต้องระวางโทษประหารชีวิต หรือจำคุกตลอดชีวิต
มาตรา 277 ตริ ถ้าการกระทำความผิดตามมาตรา 276 วรรคสอง หรือมาตรา 277 วรรคสาม เป็นเหตุให้ผู้ถูกกระทำ

(1) รับอันตรายสาหัส ผู้กระทำต้องระวางโทษประหารชีวิต หรือจำคุกตลอดชีวิต

(2) ถึงแก่ความตาย ผู้กระทำต้องระวางโทษประหารชีวิต

มาตรา 278 ผู้ใดกระทำอนาจารแก่บุคคลอายุกว่าสิบห้าปี โดยขู่เข็ญด้วยประการใด ๆ โดยใช้กำลังประทุษร้าย โดยบุคคลนั้นอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ หรือโดยทำให้บุคคลนั้นเข้าใจผิดว่าตนเป็นบุคคลอื่น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสิบปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 279 ผู้ใดกระทำอนาจารแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี โดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสิบปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคแรก ผู้กระทำได้กระทำโดยขู่เข็ญด้วยประการใด ๆ โดยใช้กำลังประทุษร้าย โดยเด็กนั้นอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ หรือโดยทำให้เด็กนั้นเข้าใจผิดว่าตนเป็นบุคคลอื่น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสิบห้าปี หรือปรับไม่เกินสามหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคแรก ผู้กระทำได้กระทำโดยขู่เข็ญด้วยประการใด ๆ โดยใช้กำลังประทุษร้าย โดยเด็กนั้นอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ หรือโดยทำให้เด็กนั้นเข้าใจผิดว่าตนเป็นบุคคลอื่น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสิบห้าปี หรือปรับไม่เกินสามหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 280 ถ้าการกระทำความผิดตามมาตรา 278 หรือมาตรา 279 เป็นเหตุให้ผู้ถูกกระทำ

(1) รับอันตรายสาหัส ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ห้าปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทถึงสี่หมื่นบาท

(2) ถึงแก่ความตาย ผู้กระทำต้องระวางโทษประหารชีวิต หรือจำคุกตลอดชีวิต

มาตรา 281 การกระทำความผิดตามมาตรา 276 วรรคแรกและมาตรา 278 นั้น ถ้ามิได้เกิดต่อหน้าธารกำนัล ไม่เป็นเหตุให้ผู้ถูกกระทำรับอันตรายสาหัสหรือถึงแก่ความตาย หรือมิได้เป็นการกระทำแก่บุคคลตั้งระบุไว้ในมาตรา 285 เป็นความผิดกันยอมความได้

มาตรา 282 ผู้ใดเพื่อให้เสร็จความใคร่ผู้ใด เป็นธุระจัดหาล่อไปหรือชักพาไป เพื่อการอนาจารซึ่งหญิง แม้หญิงนั้นจะยินยอมก็ตาม ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปี และปรับตั้งแต่สองพันบาทถึงสองหมื่นบาท ไม่ว่าการกระทำต่าง ๆ อันประกอบเป็นความผิดนั้นจะได้กระทำในประเทศต่างกันหรือไม่

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคแรก เป็นการกระทำแก่ เด็กหญิงอายุยังไม่ เกินสิบแปดปี ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สามปีถึงสิบห้าปี และปรับตั้งแต่หกพันบาทถึงสามหมื่นบาท

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคสอง เป็นการกระทำแก่ เด็กหญิงอายุยังไม่ เกินสิบห้าปี ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ห้าปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นถึงสี่หมื่นบาท

ผู้ใดเพื่อให้สำเร็จความใคร่ของผู้อื่น รับตัวเด็กหญิงหรือหญิงซึ่งมีผู้จัดหา ล่อไป หรือชักพาไปตามวรรคแรก วรรคสอง หรือวรรคสาม หรือสนับสนุนในการกระทำความผิดดังกล่าว ต้องระวางโทษตามที่บัญญัติไว้ในวรรคแรก วรรคสอง หรือวรรคสาม แล้วแต่กรณี

มาตรา 283 ผู้ใดเพื่อให้สำเร็จความใคร่ของผู้อื่น เป็นธุระจัดหา ล่อไปหรือชักพาไป เพื่อการอนาจารซึ่งหญิง โดยใช้อุบายหลอกลวง ชูเบี่ยงใช้กำลังประทุษร้าย ใช้อำนาจครอบงำ หรือผิดคลองธรรม หรือใช้วิธีข่มขืนใจด้วยประการอันใด ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ห้าปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทถึงสี่หมื่นบาท ไม่ว่าการกระทำต่าง ๆ ประกอบเป็นความผิดนั้น จะได้กระทำในประเทศต่างกันหรือไม่

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคแรก เป็นการกระทำแก่ เด็กหญิงหรือหญิงอายุไม่ เกินสิบแปดปี ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่เจ็ดปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นสี่พันบาทถึงสี่หมื่นบาท หรือจำคุกตลอดชีวิต

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคสอง เป็นการกระทำแก่ เด็กหญิงอายุยังไม่ เกินสิบห้าปี ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบปีถึงยี่สิบปี หรือจำคุกตลอดชีวิต หรือประหารชีวิต

ผู้ใดเพื่อให้สำเร็จความใคร่ของผู้อื่น รับตัวเด็กหญิงหรือหญิงซึ่งมีผู้จัดหา ล่อไปหรือ
ชักพาไปตามวรรคแรก วรรคสอง หรือวรรคสาม หรือสนับสนุนในการกระทำผิดดังกล่าว ต้อง
ระวางโทษตามที่บัญญัติไว้ในวรรคแรก วรรคสอง หรือวรรคสาม แล้วแต่กรณี

มาตรา 284 ผู้ใดพาหญิงไปเพื่อการอนาจาร โดยใช้อุบายหลอกลวง บู่เชื้อ ใช้กำลัง
ประทุษร้าย ใช้อำนาจครอบงำผิดคลองธรรม หรือใช้วิธีข่มขืนใจด้วยประการอื่นใด ต้องระวาง
โทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปี และปรับตั้งแต่สองพันบาทถึงหนึ่งหมื่นบาท
ผู้ใดซ่อนเร้นหญิง ซึ่งเป็นผู้ถูกพาไปตามวรรคแรก ต้องระวางโทษเช่นเดียวกับผู้พา
ไปนั้น

ความผิดตามมาตรานี้เป็นความผิดอันยอมความได้

มาตรา 285 ถ้าการกระทำความผิดตามมาตรา 276 มาตรา 277 มาตรา 277
ทวิ มาตรา 277 ตริ มาตรา 278 มาตรา 279 มาตรา 280 มาตรา 282 หรือมาตรา 283
เป็นการกระทำแก่ผู้สืบสันดาน ศิษย์ซึ่งอยู่ในความดูแล ผู้อยู่ในความควบคุมตามหน้าที่ราชการ
หรือผู้อยู่ในความปกครอง ในความพิทักษ์หรือในความอนุบาล ผู้กระทำต้องระวางโทษหนักกว่า
ที่บัญญัติไว้ในมาตรานั้น ๆ หนึ่งในสาม

มาตรา 286 ผู้ใดอายุกว่าสิบหกปีดำรงชีพอยู่แม้เพียงบางส่วนจากรายได้ของหญิงซึ่ง
ค้าประเวณี ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่เจ็ดปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นสี่พันบาทถึงสี่หมื่น
บาท หรือจำคุกตลอดชีวิต

ผู้ใดไม่มีปัจจัยอย่างอื่นอันปรากฏสำหรับดำรงชีพ หรือไม่มีปัจจัยอันพอเพียงสำหรับ
ดำรงชีพ และ

- (1) ปรากฏว่าอยู่ร่วมกับหญิงซึ่งค้าประเวณี หรือสมาคมกับหญิงซึ่งค้าประเวณีคนเดียว
หรือหลายคนเป็นอาจ
- (2) กินอยู่หลับนอน หรือรับเงิน หรือประโยชน์อย่างอื่น โดยหญิงซึ่งค้าประเวณีเป็น
ผู้จัดหาให้ หรือ
- (3) เข้าแทรกแซงเพื่อช่วยหญิง ซึ่งค้าประเวณีในการทะเลาะวิวาทกับผู้ใดคบค้ากับ
หญิงซึ่งค้าประเวณีนั้น ให้ถือว่าผู้นั้นดำรงชีพอยู่จากรายได้ของหญิงในการค้าประเวณี เว้นแต่จะ
พิสูจน์ให้เป็นที่พอใจได้ว่ามิได้เป็นเช่นนั้น

บทบัญญัติแห่งมาตรา ๖๖ มิให้ใช้บังคับแก่ผู้รับค่าเสียหายจากหญิงซึ่งค่าประเวณี ซึ่งถึงให้
ค่าเสียหายนั้นตามกฎหมายหรือตามจรรยา

มาตรา 287 ผู้ใด

(1) เพื่อความประสงค์แห่งการค้า หรือโดยการค้า เพื่อการแจกจ่ายหรือเพื่อการ
แสดงอวดแก่ประชาชน ทำผลิต มีไว้ นำเข้าหรือยักยัดนำเข้าในราชอาณาจักร ส่งออกหรือ
ยักยัดส่งออกนอกราชอาณาจักร พาไปหรือยักยัดพาไปหรือทำให้แพร่หลายโดยประการใด ๆ
ซึ่งเอกสาร ภาพเขียน ภาพพิมพ์ ภาพระบายสี สิ่งพิมพ์ รูปภาพ ภาพโฆษณา เครื่องหมาย
รูปถ่าย ภาพยนตร์ แถบบันทึกเสียง แถบบันทึกภาพหรือสิ่งอื่นใดอันลามก

(2) ประกอบการค้า หรือมีส่วนหรือเข้าเกี่ยวข้องในการค้า เกี่ยวกับวัตถุหรือสิ่งของ
ลามกดังกล่าวแล้ว แจกจ่ายหรือแสดงอวดแก่ประชาชน หรือให้เช่าวัตถุหรือสิ่งของ เช่นว่านั้น

(3) เพื่อจะช่วยการทำให้แพร่หลาย หรือการค้าวัตถุหรือสิ่งของลามกดังกล่าว
โฆษณาหรือโฆษณาโดยประการใด ๆ ว่ามีบุคคลกระทำการอื่นเป็นความผิดตามมาตรา ๖๖ หรือ
โฆษณา หรือโฆษณาว่าวัตถุหรือสิ่งของลามกดังกล่าวแล้วจะหาได้จากบุคคลใด หรือโดยวิธีใด
ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ลักษณะ 10

ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย

หมวด 1

ความผิดต่อชีวิต

มาตรา 288 ผู้ใดฆ่าผู้อื่น ต้องระวางโทษประหารชีวิต จำคุกตลอดชีวิต หรือจำคุก
ตั้งแต่สิบห้าปีถึงยี่สิบปี

มาตรา 289 ผู้ใด

(1) ฆ่าบุพการี

(2) ม่าเจ้าพนักงาน ซึ่งกระทำการตามหน้าที่ หรือเพราะเหตุที่จะกระทำ หรือได้กระทำตามหน้าที่

(3) ม่าผู้ช่วยเหลือเจ้าพนักงาน ในกรณีที่เจ้าพนักงานนั้นกระทำตามหน้าที่ หรือเพราะเหตุที่บุคคลนั้นจะช่วยหรือได้ช่วยเจ้าพนักงานดังกล่าวแล้ว

(4) ม่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน

(5) ม่าผู้อื่นโดยทรามานหรือโดยกระทำทารุณโหดร้าย

(6) ม่าผู้อื่นเพื่อกระเตรียมการ หรือเพื่อความสะดวกในการที่จะกระทำความผิด
อย่างอื่นที่ตนได้กระทำไว้

ต้องระวางโทษประหารชีวิต

มาตรา 290 ผู้ใดมิได้เจตนาฆ่า แต่ทำร้ายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย
ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สามปีถึงสิบห้าปี

ถ้าความผิดนั้นมีลักษณะประการหนึ่งประการใดดังที่บัญญัติไว้ในมาตรา 289 ผู้กระทำ
ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสิบปี และปรับไม่เกินสองหมื่นบาท

มาตรา 291 ผู้ใดกระทำด้วยปฏิบัติอันทารุณ หรือด้วยปัจจัยคล้ายคลึงกันแก่บุคคลซึ่ง
ต้องพึ่งตนในการดำรงชีพหรือในการอื่นใด เพื่อให้บุคคลนั้นฆ่าตนเอง ถ้าการฆ่าตนเองนั้นได้
เกิดขึ้นหรือได้มีการพยายามฆ่าตนเอง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินเจ็ดปี และปรับไม่เกิน
หนึ่งหมื่นสี่พันบาท

มาตรา 293 ผู้ใดช่วยหรือยุยงเด็กอายุยังไม่เกินสิบหกปี หรือผู้ซึ่งไม่สามารถเข้าใจ
ว่ากระกระทำของเขามีสภาพหรือสาระสำคัญอย่างไร หรือไม่สามารถป้องกันการกระทำของตนได้
ให้ฆ่าตนเอง ถ้าการฆ่าตนเองนั้นได้เกิดขึ้นหรือได้มีการพยายามฆ่าตนเอง ต้องระวางโทษ
จำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 294 ผู้ใดเข้าร่วมในการขุดมุนต่อสูระหว่างบุคคลตั้งแต่สามคนขึ้นไป และ
บุคคลหนึ่งบุคคลใดไม่ว่าจะเป็นผู้ที่เข้าร่วมในการนั้นหรือไม่ ถึงแก่ความตายโดยการกระทำใน
การกระทำในการขุดมุนต่อสู่นั้น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี หรือปรับไม่เกินสี่พันบาท
หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าผู้ที่เข้าร่วมในการข่มขู่ต่อผู้อื่นแสดงได้ว่า ได้กระทำไปเพื่อห้ามการข่มขู่ต่อผู้อื่น หรือเพื่อป้องกันโดยชอบด้วยกฎหมาย ผู้นั้นไม่ต้องรับโทษ

หมวด 2

ความผิดต่อร่างกาย

มาตรา 295 ผู้ใดทำร้ายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจของผู้อื่นนั้น ผู้นั้นกระทำความผิดฐานทำร้ายร่างกาย ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี หรือปรับไม่เกินสี่พันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 296 ผู้ใดกระทำความผิดฐานทำร้ายร่างกาย ถ้าความผิดนั้น มีลักษณะ ประการหนึ่งประการใดดังที่บัญญัติไว้ในมาตรา 289 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 297 ผู้ใดกระทำความผิดฐานทำร้ายร่างกาย จนเป็นเหตุให้ผู้ถูกกระทำ ร้ายรับอันตรายสาหัส ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงสิบปี

อันตรายสาหัสนั้น คือ

- (1) ตาบอด หูหนวก ลิ่นขาด หรือเสียอวัยวะ
- (2) เสียอวัยวะสืบพันธุ์ หรือความสามารถสืบพันธุ์
- (3) เสียแขน ขา มือ เท้า นิ้วหรืออวัยวะอื่นใด
- (4) หน้าเสียโฉมอย่างคิดตัว
- (5) แท้งลูก
- (6) จิตพิการอย่างคิดตัว
- (7) ทุพพลภาพ หรือป่วยเจ็บเรื้อรังซึ่งอาจถึงตลอดชีวิต
- (8) ทุพพลภาพหรือป่วยเจ็บด้วยอาการทุกขเวทนาเกินกว่ายี่สิบวัน หรือจนประกอบ

กรณียกิจตามปกติไม่ได้ เกินกว่ายี่สิบวัน

มาตรา 298 ผู้ใดกระทำความผิดด้วยอาการทุขเวทนา เกินกว่ายี่สิบวัน หรือจน ประกอบกรณียกิจตามปกติไม่ได้ เกินกว่ายี่สิบวัน

มาตรา 299 ผู้ใดเข้าร่วมในการชุมนุมต่อสู้ระหว่างบุคคลแต่สามคนขึ้นไป และบุคคล หนึ่งบุคคลใดไม่ว่าจะเป็นผู้ที่เข้าร่วมในการนั้นหรือไม่ รับอันตรายสาหัส โดยการกระทำการ ชุมนุมต่อสู้นั้น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าผู้ที่เข้าร่วมในการชุมนุมต่อสู้นั้น แสดงได้ว่าได้กระทำไปเพื่อห้ามการชุมนุมต่อสู้ นั้น หรือเพื่อป้องกันโดยชอบด้วยกฎหมาย ผู้นั้นไม่ต้องรับโทษ

มาตรา 300 ผู้ใดกระทำโดยประมาท และการกระทำนั้น เป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตราย สาหัส ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

หมวด 3

ความผิดฐานทำร้ายร่างกาย

มาตรา 301 หญิงใดทำร้ายตนเองแท้งลูก หรือยอมให้ผู้อื่นทำร้ายตนเองแท้งลูก ต้อง ระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 302 ผู้ใดทำร้ายหญิงแท้งลูกโดยหญิงนั้นยินยอม ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน ห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าการกระทำนั้น เป็นเหตุให้หญิงรับอันตรายสาหัสอย่างอื่นด้วย ผู้กระทำต้องระวาง โทษจำคุกไม่เกินสิบปี และปรับไม่เกินสองหมื่นบาท

มาตรา 303 ผู้ใดทำร้ายหญิงแท้งลูกโดยหญิงนั้นไม่ยินยอม ต้องระวางโทษจำคุก ไม่เกินเจ็ดปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นสี่พันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าการกระทำนั้น เป็นเหตุให้หญิงรับอันตรายสาหัสอย่างอื่นด้วย ผู้กระทำต้องระวาง โทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปี และปรับตั้งแต่สองพันบาทถึงสองหมื่นบาท

ถ้าการกระทำนั้น เป็นเหตุให้หญิงถึงแก่ความตาย ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ ห้าปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทถึงสี่หมื่นบาท

มาตรา 304 ผู้ใดเพียงแต่พยายามกระทำความผิดตามมาตรา 301 หรือ 302
วรรคแรก ผู้นั้นไม่ต้องรับโทษ

มาตรา 305 ถ้าการกระทำผิดดังกล่าวในมาตรา 301 และมาตรา 302 นั้น เป็น
การกระทำของแพทย์ และ

(1) จำเป็นต้องกระทำเนื่องจากสุขภาพของหญิงนั้น หรือ

(2) หญิงมีครรภ์เนื่องจากการกระทำความผิดอาญา ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 276

มาตรา 277 มาตรา 282 มาตรา 284

ผู้กระทำไม่มีความผิด

หมวด 4

ความผิดฐานทอดทิ้งเด็ก คนป่วย เจ็บหรือคนชรา

มาตรา 306 ผู้ใดทอดทิ้งเด็กอายุยังไม่เกินเก้าปีไว้ ณ ที่ใด เพื่อให้เด็กนั้นหันไป
เสียจากตน โดยประการที่ทำให้เด็กนั้นปราศจากผู้ดูแล ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือ
ปรับไม่เกินหกพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 307 ผู้ใดมีหน้าที่ตามกฎหมายหรือตามสัญญาต้องดูแลผู้ซึ่งพึ่งตนเองมิได้
เพราะอายุ ความป่วย เจ็บ ภัยพิการ หรือจิตพิการ ทอดทิ้งผู้ซึ่งพึ่งตนเองมิได้นั้นเสียโดยการที่
น่าจะเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่ชีวิต ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี, หรือปรับไม่เกินหกพัน
บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 308 ถ้าการกระทำความผิดตามมาตรา 306 หรือมาตรา 307 เป็นเหตุให้
ผู้ถูกทอดทิ้งถึงแก่ความตาย หรือรับอันตรายสาหัส ผู้กระทำต้องระวางโทษดังที่บัญญัติไว้ใน
มาตรา 290 มาตรา 297 หรือมาตรา 298 นั้น

ลักษณะ 11

ความผิดเกี่ยวกับ เสรีภาพและชื่อเสียง

หมวด 1

ความผิดต่อเสรีภาพ

มาตรา 309 ผู้ใดข่มขืนผู้อื่นให้กระทำการใด ไม่กระทำการใด หรือจ่ายอมต้อสิ่งใด โดยทำไว้ทักลัวว่าจะเกิดอันตรายต่อชีวิตร่างกาย เสรีภาพ ชื่อเสียง หรือทรัพย์สินของผู้ถูกข่มขืน ใจนั้นเองหรือของผู้อื่น หรือโดยใช้กำลังประทุษร้ายคนผู้ถูกข่มขืนต้องกระทำการนั้น ไม่กระทำการนั้น หรือจ่ายอมต้อสิ่งนั้น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าความผิดตามวรรคแรกได้กระทำโดยมีอาวุธ หรือโดยร่วมกระทำความผิดกันตั้งแต่ห้าคนขึ้นไป หรือได้กระทำเพื่อให้ผู้ถูกข่มขืนทำ ถอน ทำให้เสียหาย หรือทำลายเอกสารสิทธิอย่างใด ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้ากระทำโดยอ้างอำนาจขังยี่หรือช่องโจร ไม่ว่าขังยี่หรือช่องโจรนั้นจะมีอยู่หรือไม่ ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงเจ็ดปี และปรับตั้งแต่สองพันบาทถึงหนึ่งหมื่นสี่พันบาท

มาตรา 310 ผู้ใดทวงหนี้ยาหรือกักขังผู้อื่น หรือกระทำด้วยประการใดให้ผู้อื่นปราศจากเสรีภาพในร่างกาย ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคแรก เป็นเหตุให้ผู้ถูกทวงหนี้ยาถูกกักขังหรือต้องปราศจากเสรีภาพในร่างกายนั้นถึงแก่ความตาย หรือรับอันตรายสาหัส ผู้กระทำต้องระวางโทษตั้งที่บัญญัติไว้ในมาตรา 290 มาตรา 297 หรือมาตรา 289 นั้น

มาตรา 311 ผู้ใดกระทำโดยประมาท และการกระทำนั้น เป็นเหตุให้ผู้อื่นถูกทวงหนี้ยา ถูกกักขังหรือต้องปราศจากเสรีภาพในร่างกาย ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าการกระทำผิดตามวรรคแรก เป็นเหตุให้ผู้ถูกหน่วงเหนี่ยว ถูกกักขัง หรือต้องปราศจากเสรีภาพในร่างกายนั้นถึงแก่ความตาย หรือรับอันตรายสาหัส ผู้กระทำต้องระวางโทษตั้งที่บัญญัติไว้ในมาตรา 291 หรือมาตรา 310

มาตรา 312 ผู้ใดเพื่อจะเอาคนลงเป็นทาส หรือให้มีฐานะคล้ายทาส นำเข้าในหรือส่งออกไปนอกอาณาจักร ทามาจากที่ใด ชื่อ ชาย จำหน่าย รับหรือหน่วงเหนี่ยวซึ่งบุคคลหนึ่งบุคคลใด ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินเจ็ดปี และปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นสี่พันบาท

มาตรา 312 ผู้ใดเพื่อให้ได้มาซึ่งค่าไถ่

- (1) เอาตัวเด็กอายุไม่เกินสิบห้าปี
- (2) เอาตัวบุคคลอายุกว่าสิบห้าปีไป โดยใช้อุบายหลอกลวง ชูเบียด ใช้อำนาจประทุษร้าย ใช้อำนาจครอบงำผิดคลองธรรม หรือใช้วิธีข่มขืนใจด้วยประการอื่นใด หรือ
- (3) หน่วงเหนี่ยวหรือกักขังบุคคลใด

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคแรกเป็นเหตุให้ผู้ถูกเอาตัวไป ผู้ถูกหน่วงเหนี่ยวหรือผู้ถูกกักขังนั้นรับอันตรายสาหัส หรือเป็นการกระทำโดยทรมาน หรือโดยทารุณโหดร้าย จนเป็นเหตุให้ผู้ถูกกระทำนั้นรับอันตรายแก่กาย หรือจิตใจ ผู้กระทำต้องระวางโทษประหารชีวิต หรือจำคุกตลอดชีวิต

ถ้าการกระทำความผิดนั้นเป็นเหตุให้ผู้ถูกเอาตัวไป ผู้ถูกหน่วงเหนี่ยวหรือผู้ถูกกักขังนั้นถึงแก่ความตาย ผู้กระทำ ต้องระวางโทษประหารชีวิต

มาตรา 314 ผู้ใดเป็นผู้สนับสนุนในการกระทำความผิดตามมาตรา 313 ต้องระวางโทษเช่นเดียวกับตัวการในความผิดนั้น

มาตรา 315 ผู้ใดกระทำการเป็นคนกลาง โดยเรียก รับหรือยอมรับทรัพย์สินหรือประโยชน์อย่างใดที่มีควรได้จากผู้กระทำผิดตามมาตรา 313 หรือจากผู้ที่จะให้ค่าไถ่ ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบห้าปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่สามหมื่นบาทถึงสี่หมื่นบาท หรือจำคุกตลอดชีวิต

มาตรา 316 ผู้ใดกระทำความผิดตามมาตรา 313 มาตรา 311 หรือมาตรา 315 จัดให้ผู้ถูกเอาตัวไป ผู้ถูกหน่วงเหนี่ยวหรือผู้ถูกกักขังได้รับ เสรีภาพก่อนศาลชั้นต้นพิพากษา โดยผู้ใดมิได้รับอันตรายสาหัส หรือตกอยู่ในภาวะอันใกล้จะเป็นอันตรายต่อชีวิต ให้ลงโทษน้อยกว่าที่กฎหมายกำหนดไว้ แต่ไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่ง

มาตรา 317 ผู้ใดปราศจากเหตุอันสมควร พรางเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดา มารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแล ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สามปีถึงสิบห้าปี และปรับตั้งแต่หกพันบาทถึงสามหมื่นบาท

ผู้ใดโดยทุจริต ชื่อ จำหน่าย หรือรับตัวเด็กซึ่งถูกพรางตามวรรคแรก ต้องระวางโทษเช่นเดียวกับผู้พรางนั้น

ถ้าความผิดตามมาตรานี้ได้กระทำเพื่อหากำไร หรือเพื่อการอนาจาร ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ห้าปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทถึงสี่หมื่นบาท

มาตรา 318 ผู้ใดพรางผู้เยาว์อายุกว่าสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปีไปเสียจากบิดา มารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแล โดยผู้เยาว์นั้นไม่เต็มใจไปด้วย ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สองปีถึงสิบปี และปรับตั้งแต่สี่พันบาทถึงสองหมื่นบาท

ผู้ใดโดยทุจริต ชื่อ จำหน่าย หรือรับตัวผู้เยาว์ซึ่งถูกพรางตามวรรคแรก ต้องระวางโทษเช่นเดียวกับผู้พรางนั้น

ถ้าความผิดตามมาตรานี้ได้กระทำเพื่อหากำไร หรือเพื่อการอนาจาร ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สามปีถึงสิบห้าปี และปรับตั้งแต่หกพันบาทถึงสามหมื่นบาท

มาตรา 319 ผู้ใดพรางผู้เยาว์อายุกว่าสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปีไปเสียจากบิดา มารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแล เพื่อหากำไรหรือเพื่อการอนาจาร โดยผู้เยาว์นั้นเต็มใจไปด้วย ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สองปีถึงสิบปี และปรับตั้งแต่สี่พันบาทถึงสองหมื่นบาท

ผู้ใดโดยทุจริต ชื่อ จำหน่าย หรือรับตัวผู้เยาว์ซึ่งถูกพรางตามวรรคแรก ต้องระวางโทษเช่นเดียวกับผู้พรางนั้น

มาตรา 320 ผู้ใดใช้ข้อมูลหลอกลวง ขู่เบียดเบียน ใช้กำลังประทุษร้าย ใช้อำนาจครอบงำ ผิดคลองธรรม หรือใช้วิธีข่มขู่บีบบังคับด้วยประการอื่นใด พาหรือส่งคนออกไปนอกราชอาณาจักร ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สองปีถึงสิบปี หรือปรับตั้งแต่สี่พันบาทถึงสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าการกระทำผิดตามวรรคแรก ได้กระทำเพื่อให้ผู้ถูกทาหรือส่งไปนั้นตกอยู่ในอำนาจของผู้อื่นโดยมิชอบด้วยกฎหมาย หรือเพื่อละทิ้งให้เป็นคนอนาถ ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สามปีถึงสิบห้าปี และปรับตั้งแต่หกพันบาทถึงสามหมื่นบาท

มาตรา 321 ความผิดตามมาตรา 309 วรรคแรก มาตรา 310 วรรคแรก มาตรา 311 วรรคแรก เป็นความผิดอันยอมความได้

หมวด 2

ความผิดฐานเปิดเผยความลับ

มาตรา 322 ผู้ใดเปิดเผยหรือเอาจดหมาย โทรเลข หรือเอกสารใด ๆ ซึ่งปิดผนึกของผู้อื่นไปเพื่อล่วงรู้ข้อความก็ดี เพื่อนำข้อความในจดหมาย โทรเลข หรือเอกสาร เช่นว่านั้นออกเปิดเผยก็ดี ถ้าการกระทำนั้นน่าจะเกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 323 ผู้ใดล่วงรู้หรือได้มาซึ่งความลับของผู้อื่น โดยเหตุที่เป็นเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่โดยเหตุที่ประกอบอาชีพเป็นแพทย์เภสัชกร คนจำหน่ายยา นางผดุงครรภ์ ผู้พยาบาล นักบวช หมอความ ทนายความ หรือผู้สอบบัญชี หรือโดยเหตุที่เป็นผู้ช่วยในการประกอบอาชีพนั้นแล้วเปิดเผยความลับนั้นในการที่น่าจะเกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ผู้รับการศึกษาอบรมในอาชีพดังกล่าวในวรรคแรก เปิดเผยความลับของผู้อื่น อันตนได้ล่วงรู้หรือได้มาในการศึกษาอบรมนั้น ในประการที่น่าจะเกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด ต้องระวางโทษเช่นเดียวกัน

มาตรา 324 ผู้ใดโดยเหตุที่ตนมีตำแหน่งหน้าที่ วิชาชีพหรืออาชีพอันเป็นที่ไว้วางใจล่วงรู้หรือได้มาซึ่งความลับของผู้อื่นเกี่ยวกับอุตสาหกรรม การค้นพบ หรือการนิมิตในวิทยาศาสตร์เปิดเผยหรือใช้ความลับนั้นเพื่อประโยชน์ตนเองหรือผู้อื่น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 325 ความผิดในหมวดนี้เป็นความผิดอันยอมความได้

หมวด 3

ความผิดฐานหมิ่นประมาท

มาตรา 326 ผู้ใดใส่ความผู้อื่นต่อบุคคลที่สาม โดยประการที่น่าจะทำให้ผู้อื่นนั้นเสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่น หรือถูกเกลียดชัง ผู้นั้นกระทำความผิดฐานหมิ่นประมาท ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 327 ผู้ใดใส่ความผู้ตายต่อบุคคลที่สามและการใส่ความนั้นน่าจะเป็นเหตุให้บิดา มารดา คู่สมรส หรือบุตรของผู้ตายเสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่นหรือถูกเกลียดชัง ผู้นั้นกระทำความผิดฐานหมิ่นประมาท ต้องระวางโทษดังบัญญัติไว้ในมาตรา 326 นี้

มาตรา 328 ถ้าความผิดฐานหมิ่นประมาท ได้กระทำโดยการโฆษณาด้วยเอกสาร ภาพวาด ภาพระบายสี ภาพยนตร์ ภาพหรือตัวอักษรที่ทำให้ปรากฏด้วยวิธีใด แผ่นเสียงหรือสิ่งบันทึกเสียงอย่างอื่น กระทำโดยการกระจายเสียง หรือโดยกระทำการป่าวประกาศด้วยวิธีอื่นใด ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี หรือปรับไม่เกินสี่พันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 329 ผู้ใดแสดงความคิดเห็นหรือข้อความใดโดยสุจริต

- (1) เพื่อความชอบธรรม ป้องกันตนหรือป้องกันส่วนได้เสียเกี่ยวกับตนตามคลองธรรม
- (2) ในฐานะเป็นเจ้านักงานปฏิบัติราชการตามหน้าที่
- (3) ดิชมด้วยความ เป็นธรรม ซึ่งบุคคลหรือสิ่งใดอันเป็นวิสัยของประชาชน ย่อม

กระทำ หรือ

(4) ในการแจ้งข่าวด้วยความ เป็นธรรม เรื่องการดำเนินการอันเปิดเผยในศาลหรือในการประชุม

ผู้นั้นไม่มีความผิดฐานหมิ่นประมาท

มาตรา 330. ในกรณีหมิ่นประมาท ถ้าผู้ถูกกล่าวหากระทำความผิดพิสูจน์ได้ว่าข้อหาที่กล่าวว่าเป็นหมิ่นประมาทนั้น เป็นความจริง ผู้นั้นไม่ต้องรับโทษ

แต่ห้ามไม่ให้พิสูจน์ ถ้าข้อหาที่ว่าเป็นหมิ่นประมาทนั้นเป็นการใส่ความในเรื่องส่วนตัว และการพิสูจน์จะไม่ เป็นประโยชน์แก่ประชาชน

มาตรา 331 คู่ความหรือทนายความของคู่ความ ซึ่งแสดงความคิดเห็น หรือข้อความ
ในกระบวนการพิจารณาคดีในศาล เพื่อประโยชน์แก่คดีของคน ไม่มีความผิดฐานหมิ่นประมาท

มาตรา 332 ในคดีหมิ่นประมาท ซึ่งมีคำพิพากษาว่าจำเลยมีความผิด ศาลอาจสั่ง

(1) ให้อภัย และทำลายวัตถุหรือส่วนของวัตถุที่มีข้อความหมิ่นประมาท

(2) ให้โฆษณาคำพิพากษาทั้งหมด หรือแต่บางส่วนในหนังสือพิมพ์หนึ่งฉบับ หรือหลาย
ฉบับ ครั้งเดียวหรือหลายครั้ง โดยให้จำเลยเป็นผู้ชำระค่าโฆษณา

มาตรา 333 ความผิดในหมวดนี้เป็นการผิดอันยอมความได้

ลักษณะ 12

ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน

หมวด 1

ความผิดฐานลักทรัพย์และชิงทรัพย์

มาตรา 334 ผู้ใดเอาทรัพย์สินของผู้อื่น หรือที่ผู้อื่นเป็นเจ้าของรวมอยู่ด้วยไปโดยทุจริต
ผู้นั้นกระทำความผิดฐานลักทรัพย์ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี และปรับไม่เกินหกพันบาท

มาตรา 335 ผู้ใดลักทรัพย์

(1) ในเวลาดกลางคืน

(2) ในที่หรือบริเวณที่มีเหตุเพลิงไหม้ การระเบิด อุทกภัย หรือในที่หรือบริเวณที่
มีอุบัติเหตุ เหตุอุทกภัยแก่รถไฟ หรือยานพาหนะอื่นที่ประชาชนโดยสาร หรือภัยพิบัติอื่นที่ตนเอง
เดียวกัน หรืออาศัยโอกาสที่มีเหตุ เช่นว่านั้น หรืออาศัยโอกาสที่ประชาชนกำลังตื่นกลัว
ภัยอันตรายใด ๆ

(3) โดยทำอันตรายถึงแก่ชีวิตแก่ผู้ครอบครองบุคคลหรือทรัพย์สิน หรือโดยผ่านสิ่ง เช่นว่า
นั้น เข้าไปด้วยประการใด ๆ

(4) โดยเข้าทางช่องทางซึ่งได้ทำขึ้นโดยไม่ได้จ้างให้ เป็นทางคนเข้าหรือเข้าทางช่องซึ่งผู้เป็นใจเปิดไว้ให้

(5) โดยแปลงตัวหรือปลอมตัว เป็นผู้อื่น มอมหน้าหรือทำด้วยประการอื่น เพื่อไม่ให้เห็นหรือจำหน้าได้

(6) โดยลงว่าเป็นเจ้าพนักงาน

(7) โดยมีอาวุธหรือโดยร่วมกระทำความผิดด้วยกันตั้งแต่สองคนขึ้นไป

(8) ในเคหสถาน สถานที่ราชการ หรือสถานที่ที่จัดไว้เพื่อให้บริการสาธารณะที่ตนได้เข้าไปโดยไม่ได้รับอนุญาต หรือซ่อนตัวอยู่ในสถานที่นั้น ๆ

(9) ในสถานที่บูชาสาธารณะ สถานนิรภัย ท่าอากาศยานที่จอดรถหรือเรือสาธารณะ สาธารณสถานสำหรับขนถ่ายสินค้าหรือในยานสาธารณะ

(10) ที่ใช้หรือมีไว้เพื่อสาธารณประโยชน์

(11) ที่เป็นของนายจ้างหรือที่อยู่ในความครอบครองของนายจ้าง

(12) ที่เป็นของผู้มีอาชัฏกสิกรรม บรรดาที่เป็นผลิตภัณฑ์ พืชพันธุ์ สัตว์ หรือเครื่องมืออันมีไว้สำหรับประกอบกสิกรรม หรือได้มาจากการกสิกรรมนั้น

ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงห้าปี และปรับตั้งแต่สองพันบาทถึงหนึ่งหมื่นบาท

ถ้าความผิดตามวรรคแรก เป็นการกระทำประกอบด้วยลักษณะดังที่บัญญัติไว้ในอนุมาตราดังกล่าวแล้วตั้งแต่สองอนุมาตราขึ้นไป ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงเจ็ดปี และปรับตั้งแต่สองพันบาทถึงหนึ่งหมื่นสี่พันบาท

ถ้าความผิดตามวรรคแรก เป็นการกระทำต่อทรัพย์สินที่เป็นโค กระบือ เครื่องกล หรือเครื่องจักรที่ผู้ที่มีอาชัฏกสิกรรมมีไว้สำหรับประกอบกสิกรรม ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สามปีถึงสิบปี และปรับตั้งแต่หกพันบาทถึงสองหมื่นบาท

ถ้าการกระทำความผิดดังกล่าวในมาตรานี้ เป็นการกระทำโดยความจำใจ หรือยากจนเหลือทนทาน และทรัพย์สินนั้นมีราคาน้อย ศาลจะลงโทษผู้กระทำความผิดดังที่บัญญัติไว้ในมาตรา 334 ก็ได้

มาตรา 335 ทวิ ผู้ใดลักทรัพย์ที่เป็นพระพุทธรูปหรือวัตถุในทางศาสนา ถ้าทรัพย์นั้นเป็นที่สักการบูชาของประชาชน หรือเก็บรักษาไว้เป็นสมบัติของชาติ หรือส่วนหนึ่งส่วนใดของพระพุทธรูปหรือวัตถุดังกล่าว ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สามปีถึงสิบปี และปรับตั้งแต่หกพันบาทถึงสองหมื่นบาท

ถ้าการกระทำว่าผิดตามวรรคแรก ได้กระทำในวัด สำนักสงฆ์ สถานอื่นเป็นที่เคารพในทางศาสนา โบราณสถานอื่น เป็นทรัพย์สินของแผ่นดิน สถานข้าราชการหรือพิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ห้าปีถึงสิบห้าปี และปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทถึงสามหมื่นบาท

มาตรา 336 ผู้ใดลักทรัพย์โดยฉกฉวยเอาซึ่งหน้า ผู้นั้นกระทำความผิดฐานวิ่งราวทรัพย์ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี และปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท

ถ้าการวิ่งราวทรัพย์เป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตรายแก่กายหรือจิตใจ ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สองปีถึงเจ็ดปี และปรับตั้งแต่สี่พันบาทถึงหนึ่งหมื่นสี่พันบาท

ถ้าการวิ่งราวทรัพย์เป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ห้าปีถึงสิบห้าปี และปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทถึงสองหมื่นบาท

มาตรา 336 ทวิ ผู้ใดกระทำความผิดตามมาตรา 334 มาตรา 335 มาตรา 335 ทวิ หรือมาตรา 336 โดยแต่งเครื่องแบบทหารหรือตำรวจหรือแต่งกายให้เข้าใจว่าเป็นทหารหรือตำรวจ หรือโดยใช้อาวุธเพื่อสะกดแก่การกระทำผิด หรือการพาทรัพย์นั้นไป หรือเพื่อให้พ้นการจับกุม ต้องระวางโทษหนักกว่าที่มีบัญญัติไว้ในมาตรานั้น ๆ ถึงหนึ่ง

หมวด 2

ความผิดฐานกรรโชก ริดเอาทรัพย์

ชิงทรัพย์และปล้นทรัพย์

มาตรา 337 ผู้ใดข่มขืนใจผู้อื่นให้ยอมมาให้หรือยอมจะให้ตนหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ในลักษณะที่เป็นทรัพย์สิน โดยชักกำลังประทุษร้ายหรือโดยขู่เข็ญว่าจะทำอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย เสรีภาพ ชื่อเสียงหรือทรัพย์สินของผู้ถูกขู่เข็ญ หรือของบุคคลที่สาม จนผู้ถูกข่มขืนใจยอม เช่นว่านั้น ผู้นั้นกระทำความผิดฐานกรรโชก ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี และปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท

ถ้าความผิดฐานกรรโชกได้กระทำโดย

(1) ขู่ว่าจะฆ่า ขู่ว่าจะทำร้ายร่างกายให้ผู้ถูกข่มขืนใจหรือผู้อื่น ให้ได้รับอันตรายสาหัส หรือขู่ว่าจะทำให้เกิดเพลิงไหม้แก่ทรัพย์สินของผู้ถูกข่มขืนใจหรือผู้อื่น หรือ

(2) มีอาวุธติดตัวมาขู่เข็ญ

ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หก เดือนถึง เจ็ดปี และปรับตั้งแต่หนึ่งพันบาทถึงหนึ่งหมื่นสี่พันบาท

มาตรา 338 ผู้ใดข่มขืนใจผู้อื่นให้ยอมให้หรือยอมจะให้คนหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ในลักษณะที่เป็นทรัพย์สิน โดยขู่เข็ญว่าจะเปิดเผยความลับ ซึ่งการเปิดเผยนั้นจะทำให้ผู้ถูกขู่เข็ญหรือบุคคลที่สามเสียหาย จนผู้ถูกข่มขืนใจยอม เช่นว่านั้น ผู้นั้นกระทำความผิดฐานริดเอาทรัพย์สิน ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปี และปรับตั้งแต่สองพันบาทถึงสองหมื่นบาท

มาตรา 339 ผู้ใดลิดทริศโดยใช้กำลังประทุษร้าย หรือขู่เข็ญว่าในทันใดนั้นจะใช้กำลังประทุษร้าย เพื่อ

- (1) ให้ความสะดวกแก่การลิดทริศหรือการพาทรัพย์สินนั้นไป
- (2) ให้ยืมให้ซึ่งทรัพย์สินนั้น
- (3) ยึดถือเอาทรัพย์สินนั้นไว้
- (4) ปกปิดการกระทำความผิดนั้น หรือ
- (5) ให้พ้นจากการจับกุม

ผู้นั้นกระทำความผิดฐานชิงทรัพย์ ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ห้าปีถึงสิบปี และปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทถึงสองหมื่นบาท

ถ้าความผิดนั้น เป็นการกระทำที่ประกอบด้วยลักษณะดังที่บัญญัติไว้ในอนุมาตราหนึ่ง อนุมาตราใด แห่งมาตรา 335 หรือเป็นการกระทำต่อทรัพย์สินที่เป็นโค กระบือ เครื่องกลหรือเครื่องจักรที่มีผู้มีอาชีพกสิกรรมมีไว้สำหรับประกอบกสิกรรม ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบปีถึงสิบห้าปี และปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงสามหมื่นบาท

ถ้าการชิงทรัพย์ เป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตรายสาหัส ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบห้าปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงสี่หมื่นบาท

ถ้าการชิงทรัพย์ เป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย ผู้กระทำต้องระวางโทษประหารชีวิต หรือจำคุกตลอดชีวิต

มาตรา 339 ทวิ ถ้าการชิงทรัพย์ได้กระทำต่อทรัพย์ตามมาตรา 335 ทวิ วรรคแรก ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบปีถึงสิบห้าปี และปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงสามหมื่นบาท

ถ้าการชิงทรัพย์เป็นการกระทำในสถานที่ตั้งที่บัญญัติไว้ในมาตรา 335 ทวิ วรรคสอง ด้วย ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบห้าปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่สามหมื่นบาทถึงสี่หมื่นบาท

ถ้าการชิงทรัพย์ตามวรรคแรกหรือวรรคสอง เป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตรายสาหัส ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตลอดชีวิต หรือจำคุกตั้งแต่สิบห้าปีถึงยี่สิบปี

มาตรา 340 ผู้ใดชิงทรัพย์โดยร่วมกันกระทำความผิดด้วยกันตั้งแต่สามคนขึ้นไป ผู้ขึ้นกระทำความผิดฐานปล้นทรัพย์ ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบปีถึงสิบห้าปี และปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงสามหมื่นบาท

ถ้าการปล้นทรัพย์ เป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตรายสาหัส ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตลอดชีวิตหรือจำคุกตั้งแต่สิบห้าปีถึงยี่สิบปี

ถ้าการปล้นทรัพย์ได้กระทำโดยแสดงความทารุณจน เป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตรายแก่กายหรือจิตใจ ใช้อาวุธ ใช้อาวุธระเบิด หรือกระทำทรมาน ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตลอดชีวิต หรือจำคุกตั้งแต่สิบห้าปีถึงยี่สิบปี

ถ้าการปล้นทรัพย์ เป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย ผู้กระทำต้องระวางโทษประหารชีวิต มาตรา 340 ทวิ ถ้าการปล้นทรัพย์ได้กระทำต่อทรัพย์ตามมาตรา 335 ทวิ วรรคแรก ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงสี่หมื่นบาท

ถ้าการปล้นทรัพย์นั้น เป็นการกระทำในสถานที่ตั้งที่บัญญัติไว้ในมาตรา 335 ทวิ วรรคสองด้วย ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบห้าปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่สามหมื่นบาทถึงสี่หมื่นบาท

ถ้าการปล้นทรัพย์ตามวรรคแรก หรือวรรคสอง เป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตรายสาหัส ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตลอดชีวิต

ถ้าการปล้นทรัพย์ตามวรรคแรก หรือวรรคสอง ได้กระทำโดยแสดงความทารุณจนเป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตรายแก่กายหรือจิตใจ ไขปืนยิง ไขวัตถุระเบิด หรือกระทำทรามาน ผู้กระทำต้องระวางโทษประหารชีวิต หรือจำคุกตลอดชีวิต

ถ้าการปล้นทรัพย์ตามวรรคแรก หรือวรรคสอง เป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย ผู้กระทำต้องระวางโทษประหารชีวิต

มาตรา 340 ตี ผู้ใดกระทำความผิดตามมาตรา 339 มาตรา 339 ทวิ มาตรา 340 หรือมาตรา 340 ทวิ โดยแต่งเครื่องแบบทหารหรือตำรวจหรือแต่งกายให้เข้าใจว่าเป็นทหารหรือตำรวจ หรือโดยมีหรือใช้อาวุธปืนหรือวัตถุระเบิด หรือโดยใช้อาวุธปืนเพื่อกระทำความผิด หรือพาทรัพย์นั้นไป หรือเพื่อให้พ้นจากการจับกุม ต้องระวางโทษหนักกว่าที่บัญญัติไว้ใน มาตรา นั้น ๆ กึ่งหนึ่ง

หมวด 3

ความผิดฐานฉ้อโกง

มาตรา 341 ผู้ใดโดยทุจริต หลอกลวงผู้อื่นด้วยการแสดงข้อความอันเป็นเท็จ หรือปกปิดข้อความจริง ซึ่งควรบอกให้แจ้งและโดยการหลอกลวงดังว่านั้นได้ไปซึ่งทรัพย์สินจากผู้ถูกหลอกลวงหรือบุคคลที่สาม หรือทำให้ผู้ถูกหลอกลวงหรือบุคคลที่สามทำ ถอนหรือทำลาย เอกสารสิทธิ ผู้นั้นกระทำความผิดฐานฉ้อโกง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 342 ถ้าในการกระทำความผิดฐานฉ้อโกง ผู้กระทำ

(1) แสดงตนเป็นคนอื่น หรือ

(2) อาศัยความเบาปัญญาของผู้ถูกหลอกลวงซึ่งเป็นเด็ก หรืออาศัยความอ่อนแอแห่งจิตใจของผู้ถูกหลอกลวง

มาตรา 343 ถ้าการกระทำความผิดตามมาตรา 341 ได้กระทำด้วยการแสดงข้อความอันเป็นเท็จต่อประชาชน หรือด้วยการปกปิดความจริง ซึ่งควรบอกให้แจ้งแก่ประชาชน ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าการกระทำความผิดดังกล่าวในวรรคแรก ต้องด้วยลักษณะดังกล่าวในมาตรา 342 อนุมาตราหนึ่งอนุมาตราใดด้วย ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงเจ็ดปี และปรับตั้งแต่หนึ่งพันบาทถึงหนึ่งหมื่นสี่พันบาท

มาตรา 344 ผู้ใดโดยทุจริต หลอกลวงบุคคลตั้งแต่สิบคนขึ้นไปให้ประกอบการงานอย่างใด ๆ ให้แก่ตนหรือให้แก่บุคคลที่สาม โดยจะไม่ใช่ค่าแรงงานหรือค่าจ้างแก่บุคคลเหล่านั้น หรือโดยจะใช้ค่าแรงงานหรือค่าจ้างแก่บุคคลเหล่านั้นต่ำกว่าที่ตกลงกัน ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปีหรือปรับไม่เกินหกพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 345 ผู้ใดสั่งซื้อและบริโภคอาหารหรือ เครื่องดื่มหรือ อยู่ในโรงแรม โดยรู้ว่าตนไม่สามารถชำระเงินค่าอาหาร ค่าเครื่องดื่ม หรือค่าอยู่ในโรงแรมนั้น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 346 ผู้ใดเพื่อเอาทรัพย์สินของผู้อื่นเป็นของตน หรือของบุคคลที่สาม ชกจูงผู้หนึ่งผู้ใดให้จำหน่ายโดยเสียเปรียบซึ่งทรัพย์สิน โดยอาศัยเหตุที่ผู้ถูกชกจูงมีจิตอ่อนแอหรือเด็กเบาปัญญา และไม่สามารถเข้าใจตามควรซึ่งสาระสำคัญแห่งการกระทำของตน จนผู้ถูกชกจูงจำหน่ายซึ่งทรัพย์สินนั้น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี หรือปรับไม่เกินสี่พันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 347 ผู้ใดเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์จากการประกันวินาศภัย แก่ถึงทำให้เกิดเสียหายแก่ทรัพย์สินอันเป็นวัตถุที่เอาประกันภัย ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 348 ความผิดในหมวดนี้ นอกจากความผิดตามมาตรา 343 เป็นความผิดอันยอมความได้

ถ้าการปล้นทรัพย์ตามวรรคแรก หรือวรรคสอง ผู้กระทำแม้แต่คนหนึ่งคนใดมีอาวุธติดตัวไปด้วย ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตลอดชีวิต หรือจำคุกตั้งแต่สิบห้าปีถึงยี่สิบปี

หมวด 4

ความผิดฐานโกงเจ้าหนี้

มาตรา 349 ผู้ใดเอาไปเสีย ทำให้เสียหาย ทาลาย ทำให้เสื่อมค่าหรือทำให้ไร้ประโยชน์ ซึ่งทรัพย์สินคนจำนำไว้แก่ผู้อื่น ถ้าได้กระทำเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้รับจำนำ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี หรือปรับไม่เกินสี่พันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 350 ผู้ใดเพื่อบริการให้เจ้าหนี้ของตนหรือของผู้อื่นได้รับชำระหนี้ทั้งหมด หรือแต่บางส่วน ซึ่งได้ใช้หรือจะใช้สิทธิเรียกร้องทางศาลให้ชำระหนี้ ย้ายไปเสีย ซ่อนเร้นหรือโอนไปให้แก่ผู้อื่นซึ่งทรัพย์สินใดก็ดี แกล้งให้ตนเองเป็นหนี้จำนวนใดอันไม่เป็นความจริงก็ดี ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี หรือปรับไม่เกินสี่พันบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 351 ความผิดในหมวดนี้เป็นความผิดอันยอมความได้

หมวด 5

ความผิดฐานยักยอก

มาตรา 352 ผู้ใดครอบครองทรัพย์สินซึ่งเป็นของผู้อื่น หรือซึ่งผู้อื่นเป็นเจ้าของรวมอยู่ด้วย เบียดบังทรัพย์สินนั้น เป็นของคนหรือบุคคลที่สามโดยทุจริต ผู้นั้นกระทำความผิดฐานยักยอก ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าทรัพย์สินนั้นได้ตกมาอยู่ในความครอบครองของผู้กระทำความผิด เพราะผู้อื่นส่งมอบให้โดยสำคัญผิดไปด้วยประการใด หรือเป็นทรัพย์สินสินทลายซึ่งผู้กระทำความผิดเก็บได้ ผู้กระทำต้องระวางโทษแต่เพียงกึ่งหนึ่ง

มาตรา 353 ผู้ใดได้รับมอบหมายให้จัดการทรัพย์สินของผู้อื่นหรือทรัพย์สิน ซึ่งผู้อื่นเป็นเจ้าของรวมอยู่ด้วย กระทำผิดหน้าที่ของคนด้วยประการใด ๆ โดยทุจริต จนเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ประโยชน์ในลักษณะที่เป็นทรัพย์สินของผู้อื่น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำ
ทั้งปรับ

มาตรา 354 ถ้าการกระทำความผิดตามมาตรา 352 หรือมาตรา 353 ได้กระทำ
ในฐานที่ผู้กระทำความผิดตามมาตรา 352 หรือมาตรา 353 ได้กระทำในฐานที่ผู้กระทำความ
ผิด เป็นผู้จัดการทรัพย์สินของผู้อื่นตามคำสั่งของศาล หรือตามพันธียกรรม หรือในฐานะเป็นผู้มีอาชีพ
หรือธุรกิจ อันยอมเป็นที่ไว้วางใจของประชาชน ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือ
ปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 355 ผู้ใดเก็บไว้ซึ่งสิ่งหาทรัพย์อันมีค่าอันซ่อนหรือฝังไว้ โดยพฤติการณ์ซึ่ง
ไม่มีผู้ใดอ้างว่าเป็นเจ้าของได้ แล้วเบียดบังเอาทรัพย์นั้นเป็นของตนหรือของผู้อื่น ต้องระวาง
โทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองพันบาท หรือทั้งจำปรับ

มาตรา 356 ความผิดในหมวดนี้เป็นความผิดอันยอมความได้

หมวด 6

ความผิดฐานรับของโจร

มาตรา 357 ผู้ใดช่วยซ่อนเร้น ช่วยจำหน่าย ช่วยพาเอาไปเสีย ซื้อ รับจำนำหรือ
รับไว้โดยประการใด ซึ่งทรัพย์อันได้มาโดยการกระทำความผิด ถ้าความผิดนั้นเข้าลักษณะ
ลักทรัพย์ รังราวทรัพย์ กรรโชก ริดเอาทรัพย์ ชิงทรัพย์ ปล้นทรัพย์ ฉ้อโกง ยักยอก หรือ
เจ้าพนักงานยักยอกทรัพย์ ผู้นั้นกระทำความผิดฐานรับของโจร ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี
หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าการกระทำความผิดฐานรับของโจรนั้น ได้กระทำเพื่อค้ำประกันหรือได้กระทำต่อทรัพย์
อันได้มาโดยการลักทรัพย์ตามมาตรา 335 (10) ชิงทรัพย์หรือปล้นทรัพย์ ผู้กระทำต้องระวาง
โทษจำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงสิบปี และปรับตั้งแต่หนึ่งพันบาทถึงสองหมื่นบาท

ถ้าการกระทำความผิดฐานรับของโจรนั้น ได้กระทำต่อทรัพย์อันได้มาโดยการลักทรัพย์
ตามมาตรา 335 ทวิ การชิงทรัพย์ตามมาตรา 339 ทวิ หรือการปล้นทรัพย์ตามมาตรา 340
ทวิ ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ห้าปีถึงสิบปี และปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทถึงสามหมื่นบาท

หมวด 7

ความผิดฐานทำให้เสียหาย

มาตรา 358 ผู้ใดทำให้เสียหาย ทำลาย ทำให้เสื่อมค่าหรือทำให้ไร้ประโยชน์ ซึ่งทรัพย์สินของผู้อื่นหรือผู้อื่น เป็นเจ้าของร่วมอยู่ด้วย ผู้นั้นกระทำความผิดฐานทำให้เสียหาย ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 359 ถ้ากระทำความผิดตามมาตรา 358 ได้กระทำต่อ

- (1) เครื่องกลหรือเครื่องจักรที่ใช้ในการประกอบกิจการหรืออุตสาหกรรม
- (2) ปศุสัตว์
- (3) ยวดยานหรือสัตว์พาหนะที่ใช้ในการขนส่งสาธารณะหรือในการประกอบกิจการ

หรืออุตสาหกรรม หรือ

- (4) พืชหรือพืชผลของกสิกร

ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 360 ผู้ใดทำให้เสียหาย ทำลาย ทำให้เสื่อมค่าหรือทำให้ไร้ประโยชน์ ซึ่งทรัพย์สินที่ไว้หรือมีไว้เพื่อสาธารณประโยชน์ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 360 ทวิ ผู้ใดทำให้เสียหาย ทำลาย ทำให้เสื่อมค่าหรือทำให้ไร้ประโยชน์ ซึ่งทรัพย์สินตามมาตรา 335 ทวิ วรรคสอง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสิบปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 361 ความผิดตามมาตรา 358 และมาตรา 359 เป็นความผิดอันยอมความได้

หมวด 8

ความผิดฐานบุกรุก

มาตรา 362 ผู้ใดเข้าไปในอสังหาริมทรัพย์ของผู้อื่น เพื่อถือการครอบครองอสังหาริมทรัพย์นั้น ทั้งหมดหรือแต่บางส่วน หรือเข้าไปกระทำการใด ๆ อันเป็นการรบกวนการครอบครองอสังหาริมทรัพย์ของเขาโดยปกติสุข ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 363 ผู้ใดเพื่อถือเอาอสังหาริมทรัพย์ของผู้อื่น เป็นของตน หรือบุคคลที่สาม ยึดย้ายหรือทำลาย เครื่องหมาย เขตแห่งอสังหาริมทรัพย์ทั้งหมดหรือบางส่วน ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 364 ผู้ใดโดยไม่มีเหตุอันควร เข้าไป หรือซ่อนตัวอยู่ในเคหสถาน อาคาร เก็บรักษาทรัพย์หรือสำนักงานในความครอบครองของผู้อื่น หรือไม่ยอมออกไปจากสถานที่เช่นนั้น เมื่อมีผู้มีสิทธิที่จะห้ามมิให้ เข้าไปได้ไล่ให้ออก ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 365 ถ้าการกระทำความผิดมาตรา 362 มาตรา 363 มาตรา 364 ได้กระทำ

- (1) โดยใช้กำลังประทุษร้าย หรือขู่เข็ญว่าจะใช้กำลังประทุษร้าย
- (2) โดยมีอาวุธหรือโดยร่วมกระทำความผิดด้วยกันตั้งแต่สองคนขึ้นไป หรือ
- (3) ในเวลากลางคืน

ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 366 ความผิดในหมวดนี้ นอกจากความผิดตามมาตรา 365 เป็นความผิดอันยอมความได้